ROMÂNIA 2024

MANUALUL LUPTEI POLITICE SUVERANISTE

Bogdan VASILE

ROMÂNIA 2024

MANUAL DE LUPTĂ CIVICĂ ŞI POLITICĂ PENTRU SUVERANIŞTI

Autor

Bogdan VASILE

2023

www.romania2024.org

contact@romania2024.org

© 2023 Toate drepturile sunt rezervate

Nici o parte nu poate fi reprodusă fără aprobarea scrisă a autorului

CUPRINS

Introducere 4
1. Despre Dreptate și Justiție Socială . . . 8
2. Despre Educaţie, Natura Umană și Bani . . . 28
3. Elemente Fundamentale de Organizare și Comunicare 45
4. Construcţia Echipelor și Managementul Conflictelor 59
5. Despre Putere. Surse și Pârghii. Activismul Civic . 72
6. Forme de Guvernământ. Analiză Comparată . . 89
7. Organizare Administrativă. Instituţii Publice. Scrutinul Electoral 98
8. Programul Politic. Elemente Esenţiale. Metode de Manipulare 112
9. Profilul Politicianului Naţionalist . . 130
10. România. Relaţii Internaţionale și Geopolitică . 140
Concluzii Finale. 153
Bibliografie 154

INTRODUCERE

În ţara dăruită de creaţie cu de toate astăzi se trăieşte în sărăcie.

Din vatra sa milenară neamul românesc ziditor de civilizaţie fuge astăzi în lumea largă.

Creatorii de valori din România muncesc astăzi la stăpân străin.

Instituţiile poporului român jefuiesc, batjocoresc şi trădează astăzi cu impunitate.

În România în care s-a murit pentru libertate şi progres astăzi şcolile strică morala, spitalele ruinează sănătatea, drumurile rup maşini, biserica face politică, fiscul protejează pe străini, serviciile secrete sabotează capitalul românesc, drapelul este dat jos de pe instituţii, intelectualii înjură simbolurile culturale româneşti, justiţia ignoră legea, parlamentul vinde avuţia românilor, guvernul împrumută poporul pe viaţă iar astea se întâmplă în timp ce în jurul României viitorul omenirii constă în excelenţă, competitivitate şi strălucirea spiritului uman.

Neamul românesc este sub asediu. Neamul românesc pierde teren. Neamul românesc se stinge.

Vin aşadar şi întreb ce şanse mai are neamul românesc de a rămâne în istorie ca prezenţă vie şi nu ca amintire?

Ce putem învăţa din tragedia dispariţiei unor civilizaţii uriaşe precum sumerienii, perşii şi fenicienii din Orientul Mijlociu sau maiaşii, aztecii şi incaşii în America Centrală şi de Sud? Cu toţii erau mândri de istoria lor. Cu toţii se simţeau nemuritori.

Şi toţi au fost sub asediu. Şi toţi au pierdut teren. Şi toţi s-au stins.

Cine, cum şi ce mai poate face pentru a salva de la dispariţie neamul românesc?

Răspunsul meu la aceste întrebări este înființarea unicei școli politice naționaliste din România postdecembristă intitulată ”România 2024” ale cărei materiale audio/video se află online pe situl www.romania2024.org și în această carte de învățătură.

Acest manual de luptă civică și politică naționalistă este pumnul ce îl pun în pieptul furtunii globaliste. Forța pumnului meu este însă dată doar de cei care vor citi, care vor înțelege și care apoi vor face ce trebuie făcut pentru ca suveraniștii români să preia puterea în stat.

Fiecare idee cuprinsă în acest manual își are rădăcina în crezul cu care închei această scurtă introducere, crez izvorât din cele trei valori morale fundamentale cu ajutorul cărora s-a clădit România și anume curățenia sufletească, iubirea de neam românesc și educația personală.

Nu am scris pentru academicieni și nici pentru teoreticienii politicii românești ci am scris simplu și concis pentru a putea fi înțeles de toți românii mei care astăzi nu au nevoie de încă o carte plină de cuvinte frumoase ci de un *ghid practic de luptă civică și politică*.

Crezul Meu

Mă leg să pun dăinuirea neamului meu românesc mai presus de orice dorințe și interese personale.

Recunoscând că stăpânirea străinilor ne aduce pieirea sufletească și națională mă leg să lupt pentru renașterea, suveranitatea și prosperitatea neamului meu românesc.

Când îmi va fi cel mai greu mă leg să iau voință și încredere din tăria jertfei sfinte a eroilor neamului.

Și nu voi renunța!

Și nu mă voi îndoi!

Și voi izbândi!

CINE SUNT EU?

Sunt român, născut, crescut şi educat în România într-o familie de militari iubitori de neam românesc. Tatăl meu, la vremea aceea având gradul de General Locotenent şi funcţia de şef al Direcţiei de Contrainformaţii Militare pe ţară, a fost modelul meu moral şi spiritual în primii ani de viaţă. În această familie am învăţat să respect adevărul, onoarea personală şi munca cinstită.

Mai târziu, pe lângă studii profesionale lingvistice şi în domeniul hotelier, pasiunea pentru istorie şi pentru politică mi-a călăuzit paşii către instituţii de învăţământ prestigioase precum Cornell University, Harvard University şi Oxford University unde am studiat discipline precum managementul financiar, implicarea civică şi filosofia politică. După o carieră de aproape 10 ani în rolul de Director de Protocol pentru un birou de comerţ exterior şi investiţii pe pieţele bursiere internaţionale am petrecut următorii 10 ani în domeniul hotelier unde am avut roluri de management în cadrul unora dintre cele mai luxoase companii hoteliere din lume. În prezent locuiesc în Marea Britanie unde mulţumită unei reputaţii impecabile şi a atitudinii mele profesionale, oneste şi camaradereşti am lucrat pentru Departamentul de Justiţie din Marea Britanie în calitate de interpret şi traducător specializat în Dreptul Englez. Intenţionez să revin definitiv în România în foarte scurt timp.

Iubirea de neam şi atracţia intelectuală pentru istorie şi pentru politică au avut ca rezultat implicarea mea în lupta naţionaliştilor români pentru salvarea neamului românesc de la distrugerea provocată de duşmanii din interior precum şi de către cei din exterior. Din această luptă au rezultat o primă carte de învăţătură intitulată *"Îndreptarul Renaşterii Neamului Românesc"* şi înregistrată la Biblioteca Naţională a României sub numărul ISBN 978-973–0–34650–3, un website de educaţie civică ce poate fi vizitat la adresa de

web *www.romaniaromanilor.org*, o pagină de comentarii politice pe Facebook intitulată şi ea ”România Românilor” şi acum această carte şi un al doilea sit online, *www.românia2024.org,* specializat pe pregătirea unei noi elite româneşti curate la suflet, educate şi iubitoare de neam.

Fie ca învăţăturile cuprinse între filele acestei cărţi să ne ajute să spargem asediul, să recuperăm terenul pierdut şi să nu ne stingem ca neam.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

CAPITOLUL 1

DESPRE DREPTATE ŞI JUSTIŢIE SOCIALĂ

”Cred că prima datorie a societăţii este să fie dreaptă...”

Alexander Hamilton

Foarte mulţi oameni văd răul şi vor să îl oprească însă nu ştiu cum să o facă. Mulţi oameni cheamă la acţiune dar nu au educaţia necesară pentru a organiza mulţimea. Cei mai mulţi dintre noi nici nu-şi pot imagina opoziţia formidabilă a duşmanilor neamului românesc şi de aceea privesc simplist lupta civică şi politică.

Pentru toţi aceştia am imaginat această unică şcoală politică naţionalistă ca pe o cursă cu 10 obstacole, poporul român fiind alergătorul iar duşmanii săi fiind cei ce ridică obstacole în calea bunăstării sale.

Fiecare obstacol prezent în această carte reprezintă o bătălie individuală cu noi înşine pentru că şi răul dar şi binele se află simultan în mintea şi în sufletul fiecăruia dintre noi. Atât timp cât cititorul este curat la suflet şi iubitor de neam românesc educaţia cuprinsă între filele acestui manual îl vor ajuta să dobândească acele cunoştinţe despre lume şi viaţă pe care le au doar elitele economice, politice şi militare care conduc lumea.

Am structurat această veritabilă călătorie iniţiatică în jurul unei serii de răspunsuri la marile întrebări care frământă neamul românesc precum ce este dreptatea, ce trebuie să ştie un om educat, cum putem comunica eficient cu cei din jurul nostru, cum ne putem organiza, cum putem rezolva conflictele dintre noi, care sunt elitele conducătoare, cum arată societatea în care

dorim să trăim, cum arată liderul ideal şi care este locul nostru în lume.

În paginile acestui manual precum şi în prelegerile filmate disponibile pe situl ”România 2024” găsiţi răspunsuri detaliate la aceste întrebări şi instrucţiuni legate de metodele practice pe care le avem la dispoziţie pentru a da viaţă acestor aspiraţii de progres şi prosperitate.

Citiţi cu atenţie fiecare capitol şi încercaţi să puneţi în aplicare tehnicile prezentate aici pentru că până la urmă scopul final al cunoaşterii este acţiunea.

Începem acest prim capitol cu câteva întrebări. Ce este drept? Ce este corect în viaţă? Unde se termină răul şi unde începe binele? Există cu adevărat bine şi rău? Sunt ele separate? Cine decide ce este bine sau rău? De unde ştim că ceva este bine sau rău? De ce unii oameni răi trăiesc mai bine decât oamenii buni? De ce răul controlează elitele politice, militare şi economice? De ce oamenii buni nu sunt băgaţi în seamă atunci când se iau decizii cruciale pentru binele unei comunităţi? Rămâne definiţia binelui aceeaşi peste timp sau se schimbă în funcţie vremuri?

În acest capitol vom discuta cele două aspecte fundamentale, dreptatea la nivel societal şi dreptatea la nivel individual şi veţi vedea că în prezent cele două sunt foarte diferite pentru că dacă în general toţi operăm conform zicalei ”să fie bine, să nu fie rău”, în realitate fiecare dintre noi avem opinii diferite despre bine şi despre rău şi la fel de diferite despre ce este bine pentru societate în comparaţie cu ce este bine pentru individ. În prima parte vom discuta despre societate în general iar în partea a doua vom discuta despre noi, despre realitatea vieţii de zi cu zi care ne pune mereu să alegem între bine şi rău, să judecăm pe cei din jurul nostru şi să decidem pe ce drum mergem în funcţie de stimuli externi.

Răspunsurile la toate aceste întrebări sunt atât de diferite cum nici nu vă imaginaţi. Deşi credeţi că operăm cu toţii cu acelaşi

model al lumii înconjurătoare, adevărul este că fiecare intrăm în viaţa adultă purtând în minte doar o variantă din multele variante existente în umanitate. Şi trecutul şi prezentul şi viitorul acţionează constant cu forţe egale unul împotriva celuilalt pentru a schimba modelul de bine şi rău din minţile noastre şi dacă nu devenim conştienţi de aceste realităţi suntem foarte vulnerabili atunci când încercăm să facem politică sau să devenim activişti civici.

Vă dau aici un simplu exemplu din istoria recentă a României. În urma loviturii de stat din decembrie 1989 regimul socialist este înlăturat şi întregul popor primeşte cu braţele deschise pe colonizatorii occidentali care timp de trei decenii distrug tot ce este de valoare în România. Tinerii din anii '90 sprijină cu încredere modelul occidental deşi acesta vine din partea unor imperii colonialiste care de 500 de ani au ca sursă a prosperităţii jaful din coloniile lumii. Bursierii Soros din România nu erau la acea vreme tineri proşti ci erau aleşi dintre cei inteligenţi şi cu rezultate bune la învăţătură, mulţi dintre ei provenind din familii cu stare. Vin acum şi vă întreb, care erau normele de bine şi rău atunci? De ce au sărit românii în barca aceasta a colonizatorilor? Astăzi ne aflăm din nou la o răscruce de drumuri istorice la fel de mare ca şi cea din 1989. Lumea se schimbă din nou sub ochii noştri şi nu vreau ca neamul meu românesc să aleagă din nou pe baza unor criterii superficiale. De aceea am lansat această şcoală politică naţionalistă, pentru a evita greşelile din trecut.

În antichitate celebrul filosof grec Platon definea dreptatea ca pe o virtute umană cu ajutorul căreia omul trebuia să menţină un echilibru între raţiune, dorinţă şi spirit însă tot el punea statul deasupra individului, exact modelul regimului totalitar de astăzi. La rândul său Aristotel, discipolul lui Platon, chiar declara că unii oameni trebuie trataţi diferit în faţa legii deoarece unii sunt sclavi în mod natural. În mod paradoxal, ticăloşia vremurilor moderne arată exact asta şi anume că legea este respectată doar de către sclavi şi că elitele sunt mereu deasupra legilor pe modelul aristotelian. Să nu uităm

deasemenea că Alexandru Macedon cunoscut şi sub numele de Alexandru cel Mare a fost discipolul lui Aristotel deci a aplicat norme morale foarte diferite de cele cu care operăm noi astăzi. Mai aproape de vremurile noastre, în secolul al XIII-lea, în plin ev medieval, preotul franciscan şi filosoful italian Thomas Aquinas definea dreptatea ca actul de a da cuiva ce i se cuvine indiferent de pătura socială din care aparţine acesta dar ”ce i se cuvine” rămânea tot în sfera subiectivismului personal. În zilele noastre trăim cu norma morală a dreptăţii propusă de Immanuel Kant, filosoful iluminist german, fiind, în teorie, cu toţii egali în faţa legii. Ştim cu toţii deja că acest model este o utopie. Este suficient să privim în jurul nostru la prăpădul războaielor, al foametei, al molimilor şi al prăbuşirii culturale la nivel mondial pentru a înţelege că trebuie să redefinim ce sunt dreptatea şi justiţia socială chiar la începutul acestui efort educativ.

Orice discuţie serioasă despre politică, despre civism şi despre economie trebuie să pornească de la conceptul de dreptate şi de justiţie socială deoarece chiar societatea umană şi statul se sprijină pe acest concept. Cu toţii aprobăm sau dezaprobăm, sprijinim sau ne împotrivim, admonestăm sau felicităm şi acţionăm sau nu acţionăm, toate acestea în funcţie de ceea ce considerăm noi a fi drept, corect, echitabil, proporţional sau benefic în viaţă.

Cu alte cuvinte cu toţii reacţionăm la evenimentele din jurul nostru în funcţie de o veritabilă hartă morală pe care am desenat repere cu ajutorul cărora ne formăm dorinţele, visurile şi pretenţiile pe care le avem de la politicieni şi de la elitele conducătoare în stat.

Cu toate că purtăm cu toţii în conştiinţă o astfel de hartă morală puţini realizăm faptul că harta fiecăruia dintre noi este diferită de hărţile celorlalţi oameni din societate pentru că la construcţia acesteia nu am participat noi ci cei din jurul nostru, părinţii, rudele, şcoala şi prietenii şi fiecare dintre noi avem, nu-i aşa, un set diferit de părinţi, de profesori şi de prieteni. Suntem, altfel

spus, produsul altora şi gândim şi simţim aşa cum aceştia ne-au desenat harta morală în primii noştri ani de viaţă.

Această distorsiune este amplificată în momentul în care ne apucăm să analizăm căile şi mijloacele folosite pentru atingerea unui obiectiv sau altul, oricât de benefic ar fi acesta. În funcţie de harta morală la care ne referim suntem ori adepţii filosofiei de viaţă ”scopul scuză mijloacele” apărută în lucrarea Eroinele scrisă de poetul antic Ovidiu (deşi toţi o atribuie omului de stat italian renascentist pe numele său Niccolò di Bernardo dei Machiavelli) sau mergem pe calea opusa şi anume că scopul nu este scuză iar mijloacele sunt la fel de importante ca şi scopul pe care vrem să-l obţinem.

Şi de aici începe comedia umană, ca să folosesc titlul unei capodopere a scriitorului francez Honoré de Balzac, unii aprobăm violenţa de limbaj ca formă de curaj civic, alţii suntem de acord cu violenţa fizică spunând că bătaia e ruptă din Rai, mulţi dintre noi cădem în capcana lui ”a furat dar a şi făcut ceva pentru oameni” şi covârşitoarea majoritate credem că ştim ce este bine din punct de vedere politic pentru că, nu-i aşa, cutare este educat, vorbeşte bine şi promite să ne dea exact ce vrem noi să avem, o viaţă bună, conform definiţiei personale de bine, de dreptate şi de justiţie socială.

Realitatea vieţii este însă cu totul alta şi despre această realitate învăţăm astăzi în primul capitol al şcolii politice *”România 2024”*. La finalul acestui modul vom putea identifica binele şi dreptatea pe criterii obiective în aşa fel încât să putem opera cu ele în orice context social, economic şi politic şi în orice perioadă istorică. Astfel înarmaţi vom deveni mult mai pragmatici, mult mai critici şi mult mai atenţi atunci când vine vremea marilor decizii civice cum este votul.

În domeniul filosofiei politice există trei curente diferite de gândire atunci când oamenii încearcă să decidă ce este drept, ce este corect şi ce este moral de făcut într-o situaţie sau alta. Aceste trei abordări izvorăsc din viaţa reală, viaţa de zi cu zi, şi chiar dacă nu aveţi o educaţie de specialitate veţi vedea din cele

prezentate că faceţi parte dintr-una sau alta din aceste curente de gândire.

Primul curent este cel utilitarist care propune metode pentru satisfacerea dorinţelor celui mai mare număr de oameni într-o societate. Un fel de a spune că binele comun este mai important decât binele individual. Aici îşi face veacul de multe decenii toată gaşca antiromânească a partidelor mari cum sunt P.S.D., P.N.L., U.S.R, U.D.M.R. şi partidele lor balama mai noi precum P.M.P., A.U.R., A.L.D.E, Forţa Dreptei şi Pro România care acum preiau mai pe faţă sau în secret foşti membri P.S.D., P.N.L. şi U.S.R. din teritoriu şi care promit binele comun ignorând complet individul.

Al doilea curent de gândire politică este cel care încurajează libertatea de alegere a individului aflat într-o societate cu economie de piaţă. Aici regăsim partidele politice nou înfiinţate care încearcă să atragă oamenii dezamăgiţi de segregarea impusă de elita politică menţionată mai sus. *”Votaţi-ne pe noi pentru că vă protejăm drepturile individuale şi vă lăsăm liberi să faceţi ce vreţi voi”,* acesta este strigătul de luptă al noilor formaţiuni politice.

Al treilea curent de gândire politică este şi cel mai rar şi ocolit de ambele tabere şi anume *cultivarea virtuţii personale pentru atingerea binelui comun*. Este dealtfel modelul politic cel mai greu de implementat pentru că cere individului să se educe pentru a înţelege felul în care drepturile şi libertăţile sale pot funcţiona împreună cu drepturile şi libertăţile celorlalţi semeni din societate pentru binele comun bazat însă pe individul educat şi nu pe sclavul care cerşeşte bunăvoinţa statului. Această a treia cale oferă poporului şansa să se implice direct în treburile politice ale cetăţii printr-un vot corect şi printr-o viaţă civică activă care aduce beneficii tuturor.

Întrebaţi-vă câţi politicieni vă cer să vă educaţi şi câţi politicieni fac efortul de a vă educa ei pe voi? Câţi dintre ei vă cer să faceţi şi altceva în afară de a-i vota pe ei?

Aici se află diferența dintre utilitariștii de la putere, libertarienii din afara puterii și politicienii autentici care vă oferă ceea ce este mai bun din ambele lumi cu condiția ca voi să realizați acel echilibru și nu ei.

Exact în dialectica dintre primele două curente de gândire se află absolut toată arderea politică din presă, toată lupta generată de programele politice ale partidelor și scandalurile din presă între exponenții unui curent sau al altuia. Aici vă pierdeți cu totul în detalii aparent importante pe moment însă care nu vă ajută deloc pe termen lung și tot aici vă găsiți preferații politici uitând că niciunul dintre ei nu vă educă ci vă oferă salvarea doar dacă îi alegeți pe ei.

Fie că vă certați pe motiv de agresiuni militare, ori dacă să se legifereze căsătoria homosexuală, sau să se anuleze sau nu pensiile speciale, în realitate nu faceți altceva decât să jucați teatrul primelor două curente politice menționate uitând că niciunul dintre ele nu vă poate oferi o societate în care voi să fiți stăpâni fără a avea nevoie de arbitri, de elite rupte de interesele voastre care de îndată ce sunt votate uită de voi până la următoarele alegeri.

Haideți așadar să tragem câteva linii imaginare în nisipul discuției și să definim patru pași importanți, primii pe care-i facem pentru a descoperi cum arată societatea în care vrem să trăim și cum putem obține acest rezultat. Pașii au fost definiți de către faimosul profesor de filosofie politică John Rawls în lucrarea sa intitulată *O Teorie despre Dreptate*.

1. Modelul prezent al civilizației noastre este profund nedrept
2. La finalul copilăriei începem să operăm cu concepte care nu ne aparțin și trăim cum vor alții
3. Cu toții știm ce trebuie schimbat pentru a trăi bine
4. Ce putem face pentru a schimba societatea actuală?

Vom discuta pe scurt despre toate aceste premize iar la final vom construi modelul rațional, realist, pe care trebuie să-l

folosim pentru a înțelege lumea din jur și ce putem noi face pentru a o schimba.

1. *Modelul prezent al civilizației noastre este profund nedrept.*

Atunci când 90% din venitul mondial intră în buzunarele a doar 10% dintre noi, atunci când cei mai săraci dintre noi trăiesc în medie cu zece ani mai puțin decât cei mai bogați și atunci când sutele de organizații politice internaționale nu pot pune capăt foametei, molimelor și războaielor, atunci știm cu siguranță că modelul civilizațional prezent este nedrept. Suntem însă orbiți de ritmul vieții și de cea mai mare iluzie pe care occidentul colonialist o promovează încă, aceea că dacă muncim din greu și facem sacrificii vom deveni cu toții foarte bogați și fericiți. John Rawls era și un statistician foarte priceput și a observat că poveștile de succes ale unora care au fost săraci și au ajuns super bogați sunt atât de puține la scară globală încât nici măcar nu pot fi luate în considerare în teoria politică. Cu toate acestea elitele politice, militare și economice continuă să promoveze minciuna aceasta pentru că altfel ar fi nevoite să recunoască adevărul că doar o reformare totală a societății poate duce la bunăstare iar asta ar însemna pierderea tuturor privilegiilor elitei.

An de an urmăriți nesfârșite discuții, citiți mii de pagini de programe politice și treceți de la un partid la altul căutând dreptatea însă toate aceste polemici și lupte civice se pierd în sumedenia de detalii legate de metode, de interese partizane și de limitările impuse de situația geopolitică. Și așa se pierde vremea, așa trec anii, așa se perpetuează o stare de profundă nedreptate pe care elitele, adică cei mai instruiți, finanțați și perfect poziționați dintre noi nu au niciun interes să o schimbe.

Din acest blocaj peren John Rawls a ieșit propunând un model de gândire simplu, accesibil tuturor membrilor societății fiind realist și realizabil.

Să vedem aşadar de ce este profund nedreaptă viaţa în România şi mai ales ce puteţi face voi pentru a schimba această stare de lucruri. Acesta este miezul discuţiei din acest capitol şi dacă îl înţelegeţi atunci veţi şti cum să vă poziţionaţi obiectiv indiferent de ce vă spun politicienii care vă cerşesc votul din patru în patru ani.

Ajungem la a doua premiză:

2. *La finalul copilăriei începem să operăm cu concepte care nu ne aparţin şi trăim cum vor alţii*

Problema fundamentală este că cei care se nasc în familii privilegiate sunt protejaţi încă de la început şi astfel nu au nevoie să facă eforturi mari pentru a înţelege cum ar fi fost viaţa lor dacă s-ar fi născut săraci. Astfel, aceştia cresc într-un mediu care le modelează gândirea în aşa fel încât odată intraţi în viaţa adultă acţionează conform mediului în care au crescut iar acest model societal perpetuează nedreptăţi care se repetă la nesfârşit.

Cu alte cuvinte, chiar dacă săracii şi bogaţii, puternicii şi slabii, sănătoşii şi bolnavii, imigranţii şi nativii s-ar aşeza împreună în jurul unei mese să negocieze un ipotetic contract social rezultatul ar fi dominat de cei bogaţi, puternici, sănătoşi şi nativi ai locului datorită puterii acestora mult superioare celorlalţi, de aici şi dezechilibrul din societate pe care îl vedem în jurul nostru oriunde privim.

Dacă acesta este modelul nedorit atunci cum putem identifica în ce fel arată modelul dorit, societatea dreaptă în care am vrea să trăim?

Pentru a răspunde la această întrebare esenţială vom folosi modelul lansat de profesorul Rawls, model numit "*Vălul Necunoaşterii*" titul original in engleză fiind *"The Veil of Ignorance"*.

Acest model ne cere să ignorăm complet modelele care ni se impun astăzi, poveştile de succes material promovate de mass

media comercială sau parcursul profesional la modă în fiecare societate. În schimb, hai să ne imaginăm că intrăm în această lume fără prejudecăţi, fără sugestii din partea familiei, a prietenilor şi a societăţii. Dacă de exemplu aţi putea alege înainte de naştere în ce pătură socială, pe ce continent şi în ce familie să vă naşteţi atunci aţi alege să fiţi un prunc african născut în deşerturile africane sau un nou născut alb în Elveţia, într-o famile de bancheri? Observaţi cum chiar această întrebare simplă naşte erori fundamentale deoarece intrarea noastră în casa bogaţilor aşează pe umerii noştri nedreptăţi seculare cu ajutorul cărora s-au făcut averile vestului pe când în deşertul african avem pe umeri obida asupririi coloniale ale puterilor europene care au secătuit continentul timp de secole.

Acest exerciţiu imaginar ne ajută să înţelegem că odată intraţi în lume neprogramaţi social putem căuta singuri modele de viaţă care să corespundă pe deplin abilităţilor noastre moştenite sau căpătate prin efort personal, circumstanţelor în care ne aflăm şi ambiţiei cu care pornim la drum.

Cu alte cuvinte, lumea arată în halul deplorabil în care arată astăzi pentru că nedreptăţile sunt perpetuate prin educaţie şi prin influenţa anturajului iar aceste forţe nu ne permit să judecăm obiectiv situaţia noastră ci ne ţin prizonierii unor standarde care de cele mai multe ori ne sunt străine. De îndată ce ne eliberăm de subiectivismul partizan al păturii sociale în care trăim avem şansa să ajungem la adevăr şi să ştim cu adevărat cum să reparăm marile nedreptăţi cu care se confruntă omenirea.

Concluzia celei de-a doua premize este extrem de importantă şi vă ajută să înţelegeţi că dreptatea este relativă în societatea actuală. Degeaba vorbim noi despre sărăcie unei audienţe formate din parlamentari, degeaba cerem suveranitate unor colonizatori şi degeaba cerem spitale, drumuri şi şcoli unor elite care îşi asigură sănătatea, transportul şi educaţia pe canale private, diferite de cele folosite de noi cei aflaţi la periferia lumii în care trăiesc elitele. Cu alte cuvinte, dacă vrem să izbândim în

lupta noastră pentru o viaţă mai bună atunci trebuie să redefinim regulile jocului în societate iar premiza a treia a lui Rawls ne arată exact cum să facem asta.

3. Cu toţii ştim ce trebuie schimbat pentru a trăi bine

Dacă nu am avea habar deloc despre normele societăţii actuale, dacă nu am avea modele occidentale sau orientale şi dacă nu am fi prizonierii păturii sociale în care ne-am născut atunci cu toţii am avea cam aceeaşi imagine a societăţii în care am vrea să trăim şi anume:

A. Am vrea şcoli foarte bune pentru copiii noştri, şcoli care să-i înveţe să se descurce în viaţa reală şi nu cea forţat corporatistă în care inteligenţa intelectuală este prinţul în timp ce inteligenţa emoţională este cerşetorul, ca să-l parafrazez pe scriitorul american Mark Twain.
B. Apoi am vrea spitale în care să fim trataţi de problemele acute şi învăţaţi cum să trăim o viaţă sănătoasă, cum să ne hrănim corect şi cum să evităm bolile.
C. Am vrea o justiţie dreaptă şi acces la aceasta pentru a fi apăraţi în cazul în care suntem nedreptăţiţi şi ca individ sau ca stat.
D. Şi am mai vrea în al patrulea rând un adăpost decent deasupra capului în care să ne trăim viaţa aşa cum dorim.

Aşadar dacă este întrebat poporul ştie deja în ce model societal ar dori să trăiască, din păcate acesta potrivindu-se în prezent doar câtorva ţări de pe Terra cum sunt Elveţia, Monaco sau Finlanda în timp ce covârşitoarea majoritate a ţărilor lumii nereuşind să ofere cetăţenilor săi modelul dorit.

Evident că în realitate problematica este mai complexă însă la nivel conceptual putem, începând de astăzi, să aplicăm această metodă a *Vălului Necunoaşterii* pentru a afla răspunsul la orice întrebare legată de societatea în care vrem să trăim.

De fiecare dată când ne întrebăm unde să alocăm resursele unui stat, fie ele umane sau materiale, trebuie să folosim metoda vălului şi să ne punem întrebarea următoare:

Aş fi fericit să mă nasc în ţara asta indiferent de pătură socială, familie sau oraş pentru că este o societate dreaptă?

Acesta este conceptul fundamental pe care vreau să-l luaţi cu voi din acest prim capitol şi anume acela că singura societate în care merită să trăim noi şi copii noştri este aceea în care indiferent în ce pătură socială, familie sau oraş te naşti ai acces la aceeaşi calitate a vieţii ca toţi ceilalţi cetăţeni. Eşti educat corect, eşti îngrijit corect şi eşti protejat corect. Aceasta este o societate dreaptă şi aşa arată o dreptate pentru toţi protejată de stat şi promovată de elitele sale. Atenţie, cei bogaţi pot trăi cum vor la ei acasă însă atunci când şi ei apelează la serviciile publice acestea trebuie să fie aceleaşi pentru toţi.

De răspunsul la această întrebare depinde pasul al patrulea şi ultim şi anume ce este de făcut, ce putem noi face pentru a construi acea societate dreaptă, justă, care ştim cu toţii cum arată?

Ajungem acum la ultimul pas pe drumul croit de teoria vălului profesorului Rawls, ce putem face pentru a obţine societatea aceasta în care să vrem să trăim?

4. Ce putem face pentru a schimba societatea actuală?

Totul depinde de priorităţi, de severitatea problemelor care afectează fiecare societate şi de resursele disponibile. Unele ţări au probleme grave de poluare, altele sunt afectate de foamete în timp ce multe altele suferă de pe urma unei educaţii dezastruoase. Putem aplica metoda vălului oricărui domeniu deficitar, să luăm educaţia ca exemplu, am fi fericiţi să ne naştem în România dacă educaţia ar fi elementul decisiv? Este sistemul de învăţământ românesc competitiv? Învaţă copiii noştri elemente esenţiale succesului în viaţa adultă? Au toţi copiii acces la acelaşi nivel de profesionalism indiferent de

pătura socială în care se nasc şi în care cresc? Sunt profesorii români modele de conduită morală în viaţa particulară? Sunt absolvenţii de şcoală respectaţi în societate şi duc ei o viaţă împlinită? Alt domeniu poate fi cel medical şi ne putem pune aceleaşi întrebări şi putem face asta cu fiecare domeniu în care România suferă enorm în timpurile noastre.

Înainte să trecem la partea a doua a acestui capitol referitor la dreptate şi justiţie socială vreau să tragem o concluzie importantă şi anume aceea că cel mai eficient ghid pentru a descoperi cum arată o societate dreaptă este metoda vălului lui Rawls prin care aflăm cum ar trebui să transformăm România pentru ca fiecărui cetăţean să-i fie indiferent din ce pătură socială, familie sau oraş se trage pentru că accesul la elementele definitorii ale unei societăţi de succes îi este asigurat în permanenţă, mă refer aici la educaţie, la sănătate, la justiţie şi la casa în care trăieşte împreună cu familia sa.

Iată aşadar modelul de dreptate la nivel de societate în ansamblul său. Ce ne facem însă cu dreptatea aşa cum este ea văzută la nivel de individ, cum judecă individul ce este drept şi nedrept în relaţiile sale cu cei din jur şi nu la nivel societal.

Întreb asta pentru că noi oamenii suntem pricepuţi să imaginăm o societate dreaptă însă nu ştim cum să luăm decizii individuale, nu ştim să judecăm la rece în cazuri dificile în care consecinţele sunt greu de anticipat şi astfel de cele mai multe ori rămânem cu modelul imaginar de societate pentru că nu avem exerciţiul de a lua decizii drepte, corecte şi în consens cu valorile proprii.

Încep cu o problemă clasică prezentată chiar în introducerea făcută de profesorul american Michael Sandel la cursul său de dreptate şi justiţie socială ţinut la universitatea Harvard din Cambridge, Massachusets, S.U.A., numele original în engleză fiind *”Justice. What is the right thing to do?”*

Imaginaţi-vă că vă aflaţi singur într-un vagonet într-o mină de cărbune care aleargă cu viteză la vale pe şine pentru că i s-au stricat frânele. La un moment dat, în plină viteză observaţi că vă

apropiaţi de capătul tunelului iar acolo sunt cinci muncitori pe care îi veţi omorî cu siguranţă dacă îi loviţi cu vagonetul. Nu puteţi opri iar ei nu se pot da la o parte chiar dacă vă văd din timp. Cu câteva secunde înainte de impact observaţi în partea dreaptă un rest de şină care duce la alt tunel iar acolo se află doar un singur muncitor. Aveţi aşadar, dintr-o dată, două opţiuni, să omorâţi cinci muncitori sau să omorâţi unul singur. Întrebarea mea este ce opţiune alegeţi ştiind că nu puteţi opri, nu aveţi alte opţiuni şi niciunul dintre ei nu pot scăpa cu viaţă dacă este lovit.

Opriţi-vă aici pentru câteva momente şi gândiţi cu sinceritate ce soluţie aţi alege dacă aţi fi în locul minerului din vagonet.

Cele două opţiuni sunt uciderea a cinci oameni sau uciderea unui singur om şi atunci când au de ales majoritatea covârşitoare ar alege să tragă vagonetul în dreapta şi să omoare un singur om pentru că cinci oameni salvaţi pare un gest moral superior, să omori un singur om este ”mai bine” decât să omori cinci, decizia ”dreaptă” este să omori ”doar” un om pentru a salva cinci.

Haideţi acum să privim aceeaşi problemă din alt unghi. Presupunem că scenariul este acelaşi, un miner este singur într-un vagonet care se îndreaptă fără frâne înspre cei cinci mineri. De data asta însă nu sunteţi minerul din vagonet ci vă aflaţi deasupra pe o platformă şi priviţi la scena tragică de sub voi. Nu îl vedeţi pe cel de-al şaselea miner, cel aflat singur în dreapta. Lângă voi pe platformă se află un alt om gras şi pentru a-i salva pe cei cinci decideţi să-l împingeţi pe acesta jos pe şine în aşa fel încât vagonetul să intre în el, să-l omoare dar în felul acesta să-i salveze pe cei cinci din faţă.

Vin şi vă întreb din nou, mai ales pe cei care aţi ales varianta uciderii minerului izolat din dreapta, sunteţi de acord de data asta să-l împingeţi jos de pe platformă pe cel gras de lângă dumneavoastră pentru ca moartea acestuia, un singur om, să salveze pe ceilalţi cinci?

Opriţi-vă din nou şi gândiţi cu sinceritate dacă moartea unui singur om mai este de preferat morţii celor cinci însă de data aceasta vorbim de decizia de a împinge pe cel de pe platformă în loc de decizia de a cârmi vagonetul înspre dreapta pentru a omorî pe acel miner izolat din prima ipoteză.

O altă variantă a acestei probleme este prezentată în formatul următor. Sunteţi un doctor aflat în tură la secţia urgenţe a unui spital. La un moment dat sunt aduşi în salon cinci răniţi uşor şi un rănit grav. Ca şi medic aveţi doar două opţiuni, să-i trataţi toată ziua pe cei cinci şi să-i salvaţi cu preţul decesului celui rănit grav sau să-l salvaţi pe cel rănit grav dar să-i pierdeţi pe toţi ceilalţi cinci.

Opriţi-vă din nou pentru câteva clipe şi gândiţi cu sinceritate ce soluţie aţi alege respectând regulile jocului acesta intelectual şi pretinzând că nu aveţi nicio altă soluţie în afara celor date.

De îndată ce decideţi schimbaţi scenariul şi consideraţi că doar cei cinci răniţi sunt aduşi la spital şi fiecare dintre ei are nevoie de un organ diferit pentru a fi salvat. Unul are nevoie de inimă, doi au nevoie de câte un rinichi fiecare, al patrulea de ficat şi al cincilea de pancreas. Sunteţi într-o situaţie disperată deoarece în acel moment nu există donori care să doneze acele organe însă la spital vine în acel moment un om perfect sănătos care aşteaptă în camera alăturată să ia rezultatele la analize. Ca medic aveţi dintr-o dată o nouă opţiune, să-l adormiţi pe noul venit şi să prelevaţi de la el organele necesare, acesta să moară dar cei cinci să fie salvaţi. Adică salvarea celor mulţi prin sacrificiul unui singur om.

Opriţi-vă din nou pentru câteva momente şi gândiţi cu sinceritate ce soluţie aţi alege.

Vi se mai pare soluţia iniţială de salvare a celor cinci potrivită?

Concluzia celor două probleme este că reacţia iniţială de a salva pe cei mulţi în detrimentul unui singur om este foarte relativă şi depinde integral de circumstanţe. Această abordare seamănă

foarte mult cu politica ”binelui comun” în detrimentul ”binelui individual”.

Ajungem aşadar cu discuţia la un punct foarte important şi anume la diferenţa dintre decizia luată în funcţie de consecinţe (a omorî un singur om pentru a salva cinci indiferent de circumstanţe) faţă de decizia categorică luată indiferent de consecinţe de a omorî cinci în loc să moară un singur om adică bazată pe anumite drepturi şi îndatoriri care nu ţin seama de circumstanţe.

Avem aşadar o diferenţă uriaşă între deciziile pe care le luăm în funcţie de impactul pe care ele le pot avea şi cele pe care le luăm pentru că aşa este drept, aşa este just, indiferent de consecinţe.

Din punct de vedere teoretic există două şcoli de moralitate, de dreptate, cea bazată pe consecinţe, numită şi utilitaristă, lansată de filosoful englez Jeremy Bentham în secolul al XVIII-lea şi cea bazată pe valori categorice lansată tot în secolul al XVIII-lea de filosoful german Emmanuel Kant. Aceştia doi împreună cu alte nume celebre precum Aristotel, John Locke şi John Stuart Mill, cu toţii au încercat să desluşească acelaşi lucru, ce este drept, echitabil, just şi dacă decizia corectă trebuie să fie luată în funcţie de circumstanţele de moment sau trebuie să fie categorică, să nu se schimbe în funcţie de toanele, abilităţile şi interesele celor care iau decizii.

Dincolo de complexităţile filosofiei politice dilema este simplă, *care este societatea mai bună, cea care pune interesele celor mulţi deasupra intereselor individuale sau invers, cea care protejează drepturile individului în faţa societăţii?*

Până la urmă ce vreau să luaţi cu voi din acest prim capitol de educaţie politică este întrebarea următoare, *vreau binele societăţii în ciuda binelui meu, vreau binele meu în ciuda societăţii sau vreau binele societăţii prin prisma binelui meu*? Aici vreau să vă clarificaţi poziţia pentru că în funcţie de asta

veţi şti cu cine să votaţi şi veţi şti cărui politician să-i daţi încrederea voastră şi susţinerea politică.

Aici vreau să vă opriţi din nou pentru câteva momente pentru a observa imensa dificultate pe care o avem noi oamenii atunci când trebuie să alegem între interesul personal şi datoria abstractă a unui concept extern precum binele societăţii, între reacţia instinctuală, de moment şi constrângerea unor norme stricte, stabile şi independente de natura umană. Într-un fel noi oamenii vrem ceva care în teorie arată frumos însă suntem gata să încălcăm şi să ignorăm acel ceva de îndată ce circumstanţele personale se schimbă. Aici se află unul dintre marile secrete ale omenirii, abilitatea de a face ceea ce este drept şi just în ciuda circumstanţelor şi a consecinţelor personale şi de moment. În acest creuzet uman arde substanţa cea mai potentă din punct de vedere creativ şi anume conştiinţa superioară împotriva instinctelor sau a necesităţii personale.

Iată în încheierea acestui capitol câteva provocări pentru voi, câteva exemple din viaţa reală care vă vor pune în poziţia de a alege întâietatea societăţii sau întâietatea individului. Nu uitaţi însă ce v-am spus, nici una şi nici cealaltă nu cred că reprezintă soluţia potrivită ci doar ambele luate împreună.

Şi atunci cum veţi rezolva următoarele probleme? Depinde de voi. Totul depinde de voi.

Prima întrebare pentru voi. Credeţi că se poate calcula un preţ fix pentru viaţa unui om? Presupunem că sunteţi la putere şi că anumite măsuri comportă riscuri. Dacă vi se propun acele măsuri care pot duce la pierderi de vieţi omeneşti aţi accepta să implementaţi jumătăţi de măsură ştiind că în caz de deces puteţi scăpa plătind doar despăgubiri în bani victimelor?

Utilitariştii, cei care propovăduiesc întâietatea societăţii, toţi pesedeii şi peneleii şi usereii României aşa gândesc. Pentru ei totul are un cost în bani şi care poate rezolva toate problemele statului. Acesta este motivul pentru care singurul subiect de discuţie în alegeri sunt banii în varii forme, fie subvenţii, fie

salarii sau pensii mărite sau alte promisiuni băneşti. Iată câteva exemple din viaţa reală pentru a realiza grotescul acestei politici.

În Cehoslovacia guvernul a propus la un moment dat mărirea taxei pentru vânzarea de ţigarete şi firma Philip Morris a plătit un studiu care demonstra că statul câştigă mult mai mult dacă oamenii fumează decât dacă se lasă de fumat, profitul fiind generat de morţile premature care aduceau cu ele încetarea plăţii de pensii, de chirii şi de tratamente medicale.

Un alt exemplu vine din America unde firma Ford a produs un model de autovehicul, Ford Pinto, care avea un defect de fabricaţie, avea rezervorul de benzină în spate şi în cazul accidentelor cu impact din spate maşina exploda. Ce au făcut utilitariştii de la Ford? Au făcut o analiză cost-beneficii şi au descoperit că despăgubirile pe care ar trebui să le plătească în caz de accident sunt mult mai mici decât costurile pe care ar ar trebui să le suporte pentru a instala un scut de protecţie la fiecare maşină produsă. Din nou, iată, se punea preţ pe viaţa unui om, un preţ precis, cu virgulă şi zerouri multe dar care ignora complet individul.

Cel mai faimos experiment însă a demonstrat faptul că este imposibil să pui un preţ fix pe viaţa unui om deoarece fiecare dintre noi avem concepţii diferite despre valoarea personală. Iată experimentul însă înainte să vă dau detalii vreau să vă pun câteva întrebări. Vă asigur că acestea sunt întrebări reale care au făcut parte dintr-un experiment psihologic real:

1. Cât ar trebui să vă plătească statul pentru a vă muta cu casa pentru toată viaţa lângă o groapă de gunoi?
2. Cât ar trebui să fiţi plătiţi pentru a accepta să mâncaţi o râmă lungă de 10 centimetri?
3. Cât aţi cere pentru a accepta să vă fie extras un dinte sănătos din faţă?
4. Cât aţi cere pentru a accepta să vă fie tăiat un deget sănătos de la picior?

5. Cât aţi cere pentru a accepta să omorâţi o pisică sănătoasă prin strangulare?

În anii ‘30, deci în plină depresiune când şomajul în America era uriaş, foametea afecta întreaga societate şi criza economică era în plină desfăşurare iar răspunsurile la aceste întrebări au şocat pe cercetători.

O persoană a cerut 300.000 de dolari pentru a se muta lângă groapa de gunoi, alta a cerut 100.000 de dolari pentru a mânca râma iar alta a acceptat extragerea dintelui sănătos pentru doar 4.500 de dolari, în vremea aceea salariul lunar fiind de numai 100 de dolari.

Comparaţi cu răspunsurile voastre şi veţi vedea că totul diferă de la om la om, că valoarea în sine este subiectivă şi că pretenţia utilitariştilor de a rezolva totul cu bani sau cu măsuri generale la nivel de societate este o utopie demonstrată de realitatea din jurul nostru.

Suntem aşadar cu toţii foarte diferiţi şi viaţa în societate necesită o cu totul abordare decât cea a binelui majorităţii în detrimentul individului iar atunci când treaba iese prost individul să fie plătit pentru a-i închide gura.

Pe partea opusă a teoriei dreptăţii sociale se află libertariştii, cei care, în opoziţie cu utilitariştii pretind că noi suntem proprii stăpâni, că nu datorăm nimănui nimic şi că taxarea statului este furt pe modelul *”dacă mă taxezi atunci nu sunt liber iar dacă nu sunt liber atunci sunt sclav iar eu vreau să trăiesc liber de orice constrângere a statului, a majorităţii”*.

Fără a insista cu discuţia ne este clar că dacă am merge exclusiv pe calea libertariştilor am avea o anarhie în care toată lumea ar face ce vrea iar traiul în societate ar fi foarte greu, o veritabilă cursă pentru supravieţuire.

Ajungem aşadar la o concluzie importantă şi anume că viaţa bună presupune o combinaţie între viaţa în societate şi

drepturile individului şi exact aici trebuie pus accentul atunci când cântăriţi politicienii care vă cer votul.

Întrebaţi-i deci în ce fel pot ei împăca şi capra şi varza? În ce fel pot ei asigura protecţia, sănătatea şi educaţia tuturor în timp ce tuturor li se respectă drepturile individuale?

Iată ce este dreptatea, ce este justiţia socială pe care trebuie să o căutaţi cu toţii, cereţi politicienilor voştri să trăiţi într-o societate în care toţi oamenii indiferent de pătura lor socială au acces la aceeaşi calitate a învăţământului, la aceleaşi spitale performante, la aceeaşi justiţie echidistantă şi la acelaşi sprijin pentru obţinerea unei case pentru familia voastră.

Iar atunci când această societate este formată vă mai rămâne doar să păstraţi prin efort propriu echilibrul dintre interesele societăţii şi cele ale individului pentru că doar aşa puteţi ţine la distanţă profitorii, jefuitorii şi ticăloşii care vă fură de decenii.

Aceasta este dreptatea pe care orice alegător trebuie să o ceară, să o identifice şi să o protejeze. Dacă la nivel politic totul este calcul rece, la nivel individual totul este încărcat de emoţie şi doar un echilibru între cele două extreme poate contribui la o viaţă bună pentru toţi oamenii cetăţii.

Acum ştiţi ce este dreptatea din punct de vedere politic. Mai rămâne să răspândiţi aceste învăţături şi să începeţi să triaţi oamenii politici în funcţie de această dreptate.

Reguli simple însă dificil de pus în practică. Îndrăzniţi. Merită, vă promit.

Mesajul acestui capitol:

O societate în care merită să trăieşti este cea care apără echilibrul între drepturile celor mulţi şi cele individuale în aşa fel încât educaţia, sănătatea, justiţia şi familia să aibă aceeaşi calitate înaltă indiferent de pătura socială a membrilor comunităţii.

CAPITOLUL 2

DESPRE EDUCAȚIE, NATURA UMANĂ ȘI BANI

”O minte educată este aceea care nu acceptă nicio informație fără să o judece”

Aristotel

Dacă în primul modul am discutat despre dreptate și justiție socială adică despre cum ar trebui să arate lumea în care trăiți, astăzi vom vorbi despre voi adică despre cum trebuie să fiți voi pentru a putea construi lumea pe care o vreți pentru că nu este suficient să vrei, mai trebuie să și poți, un concept aplicabil în toate domeniile vieții noastre.

De câte ori nu ați auzit în jurul vostru oameni nemulțumiți care însă rămân mereu cu nemulțumirea deoarece nu știu ce să facă pentru a schimba lucrurile și motivul principal al neputinței lor civice și politice este lipsa de educație. De aceea modulul de astăzi este esențial pentru oricine vrea să devină factor activ în îndreptarea României pentru că vă arată ce anume trebuie să schimbați la propria persoană dacă vreți să aveți succes în viața personală și prin acest succes să urcați nivelurile piramidei nevoilor așa cum a fost ea prezentată de psihologul american Abraham Maslow în 1943 în lucrarea sa ”*Despre Motivație în Umanitate*”. Așa cum veți vedea în fiecare moment al vieții suntem cu toții prizonierii unui anumit grad de dezvoltare pe scara lui Maslow iar progresul este obținut doar dacă prin efort propriu reușim să urcăm de la o etapă la alta superioară.

Conform lui Maslow acțiunile fiecăruia dintre noi sunt motivate de nevoi iar deciziile pe care le luăm sunt influențate de aceste nevoi.

1. Apă, hrană, adăpost. Nevoi primare. Fără satisfacerea nevoilor de bază am muri.
2. Siguranţă şi securitate personală. Un venit anume, o pensie, un loc de muncă sigur.
3. Nevoi sociale şi de apartenenţă. Familie, prieteni, organizaţii profesionale, grupuri religioase
4. Nevoia de recunoaştere socială. Poziţia în societate, acceptarea în societate
5. Autorealizarea, dezvoltarea personală. Împlinirea potenţialului, hobby-uri diferite, nevoi spirituale avansate

Deşi Maslow acceptă că unele nevoi superioare apar la unii oameni aflaţi încă pe niveluri inferioare, acesta recunoaşte că este extrem de greu, dacă nu imposibil să te dedici unui obiectiv aflat mult deasupra nivelului tău şi de aceea extrem de puţini dintre noi evoluează până în vârful piramidei.

Acesta este motivul pentru care elitele vor să menţină populaţia ignorantă pentru că astfel oamenii îşi vor trăi întreaga viaţă luptându-se cu nevoile primelor două niveluri, cel primar, apă, hrană, adăpost şi cel imediat superior, un loc de muncă şi un venit oarecare, fără a avea timp, energie şi dorinţă de a mai lupta pentru un loc de cinste în societate, nevoi spirituale şi implicit pretenţia de a reforma societatea.

De aceea acest al doilea obstacol pentru noi este cel referitor la noi înşine, noi care vedem că trăim într-o societate strâmbă însă nu putem să ajutăm în niciun fel pentru că suntem prizonierii propriei neputinţe.

Hai atunci să vedem cum putem schimba această situaţie, ce trebuie să facem pentru a avea şanse să urcăm nivelurile lui Maslow în aşa fel încât să ajungem atât de sus încât să putem emite pretenţii reale la o societate aşa cum am văzut-o în primul modul de curs în care am vorbit despre Dreptate şi Justiţie Socială.

Astăzi veţi înţelege de ce mulţi dintre voi aveţi opinii politice şi vedeţi nedreptăţi dar viaţa vine din urmă şi nu vă dă timpul necesar să vă ocupaţi şi de altceva în afară de muncă, muncă şi iar muncă, nemaiavând energie şi pentru civism şi pentru politică.

Ei bine, secretul progresului pe scara Maslow se află în studiul a trei elemente esenţiale şi anume ce trebuie să ştie un om educat, ce este natura umană şi ce sunt banii. Cei dintre voi care vor înţelege aceste concepte şi le vor pune în aplicare în mod practic au cele mai mari şanse de progres şi deci de a ajunge îndeajuns de sus pe scara lui Maslow încât să se preocupe şi de binele cetăţii adică de civism şi de politică.

Hai să vorbim despre educaţie însă hai să vorbim despre cea la care au acces elitele şi nu despre simulacrul de educaţie la care aveţi voi acces în şcolile finanţate de elite.

Deci, ce trebuie să ştie un om educat?

Dacă mergeţi pe modelul tradiţional vândut vouă de elite atunci veţi răspunde listând disciplinele, multe, multe, pe care le studiaţi cu toţii în şcoală, limba română, matematică, fizică, biologie, chimie şi tot aşa. Iar dacă absolviţi cu 10 aceste şcoli consideraţi că sunteţi EDUCAŢI. Ei bine, vă voi dezamăgi şi vă voi spune că deşi aceste discipline au semnificaţia lor pur tehnică, în viaţa reală succesul depinde de cu totul alt set de abilităţi pe care elitele le studiază intens dar despre care acestea nu vorbesc niciodată cu voi şi în niciun caz nu le introduc în şcolile frecventate de copiii voştri iar motivul este simplu, interesul şcolilor controlate de elite este de a produce servitori loiali pentru afacerile lor şi nu lideri care gândesc independent.

Iată aşadar ce învaţă elitele şi asta vreau să învăţaţi şi voi pentru că altfel elitele vor rămâne elite iar voi veţi rămâne cu ochii la ele şi doar cu visul unui trai mai bun.

CE TREBUIE SĂ ŞTIE UN OM EDUCAT

Abilitatea unei persoane de a contribui pozitiv la viaţa cetăţii, de a adăuga valoare vieţii proprii şi a semenilor săi, este strâns legată de nivelul de educaţie atins. Cu toate acestea, răspunsul la întrebarea "*ce trebuie să ştie cu adevărat un om educat*" este cu totul neaşteptat şi din ce în ce mai multe voci confirmă o listă total diferită de cea promovată de sistemul de învăţământ tradiţional.

Departe de disciplinele impuse de programa de studiu au existat mereu alte abilităţi care, odată dobândite, asigură succesul în viaţă pentru cei ce le stăpânesc. Aceste abilităţi nu se pot studia în şcoală, cheile acestor învăţături fiind de obicei transmise în familie de la cei învăţaţi către noua generaţie.

Iată acum o asemenea listă de abilităţi care definesc un om educat după tiparele celor mai de succes familii din lume:

• Abilitatea de a înţelege natura umană şi de a folosi legile sale în interes propriu

• Abilitatea de a identifica trăsăturile umane cerute de o anume activitate

• Abilitatea de a stabili, menţine şi dezvolta o reţea de contacte utile pe termen lung

• Abilitatea de a controla propriile emoţii şi de a le înţelege pe ale celor din jur.

• Abilitatea de a face diferenţa dintre adevăr şi neadevăr indiferent de sursa de informaţie

• Abilitatea de a evolua permanent

Următoarea listă se menţine în acelaşi spirit însă adaugă sfaturi concrete:

• Asimilarea informaţiei – cum să găseşti şi să înţelegi esenţialul din noianul de informaţii disponibile

• Comunicarea în scris – cum să-ţi comunici în scris gândurile şi ideile în formă clară şi concisă

• Comunicarea verbală – cum să-ţi comunici verbal gândurile şi ideile în formă clară, concisă şi cu încredere de sine

• Calculul matematic – cum să foloseşti conceptele de bază din aritmetică, algebră, geometrie şi statistică pentru a analiza şi rezolva probleme în viaţa de zi cu zi

• Luarea deciziilor – cum să identifici problemele esenţiale, cum să stabileşti priorităţi, să te concentrezi, să recunoşti falsele piste, să eviţi greşelile inerente şi să te descurci în situaţii neclare

• Relaţiile cu ceilalţi – cum să interacţionezi cu cei din jur în aşa fel încât să te placă, să aibă încredere în tine şi să te respecte

• Rezolvarea conflictelor – cum să anticipezi posibile surse de conflict şi să rezolvi disputele imediat ce apar

• Planificarea – cum să identifici paşii necesari pentru atingerea unui obiectiv, cum să calculezi de ce ai nevoie şi să te pregăteşti pentru necunoscut şi pentru inevitabilele schimbări prin folosirea planurilor de rezervă

• Conştiinţa de sine – cum să-ţi identifici şi să-ţi stăpâneşti propriile stări emoţionale, printre care lipsa de energie, de voinţă şi de concentrare.

• Deprinderea unui lucru nou – obişnuinţa de a aplica metode simple şi clare în procesul de învăţare încât să devii competent prin descompunerea proceselor complexe în paşi simpli.

Din punct de vedere practic totul se reduce la *abilitatea de a lua decizii* în mod raţional şi de a controla pe cât posibil influenţa emoţiilor. Viaţa este un şir lung de decizii iar calitatea acestora determină succesul sau eşecul nostru în viaţă. Cu toate acestea şcoala şi societatea ignoră complet educarea controlului emoţiilor.

Iată elementele care ar trebui stăpânite de fiecare dintre noi în ceea ce privește inteligența emoțională:

- Cunoașterea de sine este esențială. Abilitatea de a identifica fiecare emoție pe care o simțim.

- Controlul acestor emoții. Abilitatea de a controla fiecare stare emoțională înainte ca aceasta să ne afecteze procesul decizional.

- Auto motivarea. Abilitatea de a găsi resursele necesare pentru a duce la bun sfârșit un proiect chiar dacă întâmpinăm greutăți sau eșecuri.

- Empatia. Abilitatea de a ne pune în pielea altora, de a înțelege cu adevărat ce simt semenii noștri.

- Relațiile interpersonale. Abilitatea de a comunica, a dezvolta și a menține relații cu cei din jurul nostru.

Este deja demonstrat științific faptul că cei care învață să își înțeleagă și să își controleze emoțiile ajung mult mai departe în viață decât cei care se sprijină exclusiv pe coeficientul lor de inteligență și că 80% din succesul în viață este datorat inteligenței emoționale (EQ) și nu celei intelectuale (IQ).

Așa cum cheia cunoașterii de sine este înțelegerea propriilor emoții tot așa cheia cunoașterii celor din jur este dată de înțelegerea naturii umane.

Și acest subiect de studiu este complet ignorat de școală.

Iată elementele care ar trebuie studiate pentru înțelegerea naturii umane:

- Abilitatea de a vedea dincolo de masca pe care o poartă un om

- Determinarea tăriei sale de caracter

- Conștientizarea mândriei de sine și a invidiei unui om

- Cunoașterea limitelor cuiva

- Gradul de supunere în fața influenței unui grup

Studiul emoţiilor şi al naturii umane sunt subiecte esenţiale şi ar trebui să constituie fundamentul educaţiei oricărei persoane înainte de orice altă disciplină. Din toate cele de mai sus se desprind trei mari concluzii foarte importante legate de procesul educativ la care are acces oricine pe cont propriu:

1. O persoană educată are abilităţile necesare pentru a putea rezolva noianul de provocări zilnice, mici sau mari, la care este supus. Aceste calităţi sunt cele mai importante în viaţă.

2. Educaţia este un efort constant şi foarte diferit de programa impusă în şcoli şi universităţi, care de obicei conţine materii mult mai uşor de verificat tehnic însă fără eficienţă în educaţia propriu-zisă.

3. Cine porneşte pe drumul acestui fel de educaţie trebuie să investească timp, efort şi resurse pentru a deprinde aceste calităţi pe cont propriu în afara sistemelor de învăţământ tradiţionale.

Iată de ce educaţia nu ţine neapărat de accesul în universităţi faimoase ci de un efort constant pentru a înţelege lumea şi mecanismele care o pun în mişcare precum şi a punctelor slabe ale caracterului individual, puncte care trebuie întărite.

Doar abordând educaţia în acest fel veţi avea şanse egale cu elitele şi veţi putea începe să emiteţi pretenţii la o viaţă mai bună.

DESPRE NATURA UMANĂ

Vom trece acum la subiectul al doilea al acestui capitol şi anume la abilitatea de a înţelege natura umană adică de a cunoaşte ce gândesc şi ce vor oamenii din jurul nostru indiferent de măştile pe care le folosesc aceştia pentru a-şi promova interesele. Vom vedea deasemenea importanţa cunoaşterii de sine pentru că fără a şti cine suntem şi ce putem este aproape imposibil să ştim să citim pe cei din jur.

Un om needucat şi neexperimentat crede tot ce citeşte, ce vede şi ce aude şi singurele criterii de analiză sunt cele superficiale legate de aparenţe. Are facultate? Ce maşină are? Vorbeşte bine? E îmbrăcat bine? De cele mai multe ori oamenii se opresc aici cu analiza critică, au memorie scurtă, se iau cu treburile vieţii şi astfel trag concluzii false, ”se duc după fentă” cum se spune. Vedeţi şi voi cum înainte de alegeri apare un partid poleit, cu lideri care arată bine, vorbesc bine şi promit bine iar omul de rând needucat şi astfel necunoscător al naturii umane alege bazându-se pe masca pe care o arată mass media plătită şi direct interesată să vă mintă.

Hai să vedem ce presupune cunoaşterea naturii umane şi vă promit că aceste cunoştinţe, pe care niciun alt politician nu se oboseşte să vi le dea, vă vor ajuta enorm nu numai în domeniile civic şi politic ci şi în viaţa voastră de zi cu zi.

Vom explora lupta permanentă pe care o daţi între emoţii şi raţiune pentru că aici se află de cele mai multe ori felul în care decideţi să alegeţi un candidat sau altul. Vom vedea deasemenea că oamenii umblă prin viaţă purtând o mască pentru a-şi ascunde dorinţa de putere, temerile şi planurile. Vom înţelege că oamenii sunt diferiţi, au interese diferite şi de cele mai multe ori îi consideră pe cei din apropierea lor drept concurenţi, inamici sau potenţiale ameninţări în ciuda zâmbetelor, complimentelor şi frazelor meşteşugite.

Prima regulă a naturii umane este că ne trăim cu toţii viaţa la suprafaţă fiind controlaţi de emoţii şi ne formăm opinii simplificate despre alţii şi despre noi înşine. Ne mulţumim cu cea mai uşoară şi mai convenabilă poveste pe care ne-o spunem mereu şi punem ştampile, generalizăm şi căutăm confortul gloatei, a opiniei generale.

Suntem în permanenţă supuşi forţelor din adâncul nostru care ne controlează comportamentul şi care operează sub nivelul conştienţei noastre. Vedem rezultatele – gândurile, stările şi acţiunile noastre – dar avem puţin acces conştient la ceea ce ne mişcă emoţiile şi ne obligă să ne comportăm în anumite feluri.

Astfel în momentul în care simţim furie nu suntem reflexivi sau raţionali ci doar ne lăsăm dominaţi de emoţie. Cu alte cuvinte ne trăim viaţa trecând din emoţie în emoţie, din reacţie în reacţie şi pentru că nu avem timp să observăm aceste fenomen nu înţelegem că din stăpâni ai propriei vieţi suntem victime ale emoţiilor noastre.

Problema cea mai mare însă este aceea că natura umană este mai puternică decât orice individ, decât orice instituţie sau invenţie tehnologică şi de aceea, orice am face sau am dori să facem, dacă nu înţelegem mai întâi natura umană atunci nu avem nicio şansă să preluăm controlul propriilor vieţi şi bineînţeles că nu putem emite pretenţii de a ne impune dorinţele în faţa unor elite unse cu toate alifiile care învaţă despre toate acestea în familie şi în grupurile lor exclusiviste.

Vom discuta acum despre cele mai importante elemente ale naturii umane, cele pe care trebuie să le înţelegeţi dacă vreţi să trăiţi mai bine şi să ştiţi cum să vă alegeţi liderii.

Primul element important este să acceptaţi că şi voi, ca şi absolut toţi oamenii de pe planeta Pământ, sunteţi iraţionali, credeţi că sunteţi raţionali dar nu sunteţi şi asta pentru că abilitatea de a fi raţional este *dobândită* şi nu moştenită. Deci, nu se poate spune că cineva este raţional de la natură ci oamenii devin raţionali dacă se antrenează, dacă fac un efort conştient de a se educa în acest domeniu. Reacţiile pe care le avem cu toţii la stimulii externi sunt generate de emoţiile, pozitive sau negative, pe care le avem şi care împiedică analiza raţională. Emoţiile pot fi, bineînţeles, şi negative dar şi pozitive însă este important să reţineţi că ambele sunt la fel de nocive atunci când vine vorba de raţiune. Astfel apar şi afinităţile politice, se produce o nedreptate, din punctul tău de vedere, iese un politician care începe să strige în gura mare împotriva celor care au făcut nedreptatea, asta îţi induce o emoţie negativă în legătură cu o parte şi o emoţie pozitivă în legătură cu cealaltă parte, totul în funcţie de educaţia ta, de interese şi de

convingerile căpătate în viaţă. Pe acest model sărim din emoţie în emoţie crezând că suntem raţionali.

Cum putem rezolva această problemă? Învăţând să ne cunoaştem pe sine, să sesizăm apariţia unei emoţii şi să o identificăm. După identificare ne este infinit mai uşor să căutăm motivele apariţiei acesteia. Faceţi-vă o listă cu emoţiile simţite cel mai des, de exemplu, tristeţe, bucurie, furie, exaltare, teamă, dezamăgire, speranţă şi invidie. Decideţi ca începând de mâine să vă monitorizaţi starea de spirit în aşa fel încât de îndată ce simţiţi aşa ceva să cercetaţi motivele care au provocat emoţia respectivă. Chiar şi acest simplu exerciţiu este incredibil de puternic şi vă aduce imediat pe calea raţionalului pentru că pentru a identifica şi cerceta o emoţie trebuie să ieşiţi pentru câteva momente de sub influenţa sa pentru a gândi despre ea. Vă promit că dacă faceţi acest exerciţiu de 10-20 de ori veţi căpăta o abilitate pe care 90% din populaţie nu o are şi anume aceea de a vă ridica deasupra emoţiilor de moment.

Exact în acelaşi fel puteţi să judecaţi atunci când ascultaţi discursuri politice pline de promisiuni făcute de candidaţi pricepuţi la vorbă, carismatici şi educaţi. Întrebaţi-vă ce simţiţi atunci când urmăriţi un discurs şi aflaţi de ce. Ce anume vă place sau vă displace? Ce cuvinte cheie vă stârnesc? Ce vă apropie de acel mesaj? De îndată ce faceţi asta păşiţi pe calea raţionalului şi veţi vedea că de multe ori dezbrăcaţi de emoţii puteţi ajunge la concluzii foarte diferite în ceea ce-i priveşte pe vorbitori.

O altă metodă de rezolvare este să nu ne grăbim cu concluziile sau cu reacţiile, să avem răbdare să judecăm raţional acea emoţie şi abia apoi să emitem o opinie la rece, după ce emoţia a dispărut.

O primă concluzie, ţineţi minte că noi nu vedem oamenii aşa cum sunt ei ci aşa cum ne apar aceştia prin prisma emoţiilor şi a propriei educaţii şi de foarte multe ori aceste aparenţe sunt înşelătoare.

Binecunoscuta expresie ”cine se aseamănă se adună” conține însă și sâmburele manipulării deoarece politicienii abili vă spun ceea ce știu ei că vă place, potrivit cu pătura voastră socială, și astfel iată, îi vedeți ca pe niște apărători ai voștri, ca pe reprezentanții voștri când în realitate probabil că aceștia doar se prefac pe modelul ”minte-mă dacă vrei dar minte-mă frumos”.

Până la urmă trebuie să acceptăm că oricât de buni am deveni la identificarea emoțiilor acestea rămân prezente în viața noastră și cea mai bună abordare este aceea de a le identifica, ordona și controla în combinație cu raționalul din noi. Anticii asemănau emoția cu un cal nărăvaș iar rațiunea cu un călăreț a cărui misiune era mereu stăpânirea calului însă pentru a-l stăpâni trebuie mai întâi să-l cunoști și în același fel vreau să abordați și voi acest aspect al efortului vostru educativ atunci când vine vorba despre emoții și rațiune.

De îndată ce devenim pricepuți la controlul emoțiilor putem trece la pasul al doilea, acela al identificării măștilor, a prefăcătoriilor celor din jurul nostru. Noi oamenii suntem mari maeștri atunci când vine vorba să ne prefacem și să proiectăm o imagine cu totul falsă în ceea ce ne privește. Probabil că știți deja teoria straturilor de ceapă, mergem prin viață ca o ceapă formată din mai multe straturi, la suprafață arătăm ceea ce vrem ca alții să creadă despre noi că suntem, la mijloc este ceea ce credem noi despre noi că suntem iar miezul este ceea ce suntem noi cu adevărat. Iată așadar cum interacțiunea noastră cu cei din jur are loc prin intermediul straturilor de la suprafață, adică cele false, cele pregătite cu atenție pentru a ne înfățișa în cea mai bună lumină indiferent de ceea ce suntem în realitate. Ne fardăm, ne îmbrăcăm frumos, zâmbim, vorbim politicos, facem complimente, toate acestea pentru a place celor din jur, pentru a fi acceptați și pentru a părea ceea ce de cele mai multe ori nu suntem.

Așa cum am văzut oamenii încearcă să arate celor din jur cea mai favorabilă față a lor adică vor să ascundă dorința lor de putere și superioritate, încercările lor de a se face plăcuți și

temerile pe care le au. Dacă prefăcătoria este vestea proastă atunci vestea bună este că nu ne putem preface fără să emitem anumite semnale deoarece să nu uităm că facem un efort de a fi ceva ce nu suntem. Gesturi, tonul vocii, expresia feţei, postura, toate ne dau de gol în ochii unui observator atent. De aceea dacă dorim să ne protejăm împotriva minciunilor şi prefăcătoriei celor din jurul nostru atunci trebuie să învăţăm să citim din gesturile, tonul vocii, expresia feţei şi postura celor din faţa noastră dacă suprafaţa cepei este la fel ca interiorul său, dacă ni se spune adevărul sau suntem minţiţi. Datorită acestor scăpări involuntare este posibil să învăţăm să citim oamenii, avem însă nevoie de răbdare şi de antrenament. Nu uitaţi însă că aşa fac elitele, aşa ajung unii să fie cunoscuţi că se pricep la oameni, că văd prin oameni şi că mereu aleg oamenii potriviţi să le stea alături. Vă asigur că este o abilitate extrem de utilă. Încercaţi să observaţi mimica unui om în timp ce vorbeşte, identificaţi mici detalii precum grimasele, lipsa privirii directe la un moment dat, îmbujorarea, zâmbetul foţat şi schimbarea de ton al vocii sau al poziţiei în scaun precum şi gesturile din mâini şi jocul sacadat cu gulerul hainei, cu manşetele cămăşii sau cu pixul pe masă. Toate au legături intime cu ceea ce spune vorbitorul şi dacă reuşiţi să identificaţi anumite modele veţi observa că acestea apar doar în anumite puncte cheie din conversaţie şi de multe ori acestea sunt momente în care vorbitorul spune minciuni sau jumătăţi de adevăr sau se ascunde din teama de a fi descoperită adevărata sa faţă.

Am văzut deci cum suntem noi oamenii, dominaţi de emoţii şi falşi cu cei din jur şi de multe ori falşi chiar cu noi înşine. Vin atunci şi vă întreb, ştiind acum toate astea cum căutaţi politicienii care să fie diferiţi de voi, să fie diferiţi de natura umană?

Căutaţi cumva extratereştrii?

Căutaţi supraoameni?

Credeţi că deşi natura umană este aceeaşi apare brusc o pătură de făpturi perfecte care sunt mai pregătiţi decât voi, mai

deştepţi ca voi, mai cinstiţi ca voi şi mai pricepuţi la orice decât voi?

Adevărul este că şi ei sunt la fel de prizonieri ai naturii umane ca şi voi deci sarcina voastră nu este să descoperiţi zei ci să ţineţi în lesa moralităţii pe aceşti oameni care vă cerşesc votul.

Aşadar, ce vreau să înţelegeţi este că toţi politicienii sunt oameni şi de aceea sunt la fel ca şi voi, controlaţi de emoţii şi purtând măşti pentru a avansa în viaţă. De aceea vreau să nu vă mai extaziaţi când auziţi un discurs plin de promisiuni sau să trimiteţi sute de inimioare şi pupici vreunui vorbitor care are masca mai frumoasă. Înţelegeţi că toţi sunt la fel şi că doar o cointeresare poate să vă aducă avantaje. Cu alte cuvinte nu mai credeţi în tătuci şi mame ale naţiunii pentru că nu există aşa ceva, toţi sunt oameni ca şi voi şi doar abilitatea voastră de a-i identifica, susţine şi promova pe cei mai buni dintre ei vă poate aduce o viaţă mai bună.

Am discutat despre educaţie şi despre natura umană. Hai acum să vorbim despre bani pentru că de bani depind atât de multe în viaţă şi în mod invariabil politicienii apasă pe această pedală pentru a atrage voturi.

LEGILE BANILOR

Lupta pentru resurse are banii ca şi numitor comun. Din orice unghi am privi existenţa omului modern banii definesc o plajă foarte largă de elemente ale vieţii noastre. Cu toate astea foarte puţini dintre noi cunosc legile banilor şi modalităţile prin care ne putem folosi de ei pentru a ne îndeplini visurile. Toţi oamenii de succes ştiu că banii sunt doar o unealtă, la fel ca o lopată, un stilou sau un autoturism. Aceştia se folosesc de bani pentru realizarea proiectelor pe care le doresc. De aceea succesul financiar nu este reprezentat de acumularea banilor de dragul bogăţiei pure ci de independenţa financiară obţinută ca şi

răsplată pentru valoarea creată pentru semenii noştri prin proiectele, afacerile şi iniţiativele noastre.

Acumularea banilor urmează legi stricte şi ignorarea acestor legi are ca deznodământ datorii şi dependenţa financiară faţă de bănci, familie sau prieteni. Dacă vrem să fim liberi să ne alegem calea în viaţă trebuie să începem prin a deveni independenţi financiar. Legile de mai jos reprezintă începutul şi sunt urmate de zece reguli prin care ne vom apropia succesul în acest domeniu.

A. Trăiţi cu orice preţ în limitele veniturilor voastre.
B. Niciodată nu luaţi credite de consum pentru active care se depreciază fără a produce plus valoare. Maşinile noi, televizoarele şi ceasurile scumpe sunt afectate de deprecieri enorme la care se adaugă dobânzile la credite.
C. Faceţi tot ce puteţi pentru a pune deoparte măcar 5- 10% din venit în fiecare lună.
D. Ţineţi banii economisiţi în depozite cu dobândă preferenţială care se compune lunar sau anual. E. Cumpăraţi ce vă doriţi doar atunci când aveţi banii cash fără a apela la credite.

Această disciplină de viaţă este nepreţuită. Mulţumită ei puteţi spera la independenţa financiară de mai târziu. Iată acum cele zece reguli folosite de toţi oamenii care au atins succesul material. Deşi această listă nu este nici pe departe suficientă pentru o viaţă împlinită este fără îndoială un mare pas înainte către acest deziderat.

1. Respectaţi banii dar trataţi-i doar ca pe o simplă unealtă. Cele cinci legi de mai sus ne ajută să respectăm banii. Adăugaţi la asta că banii sunt doar răsplata pe care o primim atunci când creăm valoare pentru cei din jur. Nu căutaţi bani de dragul banilor ci faceţi ce vă pasionează în viaţă. Dacă sunteţi pricepuţi la ce faceţi banii vă vor găsi în mod natural.

2. Învăţaţi să definiţi corect activele şi pasivele atunci când cheltuiţi banii. Orice bunuri luate pe datorie şi care nu produc

plus valoare sunt în realitate poveri financiare. Creditele ipotecare, autoturismele, bunurile de larg consum şi vacanţele sunt de fapt pasive deoarece nu produc valoare. O casă pentru care plătim rate timp de 30 de ani trebuie să se dubleze sau chiar tripleze în valoare doar pentru a compensa dobânzile plătite şi blocarea banilor în plata ratelor în loc de folosirea lor pentru afaceri mai mici dar cu potenţial infinit mai mare. Autoturismele se depreciază foarte repede şi la această pierdere se adaugă dobânzile plătite la creditele luate pentru achiziţionarea lor. Luaţi credite doar pentru a finanţa proiecte care produc plus valoare. *Cel mai important activ este independenţa financiară.*

3. Construiţi-vă averea pe bani cash. Evitaţi creditele. Este esenţial să vă păstraţi independenţa financiară pentru că doar aşa puteţi judeca raţional atunci când trebuie să luaţi decizii importante în viaţă.

4. Căpătaţi perspectivă. Descoperiţi lumea, călătoriţi şi învăţaţi despre culturile lumii. Descoperind lumea putem să ne formăm un model ideal de viaţă. Doar aşa vom şti ce vrem de la viaţă iar visele noastre nu se vor limita doar la viaţa locală în care am trăit şi în care am crescut.

5. Învăţaţi că riscul nu este doar bidimensional ci depinde de propriile circumstanţe. Succesul vostru în viaţă depinde de calitatea deciziilor pe care le luaţi iar fiecare decizie este acompaniată de risc. Contrar opiniei generale câştigul sau pierderea nu sunt doar proporţionale cu riscul asumat ci şi cu circumstanţele personale din momentul luării deciziei. Nu vă comparaţi cu alţii pentru că suntem cu toţii diferiţi. Ce face vecinul nostru cu uşurinţă poate fi imposibil de copiat de noi din varii motive. Ce fac străinii de sute de ani nu putem copia noi într-o generaţie. Cele mai raţionale decizii le luăm doar dacă suntem independenţi financiar.

6. Căutaţi să vă educaţi financiar în afara şcolii tradiţionale. Adevărata învăţătură începe de cele mai multe ori doar după ce terminăm studiile. Motivul este acela că statul şi antreprenorii

au nevoie de mult mai mulţi angajaţi decât de oameni de afaceri. De aceea în şcoală suntem educaţi de profesori care dau sfaturi de business fără să fi avut vreodată afacerea lor iar acasă de părinţi plini de datorii care nu au dovedit că pot deveni independenţi financiar. Şcoala pregăteşte oameni pentru producţie şi nu pentru creaţie iar şansele noastre de a deveni independenţi financiari pe baza şcolii sunt doar teoretice şi ţin de noroc.

7. Respectaţi fiecare clipă. Nu irosiţi timpul. Cea mai preţioasă clipă este cea prezentă. În interiorul acestei clipe visăm, aplicăm sau trăim propriul model ideal de viaţă. Învăţaţi să puneţi un preţ în bani pe fiecare ora activă din ziua voastră. Apoi cuantificaţi tot ce faceţi în funcţie de acest număr. Veţi vedea astfel cât de scump plătim fiecare oră pierdută în activităţi care nu au legătură cu planurile noastre de viitor.

8. Eliberaţi-vă din capcana pierderii de vreme pe internet sau alte aplicaţii mobile. Accesul la informaţie este o capcană foarte perversă. Priviţi acest acces ca pe un robinet de apă care trebuie să stea pe poziţia ”închis” cea mai mare parte a timpului şi pe care-l ”deschideţi” pentru puţin timp doar atunci când aveţi nevoie de informaţie sau comunicare cu ceilalţi. În tot restul timpului luptaţi în lumea reală pentru atingerea visurilor voastre.

9. Mass-media nu vă poate educa. Are propria agendă şi prezintă faptele în mod partizan. Tot ce înseamnă presă promovează interesele partizane ale celor care finanţează acea publicaţie. Aşa numitele ”ştiri” sunt doar comentarii părtinitoare scrise sau produse în aşa fel încât să promoveze acţiunile celor care susţin financiar publicaţia respectivă. Ştirile financiare publicate nu mai au nici o valoare utilă pentru că sunt cunoscute de publicul larg pierzându-şi astfel valoarea de surpriză sau element nou.

10. Alegeţi-vă modele de urmat dintre cei care au atins deja succesul în domeniul care vă atrage. Trebuie să căutaţi mentori printre cei care deja sunt independenţi financiar. Mentorii

trebuie să fie oameni de succes în afaceri, oameni care nu au datorii şi care au reuşit în lumea reală dincolo de teoria şcolii. Descoperiţi-vă mentorii citind biografii, mergând la conferinţe pe teme de afaceri, vizionând excepţionalele conferinţe T.E.D. (*www.ted.com*) şi întâlnindu-vă direct cu astfel de învingători. Mentorii vă pot arăta calea spre independenţa financiară pentru că şi ei au reuşit în acest domeniu. Au reuşit în viaţa reală, în ciuda greutăţilor şi a greşelilor proprii. Cei mai mulţi dintre ei sunt echilibraţi emoţional, cunosc natura umană şi sunt mânaţi în viaţă de pasiunea pentru excelenţă lăsând banii să fie doar consecinţa succesului lor şi nu scop în sine.

Independenţa financiară este cea mai importantă armă pe care o avem în lupta pentru obţinerea modelului ideal de viaţă. Libertatea pe care ne-o oferă această independentă ne face puternici şi greu de manipulat. Să respectăm banii şi să-i folosim ca aliaţi de nădejde pe frontul renaşterii neamului românesc. În încheiere adaug câteva cuvinte despre taxele percepute de către Stat. Populaţia nu deţine controlul folosirii fondurilor provenite din taxe iar orice încercare de a reduce fraudele este întâmpinată de formidabilul aparat de Stat direct interesat să fure nepedepsit şi sprijinit din exterior de către duşmanii neamului românesc. Orice încercare de control este utopică deoarece la nivel de cetăţean nu există capacităţile financiare, legale şi logistice necesare pentru o luptă egală cu Statul. De aceea singura speranţă stă în curăţenia sufletească şi educaţia celor pe care-i alegem pentru că odată ajunşi la putere aceştia au pe mână averea noastră. Dacă aceştia sunt cinstiţi, educaţi şi iubitori de neam românesc atunci deciziile lor din sfera finanţelor publice sunt implicit mai bune. Totul porneşte din sufletul nostru, acolo se dă bătălia cea mai importantă şi acolo trebuie să stăm cu toţii de strajă. Să ne educăm în spiritul iubirii de neam şi finanţele vor fi în siguranţă, restul sunt poveşti de adormit copiii.

CAPITOLUL 3

ELEMENTE FUNDAMENTALE DE ORGANIZARE ŞI COMUNICARE

”De multe ori cea mai mare problemă în comunicare este iluzia că aceasta a avut loc”

George Bernard Shaw

Iată-ne porniţi cu adevărat pe drumul educaţiei politice. Ştim din primul modul ce este dreptatea şi justiţia socială deci ştim cum vrem să arate societatea în care vrem să trăim. Mai ştim şi ce cunoştinţe trebuie să aibă un om educat pentru a putea imagina o astfel de societate iar în acest capitol vom vedea în ce fel trebuie să arate activitatea unor organizaţii civice şi politice pentru a avea şanse de reuşită în lupta cu elitele antiromâneşti politice, militare şi economice.

Vom vorbi despre organizare şi despre comunicare pentru că fără aceste abilităţi puteţi dori binele întregii planete dar nu veţi reuşi să adunaţi pe nimeni de valoare în jurul vostru.

COMUNICARE

Prin intermediul comunicării ne transmite ideile, opiniile şi intenţiile celor din jurul nostru însă cei mai mulţi dintre voi atunci când aud de comunicare se gândesc automat la vorbire şi la scriere. În realitate comunicarea îmbracă mai multe forme şi fiecare dintre ele este la fel de importantă. Astfel există comunicare verbală dar şi comunicare non-verbală formată din gesturi, reacţii personale şi tonul vocii, avem apoi comunicare prin ascultare, un concept foarte rar discutat deşi este absolut esenţial pentru ca ceea ce vi se comunică verbal să fie şi înţeles.

Aici apar deja multe probleme pentru că atunci când lideri politici impetuoşi, activi şi foarte vocali încearcă să capaciteze masele ei se lovesc de bariere de comunicare pe care nici nu şi le imaginează. Una spun cu gura şi alta văd ascultătorii, unora nu le place tonul, alţii au ceva împotriva conţinutului iar cei mai mulţi refuză să asculte sau să se alăture pentru că încearcă şi ei să spună ceva şi nu sunt ascultaţi. Iar politicienii încep să acuze poporul că nu face nimic şi că nu se adună când în realitate barierele sunt ridicate chiar de către vorbitori.

Acum că ştim că mesajul nostru poate ajunge la destinatar in multe feluri hai să vedem cum arată sistemul de comunicare clasic.

Sursa – mesaj – canal de comunicare – destinatar – reacţie (feedback).

În toate sistemele din lume care depind de mai multe piese pentru a funcţiona apar bariere în funcţionare şi comunicarea este la fel. Fiecare comunicare este afectată de patru bariere şi veţi vedea că dacă până astăzi vi se părea că ştiţi cum să comunicaţi în realitate vă pasc multe pericole atunci când încercaţi să interacţionaţi cu semenii voştri iar situaţia se complică enorm atunci când este vorba de proiecte politice majore care adună zeci de lideri, sute de organizaţii şi mii de membri.

Astfel, prima barieră o reprezintă chiar cel care iniţiază comunicarea, apare apoi o a doua barieră în transmiterea mesajului propriu-zis, apare apoi bariera la destinatar şi în final există bariera înţelegerii mesajului propriu-zis.

Trebuie aşadar să fim conştienţi de toate aceste bariere potenţiale atunci când iniţiem o comunicare, când promovăm un proiect sau atunci când facem propagandă politică.

Problema cea mai mare este aceea că în general oamenii nu sunt educaţi pentru a sesiza importanţa comunicării şi nici pentru a-

şi da seama când efortul lor de a comunica este afectat de vreuna dintre aceste bariere.

Din fericire, există metode relativ simple pentru a ne îmbunătăţi calitatea comunicării. De exemplu dacă sunteţi iniţiatorii mesajului atunci este esenţial să stăpâniţi subiectul foarte bine, să cunoaşteţi bine audienţa, să nu uitaţi care vă este obiectivul acelui proiect şi evident să fiţi organizaţi. Atenţie însă, chiar şi cu toate aceste pregătiri nu rezolvaţi decât prima barieră adică *sursa* şi rămân celelalte bariere care de multe ori sunt în afara controlului vostru.

În rolul de comunicator trebuie să aveţi deasemenea cunoştinţe minime de retorică, de arta convingerii, iar filosoful grec Aristotel a sintetizat-o foarte frumos în lucrarea sa excepţională intitulată *"Arta Retoricii"*. Pe scurt aceasta spune că dacă vrei ca mesajul tău să îşi atingă obiectivul atunci acesta trebuie să conţină trei elemente, *Etosul, Logosul* şi *Patosul*. Etosul stabileşte credibilitatea vorbitorului, logosul face apel la date concrete, cifre, deducţii logice pentru a convinge raţional iar patosul face apel la emoţiile şi valorile morale ale destinatarilor, ale audienţei. O comunicare lipsită de aceste trei elemente suferă chiar de la început iar rezultatul este de cele mai multe ori dezamăgitor. Vă dau exemplu chiar cursul nostru de politică naţionalistă. În primul meu modul de studiu, cel despre dreptate şi justiţie socială, nu am început prezentarea intrând direct în subiect ci prezentându-mă în faţa voastră (*etos*), apoi am explicat obstacolele concrete şi logice pe care le aveţi de sărit în lupta civică şi politică (*logos*) şi apoi am descris avantajele pe care le veţi avea dacă porniţi pe acest drum (*patos*). În acelaşi fel realizez fiecare modul de curs, explicându-vă de ce să credeţi în mine apoi vă explic în detaliu ceva practic, ceva concret şi în final vă arăt ce puteţi face voi şi în ce fel vă foloseşte asta chiar vouă adică vă creez emoţii legate de felul în care vă ajută fiecare modul să reuşiţi în viaţa civică.

Ca şi temă pentru acasă începeţi să priviţi fiecare efort de comunicare ca pe un proiect retoric şi căutaţi cele trei elemente,

etosul, logosul şi patosul şi veţi vedea că în mintea audienţei voastre apare următoarea reacţie: cred în vorbitor (*etos*), are sens ce spune acesta (*logos*) şi simt emoţie, mă simt implicat personal în mesajul său, văd avantajele directe pentru mine (patos). Dacă vă puneţi serios pe treabă veţi vedea că acest proces devine o a doua natură iar oamenii din jur vă vor asculta şi urma mult mai uşor.

ATENŢIE: abilităţi retorice au şi oamenii bine intenţionaţi dar şi cei rău intenţionaţi, şi unii şi ceilalţi pot fi abili comunicatori care cunosc aceste reguli ale retoricii aristotelice şi depinde de audienţă să identifice elementele de manipulare din discurs sau din respectiva comunicare. Manipularea poate apărea în toate cele trei elemente, etos, logos sau patos însă de cele mai multe ori aceasta este folosită în patos pentru că acolo oamenii se pot proteja mult mai greu de manipulări. Am văzut în modulul de studiu dedicat educaţiei că suntem cu toţii fiinţe emotive şi de aceea patosul este o armă cu două tăişuri.

Fiţi aşadar atenţi la acest element retoric pentru că aici sunteţi cel mai vulnerabili. Elementele sensibile sunt întotdeauna legate de bani, de sănătate şi de ideea de dreptate socială pentru că în toate trei vă puteţi identifica automat.

Aţi auzit cu toţii de Joseph Goebbels, ministrul cu propaganda în guvernul nazist al lui Adolf Hitler în anii '30 ai secolului trecut. Goebbels stăpânea la perfecţie arta comunicării şi a folosit-o cu foarte mare succes pentru a convinge poporul german să sprijine politica partidului Naţional Socialist şi mai târziu economia de război a Germaniei. Iată în cele ce urmează câteva strategii folosite de Goebbels. Le menţionez pentru a vedea că nu este nimic nou sub soare şi că sunteţi cu toţii în continuare ţinta unor manipulatori de profesie care folosesc arta comunicării în scopuri antiromâneşti.

1. Repetarea constantă a unui mesaj sau a unei lozinci. Cu cât se repetă mai mult o lozincă aceasta capătă legitimitate şi nu mai este trecută prin filtrul raţiunii. Ţineţi minte câte lozinci otrăvitoare au aruncat pe piaţă

străinii pentru a vă manipula? Hai să ne amintim câteva pentru a vedea cât de eficientă este această metodă. *"Noi muncim, nu gândim"*, *"ciuma roşie", "vă vedem", "singura soluţie încă-o revoluţie", "corupţia ucide" "vreau o ţară ca afară"*. Mesaje repetate agresiv pe toate canalele media în aşa fel incât să se inducă în mentalul colectiv o anumită opinie care prin repetare să devină reflex şi să capete valoare de adevăr prin asocierea cu adversarii politici.

2. Simplificarea mesajului pentru a ajunge la un public cât mai larg şi evident nepregătit să reziste în faţa manipulării.
3. Cenzura şi controlul mass media în aşa fel încât doar mesajele dorite să ajungă la populaţie. Aceasta dă încredere acelui canal media (etos) doar pentru că vine pe cablu şi astfel are greutate.
4. Crearea unui inamic comun pentru că dacă nu există inamic comun atunci lumea nu se uneşte. Amintiţi-vă atacurile haştag rezist împotriva PSD sau hoardele mass media antiromâneşti care otrăveau necontenit imaginea lui Corneliu Vadim Tudor sau a lui Adrian Păunescu.
5. Exploatarea emoţiilor. Frica, banii, loialitatea şi mândria sunt toate elemente clasice care apar în mesajele ticluite bine (patos).
6. Evenimente grandioase pline de lozinci, promovate de mass media partizană pentru a da iluzia realităţii (logos).

Iată acum câteva întrebări interesante care ne ajută să mergem mai departe cu discuţia:

A fost Goebbels un om rău?

Este P.S.D. un partid trădător şi ticălos?

A fost mişcarea haştag rezist o grupare antiromânească ticălosă finanţată de Soroş din exterior pentru scopuri murdare?

Ce credeţi voi? În realitate răspunsurile depind de persoana pe care o întrebaţi pentru că în lumea noastră dual㠄 orice se întâmplă sub soare pentru unii este mumă iar pentru alţii ciumă.

Am folosit exemplul ministrului nazist Goebbels pentru a vă deschide ochii în ceea ce priveşte eficienţa unei comunicări făcute profesionist. Am introdus elemente haştag rezist pentru a vă arăta că propaganda, comunicarea unui scop politic, este o ştiinţă şi o artă şi dacă vreţi să aveţi şanse în lupta voastră cu elitele antiromâneşti atunci trebuie să deveniţi şi voi foarte buni comunicatori.

În lupta politică nu există bine şi rău ci numai unghiuri diferite, interese partizane şi circumstanţe de timp şi de loc.

Începând de astăzi priviţi canalele media consacrate, adică televiziunile pe cablu în marea lor majoritate, ca pe guri de tun ideologice pentru ocupanţii României pentru elitele de la putere. Acestea vă mint cu nerușinare folosind exact modelul descris de mine astăzi, etos, logos şi patos şi dacă nu cunoaşteţi arta comunicării cădeţi mereu în capcanele întinse de ei. De exemplu, de unde credeţi că izvorăşte etosul unei televiziuni pe cablu? Din imaginea pe care o aveţi chiar voi despre ei. Au bani pentru că televiziunile sunt scumpe, au reuşit să ia licenţă pentru cablu deci sunt verificaţi. Au prezentatori frumoşi, educaţi (credeţi voi) şi carismatici. Au studiouri luxoase.

Toate aceste consideraţiuni de mai sus se referă doar la primul element al sistemului de comunicare, cel referitor la sursa de comunicare. Hai să vorbim acum despre mesajul propriu-zis adică a doua verigă din lanţul de comunicare.

În legătură cu mesajul propriu-zis prima şi cea mai dificilă barieră este *codul* folosit, adică vocabularul, termenii şi nivelul la care purtaţi discuţia sau la care promovaţi o sarcină sau un proiect.

Imaginaţi-vă că mergeţi să vorbiţi unei audienţe formate din muncitori necalificaţi şi mesajul vostru conţine termeni academici despre organizarea şi protecţia muncii. Rezultatul este că oricât de bun orator aţi fi mesajul nu este înţeles pentru că destinatarul, audienţa, nu are pregătirea necesară pentru a-l *decoda*. Fiţi aşadar atenţi la cei cărora vă adresaţi şi construiţi-vă mesajul în aşa fel încât să fiţi înţeleşi de aceştia conform nivelului lor de educaţie şi de pregătire. Rezistaţi tentaţiei de a vă da mari cu cunoştinţele voastre, de a străluci în faţa oamenilor pentru că dacă aceştia nu vă înţeleg atunci nici nu vor face ceea ce le cereţi voi.

Am vorbit despre *sursă* şi despre *mesaj* iar acum continuăm cu detalii despre *canalul de comunicare* ales pentru livrarea mesajului.

Unii dintre voi ştiţi deja că fiecare dintre noi accesăm şi procesăm informaţiile noi în mod diferit. Unii învăţăm citind, alţii învăţăm privind materiale video, există oameni care învaţă doar în mod kinetic, adică făcând ceva practic iar alţii ascultând materiale didactice în format audio. Cu alte cuvinte, atunci când vorbiţi unui grup de oameni sau atunci când prezentaţi un proiect trebuie să ştiţi că dintre cei care vă urmăresc sunt mulţi care nu pot acumula informaţia dată doar uitându-se la voi. Sunt unii care vă înţeleg direct pentru că ei sunt cei care învaţă ascultând însă cei care au nevoie să citească sau să facă ceva practic vor avea dificultăţi dacă strategia voastră de comunicare nu include şi elementele acestea pentru ei. De exemplu sunteţi la o şedinţă de partid în care prezentaţi un proiect legat de realizarea unor pliante de promovare. Dacă vă rezumaţi la explicaţii verbale despre cum arată pliantul şi cum se împăturește acesta atunci mulţi dintre cei care vă ascultă vor avea doar o vagă idee despre proiect deoarece ei nu pot procesa informaţia doar în format audio. Ideal este să arătaţi un model (util celor care învaţă *vizual*) şi să cereţi oamenilor să ia o foaie de hârtie şi să o împăturească sau să scrie pe ea în aşa fel încât cu toţii să aibă acces la metoda sa de asimilare a informaţiilor.

Foarte multe proiecte au de suferit din pricina acestor deficienţe în ceea ce priveşte canalul de comunicare.

Ajungem acum cu discuţia la *destinatarul* comunicării adică la persoana sau persoanele pe care doriţi să le convingeţi sau să le atrageţi către un proiect politic. Voi ca şi surse de informaţie trimiteţi mesajul prin intermediul canalului de informaţie şi mesajul vostru ajunge la destinatar. Problema este că acel destinatar este de cele mai multe ori foarte diferit de voi, are pregătire diferită, interese diferite şi o capacitate de înţelegere diferită.

Aţi jucat cred cu toţii cel puţin o dată în viaţă jocul numit *telefonul fără fir,* în engleză se numeşte *chinese whispers*. Este un exemplu minunat de barieră în comunicare şi funcţionează în felul următor. Cineva şopteşte altcuiva la ureche un mesaj oarecare iar destinatarul dă mesajul mai departe unui al treilea participant care la rândul său face la fel şi cu cât sunt mai mulţi participanţi cu atât mai sigur este că mesajul original va ajunge la ultimul dintre voi distorsionat, uneori total diferit ca şi conţinut şi semnificaţie de cel original.

De ce credeţi că se întâmplă aşa ceva?

Exact pentru că destinatarii mesajelor aud nu ce li se spune ci ce cred ei că li se spune bazat pe experienţa lor, pe acuitatea auditivă şi pe atenţia fiecăruia. La fel se întâmplă la toate nivelurile de comunicare însă efectul este mult mai complex, oamenii aud ce spui însă îşi reprezintă în fel şi chip informaţia. De aceea vreau să nu uitaţi niciodată cui vă adresaţi, care este nivelul de pregătire al echipei din care faceţi parte şi care este metoda folosită de voi pentru comunicare. Doar aşa veţi putea să folosiţi toate cele trei metode, *auditivă, vizuală* şi *kinetică* şi veţi putea să vă adaptaţi vocabularul la nivelul audienţei.

Ultimul element în lanţul de comunicare este *reacţia auditoriului*, în limba engleză este cunoscut drept feedback-ul pe care îl primiţi de la aceştia. Mulţi oameni cred că unica reacţie este cea verbală, atunci când cei cu care vorbeşti îţi

răspund folosind cuvinte. Adevărul este însă altul pentru că oamenii au reacţii tot timpul însă acestea îmbracă forme diferite ca de exemplu râsul, grimasa de dezgust, fluieratul, oftatul, tăcerea, gesticulaţia, evitarea privirii, lipsa acţiunii şi chiar retragerea din grup. Toate aceste reacţii sunt extrem de valoroase pentru că vă dau informaţii cu privire la rezultatul efortului vostru de comunicare, chiar reacţiile în sine fiind forme de comunicare non-verbală.

De exemplu prezentaţi proiectul unei ieşiri în stradă în faţa unui grup de activişti de partid şi încercaţi să-i convingeţi pe cei prezenţi să iasă în stradă cu toţii. În timpul prezentării însă este extrem de important să urmăriţi reacţiile non verbale ale celor din grup, unii se vor uita la ceas în timp ce voi vorbiţi, alţii îşi vor citi mesajele de pe telefon sau vor cere cuvântul pentru a vă combate ideile în timp ce alţii vor şuşoti cu cei de lângă ei şi implicit vor pierde anumite idei din comunicarea voastră. Toate acestea sunt reacţii, feedback pe care îl primiţi necontenit şi care trebuie să vă ajute să citiţi audienţa şi să vedeţi ce prinde şi ce nu prinde, ce entuziasmează şi ce dezamăgeşte precum şi care sunt cei partizani vouă şi cei aflaţi în opoziţie.

O menţiune aici pentru comunicările online unde nu avem luxul de a privi oamenii în ochi. Aici avem avantajul comentariilor scrise, oamenii reacţionează în scris sau dacă facem şedinţă video atunci aceştia pot interveni în direct însă nu-i auzim şi vedem decât atunci când încep să vorbească. Şi acest fel de reacţii fac parte din acelaşi registru important de feedback şi este important să le citiţi corect. Cine se opune constant ideilor voastre, cine vă critică doar de dragul criticii, cine schimbă mereu vorba, cine nu aduce niciodată argumente dar critică, cine vă este mereu alături şi de ce, toate acestea sunt informaţii preţioase pentru voi atunci când cântăriţi calitatea comunicării.

Concluzia pe subiectul comunicării este aceea că mulţi cred că această activitate este simplă şi că toată lumea se pricepe să comunice însă am văzut deja că nu este aşa. Începând cu tipurile diferite de comunicare, verbală şi non verbală şi continuând cu

caracteristicile speciale ale lanţului de comunicare, este clar că de la intenţie până la rezultat este o cale lungă şi plină de riscuri.

Un comunicator abil stăpâneşte arta retoricii, cunoaşte subiectul foarte bine, este conştient de audienţa sa şi citeşte corect reacţiile celor cu care comunică şi se adaptează în funcţie de acestea.

Faceţi un exerciţiu de imaginaţie şi gândiţi-vă cum arată strategia de comunicare la nivel de partid, ce abilităţi trebuie să posede cei care se ocupă de pregătirea teoretică a şefilor de organizaţii şi cât de buni comunicatori trebuie să fie şefii de organizaţii în munca lor din teritoriu. Vă spun toate astea vouă, publicului larg, pentru că mulţi dintre voi veţi fi probabil membri de partid, preşedinţi de organizaţii sau doar simpatizanţi care strâng semnături în calitate de voluntar. Ei bine indiferent ce veţi fi, chiar şi dacă rămâneţi simpli votanţi, vreau să puteţi să identificaţi pe criterii corecte pe cei care comunică bine, cei care sunt oratori desăvârşiţi şi cei care ştiu să vorbească pe înţelesul vostru. De data asta însă, în loc să spuneţi "*imi place de cutare sau de cutare*" dar nu ştiu "*de ce*" vreau să puteţi identifica aceste elemente de comunicare pe care le-am discutat aici. Tot aşa vreau să descoperiţi liderii dintre voi, pe criterii de competenţă în comunicare şi în organizare iar de organizare ne vom ocupa în partea a doua a acestui capitol.

ORGANIZARE

Aproape nimeni nu-şi pune astfel de întrebări înainte de a alătura unei formaţiuni politice. Cu toţii suntem atraşi de liderul acelui partid şi vrem să ajutăm cauza politică promovată de acesta însă de la discursul public până la organizarea în teritoriu este distanţă ca de la cer la pământ. În loc de a lua decizia exclusiv emoţional gândiţi-vă câteva secunde şi puneţi-vă trei întrebări legate de acel partid:

Cum credeţi că arată un grup sau un partid bine organizat?

Ce elemente vreţi să vedeţi într-un asemenea grup sau filială de partid?

Ce dinamici vreţi să existe între membrii unui grup bine organizat?

Cei mai mulţi dintre voi veţi identifica din proprie experienţă trei elemente fundamentale:

1. ”liderii să fie exemple de urmat”,

2. ”fiecare om să ştie şi să facă ce are de făcut ” şi

3. ”să existe un spirit de camaraderie între membri”.

Toate cele trei elemente sunt într-adevăr esenţiale şi deşi oamenii care gândesc aşa află cum arată o organizaţie de succes acestora le este foarte greu să construiască una din aceleaşi cauze care le-am identificat în primul modul despre dreptate, cu toţii intuim cum arată o societate dreaptă însă nu ştim cum să o construim.

Deci hai să ne întrebăm cum ajungem să punem în fruntea noastră lideri care sunt exemple de urmat, cum ne găsim locul în grup şi cum ne sudăm între noi pentru a proteja interesele grupului şi a progresa.

Aşa cum ştim, de cele mai multe ori omul sfinţeşte locul şi de aceea cel de la vârf decide succesul sau eşecul unei organizaţii. Un astfel de om este foarte greu de găsit deoarece calităţile necesare sunt atât de variate încât par imposibil de adunat într-un singur om. Iată-le:

- Un excelent comunicator aşa cum am văzut în prima parte a capitolului
- Abilitatea de a motiva, de a inspira activitatea celor din grup şi de a lucra cu toate tipurile de personalităţi pentru a rezolva conflicte şi a negocia cu cei din jur
- Abilitatea de a lua decizii şi de a ţine grupul unit în momentele dificile

- Integritate și abilitatea de a menține grupul pe direcția dorită

Dacă vi se pare că știți unul sau doi oameni care corespund acestei descrieri atunci vă felicit dar vă invit în același timp să îmi spuneți unde găsiți 1.000 de oameni ca aceștia pentru că 1.000 este cifra necesară unui partid cu ambiții naționale pentru a construi un partid naționalist solid, performant și cu șanse la alegeri. Spun 1.000 pentru că sunt 43 de circumscripții electolare (41 de județe, București și Diaspora) și fiecare județ are în medie 25 de organizații locale importante pentru că doar așa poți acoperi teritoriul în mod eficient. La asta adăugați cele aproape 20.000 de secții de votare unde este nevoie de oameni de încredere ca membri în biroul electoral al secției de votare sau ca delegați și observatori în ziua votului. La asta adăugați cel puțin 1.000 de voluntari în teritoriu pentru strângere de semnături, pentru distribuire de fluturași de promovare și pentru activitățile de la nivel local.

Cu toții trebuie să fie integri, să-și cunoască rolul și să fie motivați. Acesta este tabloul real atunci când vine vorba despre organizare și comunicare. Vedeți așadar cu claritate acum de ce în afară de liderul unui partid, acea stea politică la care vă uitați cu toții cu admirație, succesul unui partid constă în abilitatea acelei stele de a aduna în jur sute, mii de oameni de calitate care să dea substanță discursurilor liderului.

Știu că tot ce am discutat până acum este teorie, de aceea acum voi prezenta un model concret de organizare pentru ca dacă veți ajunge în vreo organizație să știți dacă aveți de-a face cu ceva serios sau vă pierdeți vremea.

1. Organizația are roluri bine definite, președinte, secretar și trezorier, cel puțin aceste trei roluri, iar cei în funcții sunt aleși democratic în interiorul organizației
2. Organizația are un statut clar, *cunoscut și respectat* de către toți membrii săi

3. Organizaţia are întâlniri regulate iar protocolul acestora este mereu acelaşi. Există note de şedinţă, există plan de activitate şi comunicarea se face în mod liber şi egal
4. De îndată ce vă înscrieţi sunteţi preluaţi de cineva cu experienţă şi ajutaţi să vă integraţi într-unul din proiectele active ale organizaţiei
5. Conflictele sunt rezolvate rapid, liderii felicită în public şi admonestează între patru ochi şi există un permanent spirit de echipă
6. Oamenii se protejează unii pe ceilalţi, sunt ajutaţi să capete abilităţile ce le lipsesc şi sunt promovaţi în funcţie strict de realizări
7. Sunt organizate şedinţe de pregătire pe teme civice, politice şi sociale pentru a vă ajuta să rămâneţi motivaţi, să simţiţi că progresaţi şi că efortul vostru nu este în van
8. Există comunicare cu alte organizaţii din teritoriu şi cu echipa de conducere de la centru
9. Iniţiativele voastre sunt luate în considerare, discutate şi implementate dacă sunt aprobate
10. Apar în permanenţă noi membri şi noi simpatizanţi care sunt trataţi la fel cum aţi fost şi voi trataţi când v-aţi alăturat organizaţiei

Sunt convins că la finalul acestui capitol înţelegeţi cu toţii importanţa abilităţilor de comunicare şi de organizare atunci când vine vorba de activitatea civică şi politică şi deasemnea înţelegeţi că acesta este un subiect complex. Exact la fel ca dreptatea şi educaţia personală şi comunicarea şi organizarea sunt obstacole importante în calea realizării obiectivelor voastre. Vedeţi deja din ce în ce mai clar cât de avansată este educaţia elitelor şi câte atuuri au acestea atunci când luptă pentru a-şi menţine puterea şi privilegiile. Vestea bună este că deja aţi parcurs trei dintre cele zece capitole ale şcolii politice naţionaliste ”România 2024” şi deveniţi din ce în ce mai pricepuţi, cu alte cuvinte mergeţi pe aceeaşi cale a educaţiei pe care merg elitele.

La finalul cursurilor vă mai rămâne un singur lucru de făcut şi anume să vă găsiţi unii pe ceilalţi şi să formaţi comunităţi reale în care să puneţi în practică ceea ce învăţaţi aici. Nu uitaţi că cea mai importantă bătălie politică pe care o veţi da este cea de la urne atunci când va trebui să folosiţi toate aceste cunoştinţe pentru a găsi candidaţii potriviţi, pentru a-i sprijini să ajungă pe listele electorale şi apoi pentru a monitoriza votul în aşa fel încât să nu fiţi furaţi. Înainte de a începe studiul acesta politic credeaţi că aşa ceva este imposibil însă acum când deja ştiţi ce este dreptatea şi justiţia socială, când ştiţi în ce fel trebuie să vă educaţi şi cum să comunicaţi şi să vă organizaţi, acum deci sunt sigur că începeţi să căpătaţi speranţă şi să înţelegei că elitele nu sunt formate din supraoameni ci doar din semeni de-ai voştri care au pornit pe calea educaţiei ceva mai devreme decât voi. Nimic nu vă poate împiedica să-i ajungeţi din urmă, eu cred în voi şi în potenţialul vostru şi sunt sigur că aceste studii politice vă vor ajuta să vă atingeţi obiectivul, anume acela de a vă lua ţara înapoi, numai că de data asta chiar veţi şti cum să o faceţi.

CAPITOLUL 4

CONSTRUCȚIA ECHIPELOR ŞI MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

”Pacea nu este absența conflictului ci abilitatea de a rezolva conflictul prin metode pașnice”

Ronald Reagan

CONSTRUCȚIA ECHIPELOR

Nicio luptă civică sau politică nu poate fi dată în izolare şi de aceea cu toții avem nevoie să facem parte din echipe sudate şi performante. Pentru construcția echipelor putem folosi teoria promovată de psihologul american Bruce W. Tuckman care a descoperit că toate echipele, indiferent de domeniul de activitate şi de pregătirea membrilor lor, trec prin mai multe etape de dezvoltare atunci când un grup de oameni cu abilități şi obiective diferite vin laolaltă pentru un proiect comun. Acest fenomen este posibil deoarece echipele reflectă mai mult natura umană decât scopul pentru care au fost aduse laolaltă.

Etapele sunt următoarele: FORMARE-CONFLICT-COMPETENȚĂ-PERFORMANȚĂ (*FORM – STORM – NORM – PERFORM)*

FORMARE (FORM) – FORMAREA ECHIPEI

Oameni noi care nu se cunosc şi care nu au mai lucrat împreună se adună în jurul unui proiect nou. Fiecare aduce în echipă abilități dar şi handicapuri ascunse, deocamdată invizibile celorlalți. Viitorul arată bine şi niciun nor nu apare încă pe cerul grupului pentru că acestei echipe încă nu i s-a cerut nimic.

Această etapă nu pune probleme deosebite şi nu au apărut conflicte încă.

CONFLICT (STORM) – PERIOADA DE CONFLICTE PERSONALE

De îndată ce începe munca propriu-zisă şi oamenii primesc sarcini concrete aceştia încearcă, pe modelul haitei de lupi, să-şi impună autoritatea, să arate cine este mai abil. Aceştia îşi arată ”colţii” şi caută să descopere lideri, alianţe şi verigi slabe. Acum apare contestarea autorităţii precum şi nemulţumirea atunci când se fac primele încercări de control. Pot izbucni conflicte din orice şi oricine poate genera tensiuni în interiorul echipei. Cei mai puternici încearcă să-şi impună punctul de vedere şi este responsabilitatea preşedintelui de organizaţie să controleze această etapă folosind cele trei pârghii tradiţionale, competenţa, consecvenţa şi corectitudinea în analiza punctelor de vedere exprimate. Aceasta este etapa în care apar cele mai multe demisii dar acestea trebuie privite ca un fenomen obişnuit al procesului de formare a echipelor de lucru. Pentru rezolvarea conflictelor se va folosi tehnica indicată mai jos atunci când vom discuta managementul conflictelor.

COMPETENŢĂ (NORM) – PERIOADA ECHIPEI UNITE CARE ÎNCEPE SĂ TRAGĂ LA ACEEAŞI CĂRUŢĂ

Etapa conflictului a scos deja la suprafaţă liderii, a eliminat verigile slabe şi a construit ierarhia în grup. Membrii cunosc deja abilităţile celorlalţi, îşi acceptă locul în echipă şi încep să contribuie voluntar la un flux de informaţii care curge nestingherit de orgolii personale şi agende ascunse. Echipa se concentrează mai mult pe proiecte decât pe conflicte şi acum apar primele succese în activitatea echipei. Preşedintele trebuie să monitorizeze cu atenţie activitatea echipei pentru a elimina orice risc de conflict cu cauze exterioare organizaţiei.

PERFORMANȚĂ (PERFORM) – ETAPA FUNCȚIONĂRII EFICIENTE A GRUPULUI

Acum conflictele au dispărut demult, membrii se completează unii pe ceilalţi, informaţia este de multe ori intuită iar propunerile şi acţiunile reprezintă exerciţii de rutină care au rezultatele scontate. Grupul este unit, moralul este mereu ridicat iar încrederea în colegi este totală.

Foarte puţine echipe ajung la acest nivel de performanţă înaltă iar cele ajunse aici sunt în pericol de a fi destabilizate de îndată ce apar noi membri în grup. De multe ori chiar apariţia unui singur membru nou întoarce echipa la prima etapă, cea de formare, pentru că acel membru va trece în mod necesar din nou prin toate etapele de mai sus. De aceea preşedinţii de filiale trebuie să ajute la integrarea rapidă a celui nou venit pentru a-l aduce rapid pe acesta la nivelul echipei vechi şi pentru a proteja echipa veche împotriva atacurilor celui nou venit.

În perioada de pregătire a echipei preşedintele de organizaţie trebuie să controleze atent activitatea şi să fie modele de urmat:

- Să demonstreze *competenţă* pe subiectul discutat
- Să fie *consecvenţi* în comunicare, organizare şi control
- Să fie *corecţi* în decizii

Scopul pregătirii lucrului în echipă este acela de a se obţine un nivel organizatoric ce permite executarea optimă a sarcinilor de la centru, automatizarea proceselor curente şi eliminarea riscurilor legate de sabotaj şi de incompetenţă.

Acum că am văzut etapele prin care trec echipele hai să vedem cum se construieşte o echipă sau filială sau organizaţie echilibrată, hai să vedem cine populează aceste echipe, ce tipologii umane îşi dispută locul în echipă şi în ce fel gândeşte şi acţionează fiecare. Este esenţial să cunoaşteţi aceste roluri pe care le joacă oamenii pentru că doar astfel puteţi comunica eficient cu aceştia şi puteţi proteja echipa în ansamblul său de efectele nocive ale acţiunilor unor membri.

Începem prin a discuta despre diferența fundamentală dintre organizațiile de partid și firmele private sau de stat și anume aceea că la partid vine oricine vrea pe când afacerile angajează pe cine vor ele în funcție de abilități și de nevoile de moment. Astel, filialele se trezesc de multe ori cu o mulțime de membri care nu se pricep să facă ce are nevoie partidul sau organizația civică deoarece abilitățile profesionale pe care le au aceștia nu se potrivesc cu cele necesare proiectelor de partid.

Președinții de organizații au astfel o sarcină dificilă, aceea de a educa membrii nou veniți și de a rezista reflexului de a se lăsa dominați de membrii noi cu studii superioare sau cu firmă pentru că de multe ori aceste abilități nu sunt potrivite cu cele de care are nevoie organizația în acel moment.

Hai să vedem care sunt nevoile unei organizații tipice și ce roluri sunt necesare pentru a asigura funcționarea echilibrată a acelei echipe. În felul acesta cei dintre voi care veți deveni președinți sau vicepreședinți de filiale veți ști în ce fel trebuie să construiți echipa.

Deși mulți cred că membrii echipelor trebuie să semene între ei pe modelul ”cine se aseamănă se adună” în realitate eficiența echipelor este dată de diversitatea membrilor ei deoarece filiala are nevoie și de *vizionari* și de *organizatori* și de *filosofi* și de *creatori* și de *analiști* și de *comunicatori* și de *activiști*.

Astfel persoanele cu *abilități creative* vin mereu cu idei noi, cu soluții noi la probleme vechi și privesc lumea în mod original. Aceștia sunt de multe ori cu capul în nori, uneori incapabili de a organiza sau analiza ceva însă sunt un rezervor mereu plin de idei.

Analiștii sunt cei care iau la puricat ideile noi ale celor creativi, proiectele puse pe masă în timpul ședințelor, și se uită la fiecare detaliu. Aceștia pot vedea și imaginea în ansamblul său dar și procesul pas cu pas însă de multe ori sunt incapabili de a lua decizii și pot apărea drept singuratici și asociali.

Cei cu *abilităţi organizatorice* fac planuri, note de şedinţă şi sunt ca ciobanii care mână oile la strungă. Aceştia ştiu să identifice priorităţi, sunt productivi şi ajută la menţinerea unui sentiment de ordine şi de coerenţă în echipă. Acest tip de membru îşi pierde răbdarea atunci când haosul şi neprevăzutul apar în activitatea filialei pentru că nu au de unde să apuce problema, nu au ce să organizeze.

Oamenii de *acţiune* sunt micile locomotive ale echipei, cei care tac şi fac, cei care iau ideile, proiectele şi deciziile şi le implementează disciplinat în funcţie de instrucţiuni. Aceşti membri decid de multe ori ritmul de implementare a unui proiect dar sunt şi cei mai vulnerabili, cei mai predispuşi la crize de nervi dacă activitatea stagnează sau merge în direcţie greşită.

Comunicatorii în schimb sunt cei care asigură circulaţia ideilor, soluţiilor şi planurilor de activitate în interiorul organizaţiei. Aceştia vorbesc şi scriu bine, ascultă cu atenţie şi de multe ori sunt surse de legătură în echipă. Comunicatorii au însă uneori tendinţa de a vorbi prea mult, de a vorbi peste alţii şi de a intra în polemici cu oamenii de acţiune şi cu organizatorii.

Iată aşadar cinci tipologii extrem de importante, fiecare în felul său, pentru activitatea filialelor de partid însă, aşa cum sunt sigur că se observă, fiecare categorie are punctele sale slabe şi exact în punctele slabe apare riscul de conflict în interiorul grupului. Fiecare membru al filialei contribuie intelectual şi emoţional la activitatea politică şi această dualitate este cea care dă naştere la conflicte.

Am discutat în capitolul referitor la educaţie care este diferenţa dintre inteligenţa intelectuală (I.Q.) şi cea emoţională (E.Q.) şi iată-ne acum descoperind dinamica dintre cele două şi exact în această dinamică se află mereu mărul discordiei, motivul conflictului, problema dar şi soluţia. Datorită inteligenţei emoţionale apar unii membri care sunt mereu gică-contra, alţii mereu puşi pe harţă, aveţi apoi pe cei care se erijează în şefi absoluţi, alţii în judecători tiranici iar alţii se văd în rolul de mamă a tuturor, împăciuitoare şi miloasă. La început grupurile

arată mereu ca o piaţă de duminică, zgomotoasă, plină de contradicţii şi aparent imposibil de înblânzit însă un lider abil cunoaşte toate aceste detalii şi de aceea preţuieşte exact această diversitate pentru că din acest amestec se poate extrage cel mai mare potenţial civic şi politic.

Aţi văzut cu toţii cum unele organizaţii par că merg mai bine decât altele, cum unii preşedinţi sau lideri de grup sunt mai pricepuţi în ţinerea hăţurilor şi echipele funcţionează şi cresc armonios. Acum înţelegeţi mecanismele interne ale unei echipe de succes, hai să le enumerăm şi apoi vom vedea câteva metode pentru construirea unei filiale echilibrate.

Căutaţi echilibrul în diversitate şi nu vă temeţi că sunteţi la prima vedere o adunătură pestriţă pentru că exact în asta constă puterea voastră. Încercaţi să identificaţi cât mai repede modelele de mai sus, creativul, analistul, organizatorul, comunicatorul şi omul de acţiune şi în timpul activităţilor descoperiţi-le punctele slabe din punct de vedere emoţional pentru a preveni, evita şi rezolva conflictele care în mod cert vor apărea între ei în timpul activităţii.

Pentru a vă ajuta am pus laolaltă un ghid de profesii şi abilităţile principale ale fiecăreia. În felul acesta, atunci când apare un membru nou în filială să ştiţi în ce categorie îl puteţi repartiza, ce abilităţi puteţi spera să găsiţi la acea persoană. Evident că aceste categorii nu sunt bătute în cuie şi că mulţi oameni au abilităţi care aparţin mai multor tipologii însă ghidul acesta este extrem de util la început atunci când nu cunoaşteţi persoana şi aceasta nu s-a remarcat încă în activitatea din filială. Astfel, puteţi avea oameni de acţiune care au şi abilităţi de comunicatori sau organizatori cu abilităţi de analiză şi de creativitate însă vreau să vă obişnuiţi cu aceste mari categorii pentru că de cele mai multe ori abilitatea principală este cea prin care o persoană se poate face utilă pentru cele mai multe sarcini.

Pentru tipologia omului *creativ* avem scriitori, arhitecţi, compozitori, regizori, artişti, creatori de modă, designeri şi cei din agenţiile de publicitate.

Pentru tipologia omului *analitic* avem ingineri, mecanici, juriști, medici, psihologi, programatori, cercetători științifici, angajaţi în marketing şi analişti de date.

Pentru tipologia *organizatorilor* avem manageri de proiect, organizatori de evenimente, asistenţi de directori, cei în poziţii administrative de tot felul, operatorii din industria logistică şi pe cei din birourile de resurse umane.

Pentru tipologia *comunicatorilor* avem pe cei din relaţii publice, avocaţii, agenţii de vânzări, artiştii, profesorii şi învăţătorii, jurnaliştii şi psihologii.

Pentru tipologia oamenilor de *acţiune* avem specialiştii care lucrează în domeniul serviciilor de urgenţă, medici, asistenţi medicali, cei de pe salvări, pompierii, poliţiştii şi militarii în retragere, din nou organizatorii de evenimente, sportivii şi antrenorii acestora, muncitorii necalificaţi, şoferii, bucătarii şi tinerii încă fără specializări.

Iată cum toate profesiile posibile îşi pot găsi locul într-o organizaţie de partid şi tocmai această bogăţie infinită de abilităţi profesionale dă forţă partidului. Bineînţeles că aceasta este doar latura inteligenţei intelectuale şi fiecare dintre aceştia aduce în ecuaţie şi latura sa emoţională care nu are nicio legătură cu cea intelectuală aşa cum am văzut în capitolul referitor la educaţie şi la natura umană. Astfel veţi avea de-a face cu medici pricepuţi care sunt însă aroganţi, agresivi verbal şi fără răbdare, veţi avea avocaţi obişnuiţi să vorbească la nesfârşit doar pentru a se auzi vorbind, ingineri incapabili să ia o decizie finală sau artişti cu capul în nori şi mereu visători. Luaţi separat oamenii sunt o comoară, luaţi împreună însă, aceştia devin bombe emoţionale mobile aşa cum i-a identificat sociologul şi phihologul france, Gustav le Bon în splendida sa lucrare intitulată *Studiul minţii mulţimilor*. Acesta arată că luaţi împreună de cele mai multe ori oamenii sunt impulsivi, iraţionali, emotivi şi uşor de manipulat iar aceste caracteristici apar indiferent de profesia studiată exact pentru că una este inteligenţa intelectuală şi cu totul alta este inteligenţa

emoţională. De aceea studii ştiinţifice au arătat că succesul în viaţă se datorează în proporţie de 80% inteligenţei emoţionale şi doar 20% celei intelectuale. Şcoala românească actuală pune accent 100% pe inteligenţa intelectuală şi ignoră pe cea emoţională pentru că stăpânii coloniei numită România sau Românica, aşa cum o denumea batjocoritor fostul preşedinte Traian Băsescu, nu vor oameni compleţi ci doar roboţi buni de exploatat pentru a munci la firmele lor.

Aveţi aşadar acum toate elementele necesare pentru a aborda corect construcţia fillialelor sau pentru a activa cu succes în cadrul acestora. Am văzut cum se formează o echipă, care sunt rolurile pe care şi le asumă oamenii şi cum interacţionează aceştia. Mai avem însă un obstacol pe drumul construirii de filiale şi anume conflictele care, aşa cum am văzut, apar în mod natural între membri.

De aceea în partea a doua a acestui capitol vom vedea ce este conflictul şi cum poate fi acesta rezolvat.

MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

Oamenii au opinii similare în ceea ce priveşte conflictul şi îl definesc simplu ca o diferenţă de opinii între două părţi. Motivele conflictului rămân însă de cele mai multe ori necunoscute pentru că datorită naturii lor oamenii sunt maeştri în ascunderea intenţiilor adevărate. Astfel aceştia provoacă un conflict aparent bazat pe observaţii logice însă de cele mai multe ori nevoia de conflict izvorăşte dintr-un interes personal opus, dintr-o nevoie secretă sau dintr-un obiectiv total diferit de cel al oponentului său sau chiar a întregii filiale a unui partid politic. Aşadar conflictul apare datorită diferenţelor de valori, percepţii şi resurse şi sunt absolut inerente interacţiunii dintre oameni.

Încep prin a vă ruga să faceţi o scurtă pauză şi să răspundeţi la următoarea întrebare:

Este conflictul ceva rău sau ceva bun?

Răspunsul corect este ”depinde”. Există motive negative şi motive pozitive, există conflicte care distrug şi conflicte care construiesc şi doar prin educaţie şi implicare profundă în viaţa filialei veţi putea aprecia dacă un anume conflict este malefic sau benefic pentru organizaţie.

Din acest motiv, există conflicte în interiorul organizaţiei sau între organizaţii care trebuie stopate imediat şi altele care, în mod paradoxal, trebuie încurajate să se desfăşoare. Din prima categorie fac parte conflictele care generează atitudini lipsite de respect, acuze nihiliste, adică cele care nu propun nimic în loc, şi cele care fac apel exclusiv la atacuri la persoană. Cele care trebuie încurajate sunt cele care pun în discuţie elemente concrete ale activităţii, cele care propun metode noi de abordare a unui proiect şi cele care atrag atenţia către dezechilibre şi blocaje în activitate.

De aceea este important ca nimeni să nu se teamă de conflicte la modul general şi nici să nu-şi dorească o organizaţie lipsită în totalitate de conflict pentru că acestea au rolul lor important în dezvoltarea filialelor. Cu cât sunt mai educaţi preşedinţii de organizaţii şi cu cât îşi educă la rândul lor membrii din echipă cu atât aceştia vor şti mai bine să facă diferenţa dintre conflictul negativ şi cel pozitiv. Amintiţi-vă ce am vorbit despre construcţia unei echipe şi despre etapele sale de dezvoltare. Ei bine, fiecare etapă este afectată de conflicte însă natura acestora se schimbă pe măsură ce oamenii lucrează împreună. În primele etape de viaţă a unei echipe este mult mai probabil să avem de-a face cu conflicte negative, cu atacuri la persoană şi jigniri gratuite în timp ce etapele superioare sunt pline de conflicte pozitive care duc la progres.

Deasemenea trebuie ştiut că fiecare proiect introduce dificultăţi specifice chiar şi pentru echipele aflate în etape avansate de dezvoltare, lucrurile nu merg aşa cum era plănuit, apar probleme de tot felul şi pe acest pat germinativ se aşează natura umană care este degrabă doritoare de conflict.

Cei mai pricepuţi lideri de organizaţii îşi dezvoltă o abilitate excelentă de a prevedea anumite zone sensibile în care apar conflicte şi iau măsuri de prevenire imediate.

Să trecem acum de la general la particular şi să discutăm concret despre metodele de rezolvare a acestor conflicte. Aşa cum am văzut, există multe motive pentru care apar conflicte în interiorul grupurilor organizate. Profesorii americani Deborah Borisoff şi David A. Victor au formulat o teorie a managementului acestor conflicte, teorie care ia în considerare cauzele precum şi raportarea acestora la interesele personale ale membrilor grupului.

În funcţie de caracteristicile acestora conflictele pot fi conflicte de *implicare, de scop, de rezultat, de strategie sau de interese*.

CAUZE

Aceste conflicte pot fi provocate de factori precum lupta pentru control în grup, pentru drepturi în grup, pentru stabilirea de obiective clare, pentru stabilirea de înţelegeri clare, pentru clarificare în caz de neînţelegeri sau de trădare, corupţie şi bârfă.

Este responsabilitatea preşedintelui de organizaţie să-şi cunoască membrii suficient de bine încât să identifice caracteristicile şi cauzele fiecărui conflict cât mai curând după apariţia acestuia şi să-şi confirme cele identificate prin discuţii directe cu cei implicaţi în conflict.

MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

În funcţie de gravitatea conflictului şi a impactului său în cadrul organizaţiei conducerea adoptă diferite abordări pentru rezolvarea fiecărui conflict.

Prima metodă este *evitarea*, ignorând complet conflictul. Această abordare poate înrăutăți situația dacă acel conflict nu se rezolvă de la sine. De multe ori se alege o astfel de abordare atunci când nu este timp deloc pentru intervenție.

Prin *impunerea unei soluții unilaterale,* prin care se dă dreptate imediat unei dintre părți ignorând cealaltă parte. Se obține astfel o blocare a conflictului dar nu și o rezolvare a lui pe termen lung.

Prin *compromis* se obține cooperarea ambelor părți din conflict prin punerea intereselor grupului mai presus de interesele personale. De obice este dificil de impus o asemenea soluție în cazul grupurilor aflate în etapele de formare (form) și de conflict (storm) ale dezvoltării lor.

Prin *colaborare*, aceasta este cea mai eficientă formă de rezolvare a conflictelor pe termen lung. Părțile aflate în conflict sunt forțate de lideri să conlucreze pe un proiect comun unde ambele versiuni sunt folosite în așa fel încât să se ajungă la o soluție de tip WIN-WIN, câștig pentru ambele părți.

Pentru a se putea lua o decizie în legătură cu natura unui conflict metoda de analiză urmează pași specifici precum cei din lista de mai jos, cunoscută ca *tehnica celor cinci "A":*

ANALIZA faptelor concrete care au dus la conflict

ACCEPTAREA punctelor de vedere opuse.

ATITUDINEA neutră cere părților în conflict să ignore trecutul și să se concentreze pe faptele concrete

ACȚIUNEA presupune folosirea regulilor de management prezentate în lista de abordări de mai devreme

ANALIZA ulterioară presupune revenirea asupra subiectului după încheierea conflictului pentru a vedea rezultatul

Prin folosirea metodei celor cinci "A" se poate standardiza abordarea conflictelor iar experiența obținută poate fi discutată

la nivel înalt în cadrul sesiunilor regulate de pregătire teoretică pentru preşedinţii de organizaţii judeţene.

Ca şi regulă generală, conflictele nu pot fi niciodată înlăturate complet din viaţa organizaţiilor de partid însă abordarea lor pe principii de *competenţă, consecvenţă şi corectitudine* protejează şi promovează cultura internă de partid.

Abordarea corectă a conflictelor ajută la fidelizarea membrilor de partid şi la minimizarea costurilor de recrutare şi de păstrare a resurselor umane ale partidului.

În caz de conflict, dincolo de toate aceste principii teoretice, există însă o nevoie certă, o condiţie fără de care echipa va trece cu greu peste conflicte iar această condiţie este abilitatea de negociere a celor implicaţi. De aceea este esenţial ca cei care conduc o organizaţie să fie *negociatori pricepuţi* adică să aibă *abilităţi de comunicare*, să fie *inteligenţi emoţional*, să aibă experienţă în *rezolvarea de probleme* şi în *luarea de decizii*, să fie *flexibili* şi să aibă *răbdare*. Toate aceste abilităţi sunt esenţiale tuturor celor care vor să aibă succes în rezolvarea situaţiilor conflictuale.

Din punctul de vedere al mecanismului propriu-zis de rezolvare a conflictului etapele sunt cunoscute bine şi anume:

-Etapa pregătitoare când se adună informaţii, se stabilesc obiectivele negocierii şi se identifică poziţia părţilor din conflict.

-Etapa a doua este reprezentată de discuţiile propriu-zise care conţin clarificări şi justificări.

-Etapa a treia intervine atunci când se cunosc bine detaliile conflictului şi poziţiile iniţiale ale părţilor şi constă în negocierea propriu-zisă în care sunt puse pe masă ofertele, compromisurile şi înţelegerile dintre părţi.

Etapa finală este punerea în practică a înţelegerii pentru a putea considera conflictul încheiat.

Observăm din această listă că negociatorii buni au nevoie de un echilibru excelent între inteligenţa intelectuală şi cea emoţională, în limba engleză acestea se numesc Hard Skills (cele intelectuale) şi Soft Skills (cele emoţionale). Doar negociatorii echilibraţi intelectual şi emoţional pot obţine rezultate durabile în rezolvarea conflictelor pentru că doar aşa se poate obţine o decizie ”win-win” adică o decizie din care câştigă ambele părţi.

Din teoria prezentată în acest capitol se desprinde concuzia că doar intenţia de a construi o echipă este complet insuficientă şi că succesul este legat de profesionalizarea membrilor de partid. Fără această profesionalizare entuziaştii vor rămâne cu discursurile liderilor iar cei mulţi vor privi dezamăgiţi de pe margine cum elitele antiromâneşti rămân la putere.

CAPITOLUL 5

DESPRE PUTERE. CARACTER, SURSE ŞI PÂRGHII

”Absolut totul depinde de percepţie şi de aceea varianta acceptată nu depinde de adevăr ci de decizia celui ce deţine puterea”

Friedrich Nietzsche

Dacă în primele patru capitole am discutat despre noi următoarele capitole vor fi dedicate naţiunii şi statului român. Naţiunea română este grupul de oameni uniţi prin istorie, cultură şi limbă pe când statul român este o structură politică centralizată care impune şi exercită aplicarea legii asupra unei populaţii de pe un anumit teritoriu. *Naţiunea* română poate trăi pe tot întinsul pământului pe când *statul* are jurisdicţie doar în interiorul unor graniţe stabilite şi respectate de vecinii săi şi recunoscute de către organizaţiile internaţionale.

Pentru a înţelege conceptele cu care vom opera în continuare trebuie să lămurim şi ce este *suveranitatea*. Aceasta este autoritatea supremă politică asupra unui teritoriu şi a unui grup de oameni. Acest concept a apărut în forma sa actuală odată cu *Tratatele de la Westfalia din 1648* atunci când pentru prima oară se consfinţea dreptul ocupantului unui teritoriu să exercite puterea acolo aşa cum credea potrivit.

Vorbim aşadar despre exercitarea puterii însă atenţie, nu la nivel individual ci la nivel de stat. Dealtfel această distincţie este clară în chiar textul Constituţiei României care la Articolul 2 spune că deşi suveranitatea aparţine poporului român acesta nu o poate exercita în nume propriu ci doar prin organele sale reprezentative constituite prin alegeri libere, periodice şi corecte precum şi prin referendum. Acest text al legii supreme

este extraordinar de important pentru cursul nostru de educaţie politică pentru că deşi puterea este astfel capturată de către stat, adică în prezent de către străini, în realitate voi, naţiunea română, păstraţi o opţiune suverană, aceea a referendumului. Veţi vedea astăzi că nu mă refer doar la acel referendum naţional în care statul controlează de obicei rezultatul ca şi la alegeri, ci vom discuta despre referendumul local, complet ignorat de români, aproape neştiut de nimeni şi care poate reprezenta o formă de exercitare a puterii la nivel local.

Înainte de orice discuţie pe tema puterii este important să acceptăm următoarele adevăruri confirmate de istoria convulsiilor sociale. O schimbare profundă de tip *revoluţionar* presupune înlocuirea instituţiilor statului cu altele noi. Orice altă schimbare superficială sau simpla înlocuire a persoanelor aflate la putere nu este decât o *lovitură de stat* cu menţinerea formei de organizare.

Acum că ştim despre ce vorbim şi că înlăturarea unora de la putere nu este automat revoluţie hai să vedem pentru început care sunt elementele care contribuie la existenţa echilibrată a unui stat pentru că dacă vorbim despre putere trebuie să vorbim despre cum arată rezultatele folosirii acesteia la nivel de stat. Profesorul Jack Goldstone de la Universitatea George Mason din Statele Unite ale Americii discută teoria schimbărilor revoluţionare în cartea sa ”*Despre Revoluţii*” în care explică foarte clar că un stat rămâne în echilibru stabil atât timp cât următoarele cinci elemente funcţionează la parametri acceptabili:

1. Situaţia financiară generală

2. Elitele din jurul puterii

3. Masele populare

4. Ideea generală de prosperitate

5. Sprijinul internaţional

Dacă aceste cinci elemente ies din parametrii acceptabili atunci statul intră într-un așa-numit *echilibru instabil* și schimbarea devină posibilă. Avem așadar o abordare pragmatică a ideii de echilibru în stat și cu ajutorul ei vom vedea astăzi în ce situație se află România și dacă sunt coapte condițiile pentru schimbare. Fără o astfel de abordare riscăm să rămânem prizonierii acelor îndemnuri ridicole de genul ”să ne luăm țara înapoi” sau ”ieșim cu furcile și cu topoarele la ei”, îndemnuri evident naive și propagate de către pătura socială frustrată dar complet ignorantă.

Astfel privind la lista celor cinci elemente care contribuie la echilibru în stat deși nemulțumirea populară poate părea foarte mare în realitate aceasta este total insuficientă pentru o schimbare revoluționară. Din perspectiva cetățenilor nemulțumirile pot părea semnificative însă dacă celelalte elemente funcționează acceptabil atunci nu există suficienți catalizatori pentru explozia revoluționară dorită de cetățeni.

Pe de altă parte dacă situația financiară este dezastruoasă, dacă o parte din elite sunt nemulțumite, dacă și masele populare sunt furioase și dacă se naște un mesaj general de luptă pentru o nouă prosperitate sprijinită la nivel internațional atunci dezechilibrul permite o acțiune generală împotriva celor de la putere.

În practică rareori se poate cunoaște situația cu exactitate înainte de izbucnirea revoluției însă există semnale importante cu ajutorul cărora se poate identifica echilibrul instabil propice pornirii luptei civice.

Este esențial de înțeles și acceptat că nici o revoluție sau schimbare semnificativă la nivel statal nu este posibilă fără sprijinul elitelor sau măcar a unor grupări din cadrul elitei.

De aceea lupta civică nu se poate rezuma la proteste stradale și la îndemnuri simpliste de genul ”intrăm peste ei și ne luăm țara înapoi” deoarece în absența trădării elitelor instituțiile de forță ale puterii au mereu pârghiile necesare pentru a păstra puterea.

Prima concluzie pe care o tragem este că strategia luptei civice adevărate trebuie să ia în considerare toate cele cinci elemente enumerate mai sus.

Am văzut până acum ce este statul, ce este suveranitatea şi am schiţat imaginea unui stat aflat în echilibru stabil ca rezultat al exercitării puterii de către deţinătorii acesteia dar veţi întreba evident, cine sunt aceşti deţinători ai puterii în stat? În cele ce urmează vom da răspuns la această întrebare şi vom discuta concret despre putere, o noţiune fundamentală pentru toţi suveraniştii care vor să preia guvernarea.

Cei mai mulţi dintre voi aveţi doar o idee vagă despre putere şi o idee şi mai vagă despre deţinătorii ei. De aceea vom discuta fiecare element separat.

De fiecare dată când vorbim despre abuzuri, fraude şi încălcări ale legii de fapt îi acuzăm de toate relele pe cei care deţin *puterea* în Stat într-o formă sau alta, cei cunoscuţi sub denumirea generică de *elite* pentru că ei sunt răspunsul la întrebarea noastră despre cine deţine puterea. În toate conversaţiile pe teme economice, sociale şi politice apare în mod constant convingerea că ”sistemul este corupt” şi că ”deţinătorii puterii” au ajuns să o folosească împotriva propriilor cetăţeni. Este adevărat, elitele deţin puterea de a forţa un curs al evenimentelor pe care-l doresc dar la fel de adevărat este că şi cetăţenii pot deveni extrem de puternici şi pot lupta cu succes împotriva abuzurilor de orice fel şi vom vedea imediat cum pot face asta.

Cu alte cuvinte, pentru a schimba ce nu vă place aveţi nevoie de *putere* şi de unele grupări din cadrul *elitei* la fel ca şi cei care au creat abuzurile de putere împotriva cărora luptaţi.

DESPRE ELITE

Primul pas pe drumul cunoașterii adversarului este identificarea elitelor ce deţin puterea. Începem, ca de obicei, cu câteva întrebări:

Cine sunt cei care au puterea?

Unde-i găsim?

Cum arată?

De unde vin?

Cum reușesc să se menţină la putere?

Cu ce sunt ei mai buni decât oamenii obișnuiți?

Ce interese au?

Cum putem să preluăm noi puterea lor?

În ochii populaţiei puterea este deţinută de președintele țării, primul ministru, parlament și serviciile secrete. În realitate situaţia este foarte diferită și mai jos aflăm cu adevărat cine sunt elitele care deţin cu adevărat puterea în stat.

La modul cel mai general elitele sunt formate din persoane ce deţin poziţii care îi situează deasupra oamenilor obișnuiți. Aceste persoane iau decizii cu impact major asupra țării.

Astfel elita puterii este deţinută, exercitată și protejată de o rețea formată din liderii domeniilor *economic, politic și militar*.

Elita economică este reprezentată de liderii conglomeratelor multinaţionale care au la dispoziţe bugete de multe miliarde și care controlează mii și chiar zeci de mii de angajați și prin aceștia influenţează destinele a mii de familii.

Elita politică este reprezentată de șefii partidelor parlamentare, parlamentari, primul ministru, miniștrii de resort, președintele țării, președinţii consiliilor judeţene, primarii și consilierii judeţeni și locali. Lor li se adaugă judecătorii Curţii

Constituţionale, ai Curţii Supreme de Justiţie, ai Curţilor de Apel şi ai Tribunalelor teritoriale precum şi şefii Poliţiei, ai Jandarmeriei şi ai serviciilor de informaţii. Prin deciziile lor toţi aceştia au un impact major asupra direcţiei generale a statului şi deci a vieţii cetăţenilor.

Elita militară este formată din şeful de Stat Major, şefii forţelor terestre, aeriene şi navale, departamentului de înzestrare al armatei şi şefii de unităţi militare din teritoriu. Armata are la dispoziţie bugete din ce în ce mai mari şi prin asta influenţa acesteia creşte exponenţial.

Această elită nu este izolată ci se sprijină pe o reţea uriaşă de consilieri, consultanţi, purtători de cuvânt, lideri de opinie, mass media, politicieni mărunţi, grupuri de presiune şi lideri locali.

Reţeaua de mai sus este lărgită şi mai mult de familiile celor legaţi de elite prin firele nevăzute ale intereselor financiare, sociale şi culturale.

Acesta este motivul pentru care în România există în permanenţă un electorat de 10-20% dependent şi fidel elitelor şi care din acest motiv se prezintă mereu la vot şi votează mereu în favoarea celor care sunt la putere. Este vorba exact despre reţeaua pe care se sprijină elitele şi despre familiile acestora care votează pentru a-şi menţine statutul de elită. Restul de 80-90% este poporul aflat sub autoritatea elitelor.

Pe viitor când mai auziţi îndemnuri precum ”boicotaţi alegerile” sau ”boicotaţi referendumul” să fiţi convinşi că aceste mesaje provin din laboratoarele de manipulare ale elitelor puterii pentru a limita votul celor mulţi şi astfel a deschide calea unor fraude mult mai uşoare la vot.

O menţiune specială se cuvine aici despre cei trei piloni sociali reprezentaţi de *biserică, familie şi şcoală* care *nu sunt centre de putere* ci sunt sub directa autoritate a elitelor economice, politice şi militare şi de aceea deciziile luate la vârf au puterea

de a schimba în profunzime aceşti trei piloni fundamentali pentru prosperitatea ţării. Realitatea se observă în dezastrul total al şcolii româneşti, al bisericii care colaborează politic cu elitele şi al destrămării familiei tradiţionale.

Acum ştim care sunt elitele în stat şi putem discuta despre putere.

DESPRE PUTERE

Pentru a obţine ceva în plan civic este nevoie de putere. În absenţa acesteia tot ce vorbim, credem şi dorim rămâne doar la stadiul de filosofie.

De aceea, înainte de a ne angaja civic trebuie să învăţăm ce este puterea (*definiţia*), cum este aceasta creată (*sursele*) şi în ce fel putem deveni şi noi creatori şi utilizatori de putere pentru a ne atinge scopurile la nivel de cetăţean (*pârghiile*).

Vom studia acest subiect cu ajutorul teoriilor publicate de Eric Liu, preşedintele Civic University din Statele Unite ale Americii. Cu ajutorul acestor concepte s-au înfăptuit şi se înfăptuiesc în fiecare zi cele mai îndrăzneţe acţiuni civice la nivel internaţional şi metodele folosite pot fi aplicate cu succes oriunde în lume.

DEFINIŢIA PUTERII

Cea mai simplă definiţie spune că puterea este capacitatea de a te asigura că alţii fac ceea ce vrei tu să facă. Folosim cuvântul ”asigura” în loc de a ”forţa” sau ”obliga” pentru că de multe ori puterea se impune şi prin convingere şi transmitere automată, nu numai prin forţă.

Pentru scopul nostru avem nevoie să ştim care sunt *sursele* puterii şi care sunt *pârghiile* prin care aceasta se impune. Cunoscând sursele şi pârghiile înţelegem ”structura puterii” şi

astfel putem construi şi noi o stragie de luptă civică folosind aceleaşi ”arme”.

SURSELE ŞI PÂRGHIILE PUTERII

Există mai multe surse de putere:

-Violenţa şi forţa fizică
-Banii
-Acţiunea Statului
-Ideile
-Normele sociale
-Masele mari de oameni

Aceste surse îşi distribuie puterea prin următoarele pârghii:

-Instituţii
-Organizaţii
-Reţele
-Legi
-Propagandă

Să înţelegem sursele:

Violenţa şi forţa fizică reprezintă controlul Poliţiei, a miliţiilor private sau a bandelor de răufăcători. Violenţa este cea mai brută formă a puterii.

Banii crează abilitatea de a cumpăra rezultate şi de fapt de a cumpăra aproape orice putere. Bogăţia este cea mai convertibilă formă a puterii.

Acţiunea Statului se realizează prin birocraţie pentru a-i obliga pe oameni să facă sau să nu facă anumite lucruri. Depinde până la urmă de forţa fizică dar de obicei se sprijină pe legitimitate (reală sau pretinsă).

Ideile, ca de exemplu dorința de libertate sau de egalitate în drepturi pot fi catalizatori puternici și surse de putere.

Normele sociale sunt regulile considerate acceptabile de către cetățeni. Deși nu sunt centralizate și formale acestea pot exercita presiune politică foarte mare.

Masele mari de oameni atunci când sunt extrem de vocale pot deveni surse de putere deoarece exprimă un interes colectiv foarte intens. Numărul mare de oameni reprezintă legitimitate de aceea pot contesta pretențiile de legitimitate ale autorităților.

Acum să înțelegem pârghiile:

Instituțiile sunt modele de comportament colectiv similar. De exemplu instituția căsătoriei este o astfel de pârghie prin care se exercită puterea. Altă instituție este segregarea pe orice criteriu sau monarhia constituțională, jocul de fotbal sau metodele științifice. Toate acestea au reguli, ritualuri și locuri cu care toți participanții sunt de acord și le susțin.

Organizațiile sunt de fapt unitățile operative prin care instituțiile operează. Pot avea statut legal precum corporațiile dar în același timp pot fi neoficiale precum mișcările sociale sau insurecțiile.

Rețelele sunt platforme pentru organizare, comunicare și creare de putere. Rețelele online astăzi sau fluturașii tipăriți de acum 250 de ani, ambele crează același tip de rețea. Deasemenea, o anume identitate împărtășită de mai mulți oameni crează rețele precum genul, pătura socială sau chiar colegii de an sau clasă. În esență, afinitatea unora cu alții poate transmite putere la fel ca tehnologia.

Legile sunt acte normative emise de autorități prin care se reglementează activitățile din societate. Acestea pot fi scrise sau nescrise.

Propaganda este o pârghie prin care se exercită puterea prin crearea de valori culturale și politice comune.

Iată aşadar care sunt sursele de putere şi pârghiile prin care aceasta se exercită. Probabil că acum vă este clar de ce este amuzant să vezi cum pretind unii că doar ieşitul în stradă poate rezolva toate problemele naţiunii române şi că vedeţi cât de complex se pune problema atunci când ştii carte şi când iei lupta naţională în serios.

Avem acum cunoştinţele necesare pentru a vedea care sunt sursele şi pârghiile de putere care ne stau la dispoziţie nouă suveraniştilor pentru lupta naţională.

De cele mai multe ori implicarea civică începe cu o mână de oameni fără bani, influenţă politică sau alte resurse. De aceea modelul civic cel mai probabil va fi acţiunea bazată pe idei, norme sociale şi proteste (ca şi surse) puse în practică prin reţele, organizaţii şi propagandă (ca şi pârghii).

Acest început vă oferă platforma necesară pentru accesul ulterior şi la celelalte surse şi pârghii de putere.

În acelaşi fel descoperiţi care sunt sursele şi pârghiile folosite de autorităţi pentru a-şi exercita puterea. Spre deosebire de cetăţeni autorităţile au acces la *toate* sursele şi la *toate* pârghiile puterii dar asta nu-i face invincibili.

Este foarte important că acum ne cunoaştem adversarul şi ştim ce metode foloseşte acesta pentru impunerea puterii. De îndată ce elitele simt că sunt în pericol acestea pun în mişcare toate sursele şi toate pârghiile puterii pentru a-şi păstra privilegiile. Acesta este motivul pentru care oamenilor obişnuiţi li se pare imposibil să-i dea jos de la putere, pentru că folosind toate armele din dotare elitele sunt convingătoare şi impresionante. Ştim însă acum că în realitate nu este aşa şi că schimbarea este foarte posibilă oricât ar încerca elitele actuale să vă convingă că sunteţi mici şi neajutoraţi şi că aveţi nevoie de ajutorul lor.

Dacă ştim cum să creăm putere (surse) şi cum să o exercităm (pârghii) atunci putem începe să ne organizăm lupta civică iar şansele noastre de succes cresc foarte mult.

Înarmaţi cu toate aceste cunoştinţe putem să plănuim cu adevărat lupta politică şi în finalul acestui capitol vom schiţa exact un plan concret de acţiune civică şi politică pe care oricare dintre voi îl poate iniţia. Exact acesta este secretul pe care elitele îl protejează cu disperare, acela că *oricine, oricând şi oriunde poate să le fure puterea dacă urmează paşii descrişi mai sus*. Acesta este motivul pentru care educaţia în şcolile din România nu vorbeşte niciodată despre aşa ceva, acesta este motivul pentru care mass-media face tot ce poate să vă ţină în întuneric şi să vă convingă că elitele sunt Dumnezeu Tatăl pe planeta Pământ, că acestea sunt invincibile şi că nici nu merită să vă mai gândiţi să le luaţi locul. Şi tot acesta este motivul pentru care nimeni din clasa politică nu are vreun interes să discute acest subiect.

Hai să facem planul şi veţi vedea că aveţi mult mai multe şanse decât credeaţi înainte de fi început să vă educaţi civic şi politic.

Pentru asta vom începe prin a stabili care sunt caracteristicile fundamentale ale puterii şi în ce fel le putem folosi în interesul luptei noastre.

Puterea are trei caracteristici principale:

-Este monopolizantă
-Se legitimează pe sine
-Este infinită

Hai să înţelegem aceste caracteristici pentru că acestea ne vor ajuta în lupta noastră.

Puterea este *monopolizantă* pentru că cei care o deţin tind să o concentreze şi să se hrănească din propria putere. Cu cât au mai multă putere cu atât devin mai stăpâni pe resurse. Este un fel de joc în care câştigătorul ia tot.

Deţinătorii puterii *se legitimează pe sine* pentru că inventează motive şi explicaţii pentru a convinge pe ceilalţi că deţin puterea în mod legitim şi de aceea ceilalţi trebuie să accepte controlul lor.

Puterea este *infinită* pentru că oricine, oriunde și oricând poate genera putere, poate porni o mișcare, o ideologie, o activitate care va genera putere indiferent de cantitatea de putere existentă la acel moment dat în altă parte.

Cunoscând aceste trei caracteristici autoritățile încearcă să convingă pe cei conduși de ei că puterea este doar monopolul lor, că ei o dețin în mod legitim și că în afara puterii lor nu mai poate fi generată altă putere.

În realitate însă oricine poate sparge monopolul deținut de autorități, oricine poate deține puterea în mod legitim și oricine poate genera putere oricând deoarece aceasta poate exista în cantități infinite.

Regulile luptei civice sunt următoarele:

1. Dacă autoritățile crează monopol atunci spargeți monopolul.

2. Dacă acestea inventează povești atunci schimbați narativul.

3. Dacă acestea pretind că puterea este finită atunci schimbați ecuația.

Iată cum se pot obține toate acestea:

1. Spargeți monopolul prin identificarea regulilor care sunt folosite pentru a crea monopolul și apoi propuneți altele noi conforme cu interesele voastre.

2. Schimbați narativul prin rescrierea contractului social și astfel anulând legitimitatea autorităților. Contractul social este înțelegerea dintre cetățeni și autorități prin care primii cedează anumite libertăți individuale în schimbul siguranței și al prosperității viitoare. Dacă autoritățile nu-și mai îndeplinesc rolul atunci contractul poate fi anulat astfel dispărând și legitimitatea autorităților și deci o parte a puterii lor. Odată cu schimbarea narativului alegeți-vă o bătălie cu putere de simbol și puterea ei va pulveriza povestea de până atunci a autorităților.

3. Demonstraţi că puterea este infinită prin organizarea de evenimente care adună oamenii sub acelaşi steag astfel construind o nouă platformă de putere în afara celei controlate de autorităţi. Pe măsură ce creşte numărul lor oamenii capătă curaj şi se pot lansa demonstraţii de forţă civică prin care se neagă teoria falsă care pretinde că puterea este finită, limitată.

Pentru fiecare din cele trei reguli se pot folosi metode concrete de luptă:

Împotriva monopolului autorităţilor:

A. Schimbaţi mărimea ”arenei” de luptă în funcţie de obiectul urmărit. ”Arena” este de fapt subiectul luptei civice şi aveţi puterea de a-i schimba dimensiunile oricând doriţi. Măriţi arena dacă doriţi să includeţi în discuţii şi alte persoane care se pot simţi afectate de acea problemă. Micşoraţi arena de discuţii dacă vă temeţi că aţi putea afecta interesele unor persoane care v-ar putea deveni inamici gratuit. Deasemenea decideţi dacă doriţi confruntare în public sau în spatele uşilor închise prin negocieri. Puteţi decide dacă în lupta civică vă plasaţi ca atacând din exteriorul sistemului sau din interiorul său. Mai puteţi să decideţi dacă lupta voastră urmăreşte schimbări totale sau doar cosmetice, de suprafaţă.

B. Rescrieţi regulile falsificate de autorităţi. Pentru asta trebuie să cunoaşteţi foarte bine procedurile şi regulile pe care le atacaţi. Astfel, trebuie să ştiţi că există două metode de control şi manipulare a deciziilor. Prima metodă constă în controlul a ceea ce se pune pe ordinea de zi pentru a fi discutat şi a doua metodă constă în stabilirea de reguli prin care autorităţile primesc beneficii în mod automat fără efort. Rescrieţi prima metodă prin identificarea celor trei elemente esenţiale ale controlului: cine decide, ce este supus discuţiilor şi cum se iau deciziile. Dacă ştiţi cine are puterea de decizie puteţi găsi sprijin prin persoane apropiate centrului de decizie. Când se supune ceva discuţiilor există trei elemente de analiză: ce se propune, ce este eliminat din propunere şi ce ideologie reiese din textul discuţiilor. Toate trei conţin informaţii importante pentru voi şi

este esenţial să le aflaţi cât mai în detaliu. În ce priveşte regulile ascunse prin care se automatizează beneficii trebuie să săpaţi adânc pentru a găsi toate nuanţele, toate detaliile unor hotărâri care dau acces autorităţilor la surse de putere în mod necontrolat. Este o muncă minuţioasă însă nu uitaţi că acolo se află cheia care deschide uşa vulnerabilităţilor neştiute.

C. Atacaţi planul autorităţilor prin care acestea menţin monopolul. Puteţi face asta prin acte individuale de nesupunere, prin tergiversarea unor decizii, prin sabotaj direct sau indirect al unor activităţi oficiale sau printr-o pretinsă confuzie când este vorba despre executarea unor instrucţiuni. Acest punct arată mai mult ca o gherilă civică prin care evitaţi confruntarea directă şi faceţi tot ce puteţi penru a crea probleme mici dar multe autorităţilor.

Împotriva poveştilor inventate pentru legitimitate:

A. Schimbaţi narativul prin propunerea unei alternative. Veniţi cu propria viziune şi sugeraţi înlocuirea vechii versiuni cu cea nouă.

B. Organizaţi-vă în jurul unei noi poveşti în care prezentaţi individul ca parte din grup şi grupul ca purtător al unei noi obligaţii de a schimba starea de fapt chiar ACUM.

C. Alegeţi o bătălie cu forţă de simbol, găsiţi oameni care au suferit concret de pe urma problemei împotriva căreia luptaţi şi aduceţi-i în faţă. Scoateţi un singur mesaj din toate acestea şi folosiţi-l ca simbol unic al luptei voastre civice.

Împotriva minciunii că puterea este finită şi doar în posesia autorităţilor:

A. Gândiţi şi acţionaţi prin intermediul reţelelor de cetăţeni legaţi de acelaţi interes. Astfel puterea voastră va creşte exponenţial şi nu în incremente limitate. Conexiunile din reţele şi din grupuri ne permit să creăm putere din nimic, să creştem influenţa mesajului nostru imediat. Acesta este motivul pentru care platforme online precum Twitter şi Facebook blochează şi

șterg conturile celor ca se opun șefilor lor, toți sunt speriați de capacitatea oamenilor de a crea putere.

B. Acționați cu reciprocitate, ajutați-vă unii pe ceilalți cei din grupuri și rețele. Este nevoie de încredere și pentru asta decideți de la început să acordați încredere celor care vi se alătură. Dați încredere pentru a câștiga încrederea oamenilor.

C. Fiți curajoși, faceți mult zgomot în jurul luptei voastre și purtați-vă ca și cum ați deține deja puterea. Când acționăm cu putere devenim puternici. Această putere trebuie să fie expusă în toate locurile de interacțiune cu publicul larg, în reacțiile online de pe grupuri, în cadrul întâlnirilor față în față cu autoritățile și în toate publicațiile și documentele mișcării voastre civice.

Toate cele de mai sus pot părea inițial mai dificil de înțeles și de pus în practică dar nu uitați că tot ceea ce merită obținut în viață presupune efort, dedicație și încredere în forțele proprii.

REFERENDUMUL LOCAL. ARMA NEȘTIUTĂ DE NIMENI

O regulă nescrisă spune că într-o democrație se guvernează prin intermediul majorității dar schimbările sunt aduse de o minoritate, de grupuri civice mici iar exemplul cel mai bun este reprezentat de instituția *referendumului local*. Nu este vorba despre referendumul general despre care știe toată lumea ci de cel de la nivel local prin care locuitorii unui U.A.T. (Unitate Administrativ Teritorială) pot lupta la nivel local fără să aștepte scrutinuri electorale din patru în patru ani. Vom discuta în detaliu despre organizarea țării în capitolul despre organizarea administrativ-teritorială.

Așadar știind ce este puterea și folosind metodele de mai sus puteți foarte bine să începeți să luptați la nivel local deci cu riscuri mult mai mici și cu resurse mult mai ușor de găsit. Căutați o luptă simbol, aceasta poate fi o stradă plină de gropi sau un spital regional cu probleme sau o țeavă spartă și

nereparată de veacuri sau o școală care cade peste copii. Organizați-vă în jurul acestui proiect și folosiți instituția referendumului pentru a cere rezolvarea situației. Bineînțeles, veți vedea că legea referendumului local protejează tot elitele în sensul că nu toate referendumurile au caracter obligatoriu ci unele sunt doar consultative. Cele obligatorii țin doar de schimbarea primarilor sau a granițelor U.A.T.

Mai mult decât atât doar consiliul local poate organiza un referendum iar votul este evident politic. Cu toate astea dacă știți să vă organizați și dacă folosiți metodele discutate astăzi aveți șanse uriașe de a crea probleme atât de mari elitelor locale încât în mod miraculos puteți să vă guvernați singuri, puteți să schimbați primarii chiar și între scrutinurile electorale care sunt din patru în patru ani și puteți deveni voi înșivă noua elită românească. Studiați legea referitoare la referendumul local și veți descoperi acolo o armă redutabilă pe care prin organizare, prin folosirea inteligentă a surselor și a pârghiilor de putere și prin camaraderie o puteți folosi oricând doriți. Deveniți astfel independenți, nu mai sunteți neajutorați și nu mai așteptați ajutor de la centru. În același fel vă obișnuiți cu lupta civică, cu legea, cu procedurile politice necesare organizării unui referendum și mai ales arătați elitelor locale că au un nou stăpân. Vi se deschide astfel în față o nouă lume, mai bună pentru voi și infinit mai rea pentru elite, pentru baronii locali care se îngroapă în bani pe seama voastră.

De aceea de multe ori când se vorbește despre ”voința populară” în realitate este vorba de influența exercitată de grupuri relativ mici de cetățeni dar care sunt extrem de bine organizate, foarte active și eficiente, care acționează cu încredere de sine și care schimbă balanța puterii prin metodele de mai sus. Acești cetățeni sunt implicați activ în viața cetății, se cunosc pe sine, își cunosc adversarii și știu cum să lupte civic pentru a-și impune voința în politică la nivel local și central și pe deasupra construiesc comunități reale, se cunosc unii pe alții și nu mai au nevoie de platformele sociale online decât pentru a se coordona.

În concluzie pentru a prelua puterea nu aveţi nevoie de o majoritate ci de o nevoie reală de schimbare pe care să o puneţi în mişcare în aşa fel încât şi alţii să vă înţeleagă şi să vi se alăture.

Închei recapitulând cele discutate astăzi:

-Elitele sunt direct interesate să-şi menţină privilegiile şi de aceea nu au niciun interes să educe masele populare.
-Puterea nu este finită ci poate fi creată de oricine, oricând şi oriunde.
-Poporul poate prelua puterea oricând cu condiţia să se educe, să se organizeze şi să schimbe narativul folosit de elite.
-Pentru asta este nevoie de efort personal şi de sacrificii.

CAPITOLUL 6

FORME DE GUVERNĂMÂNT. ANALIZĂ COMPARATĂ

”Constituţia este scrisă doar pentru oamenii morali şi credincioşi, pentru toţi ceilalţi aceasta este total neadecvată”

John Adams

În acest capitol vorbim despre diferitele forme de guvernământ existente în lume şi după ce le enumerăm vreau să vă gândiţi câteva secunde care este cea preferată de voi. Aşa cum am procedat în capitolul precedent în care am vorbit despre putere încep cu o întrebare:

Credeţi că republica este mai bună decât regalitatea sau invers, regalitatea este mai bună?

Nu vă gândiţi la modul general ci strict din punctul de vedere al intereselor voastre pentru că doar aşa veţi înţelege acest capitol. Fiecare aveţi convingeri formate deja şi vreau să răspundeţi la această întrebare înainte de a discuta despre ele pentru că la finalul capitolului veţi decide dacă vă menţineţi alegerea sau dacă vă schimbaţi opinia.

Acest capitol este foarte important pentru că societatea românească a fost mereu împărţită între regalişti şi republicani şi unii şi ceilalţi venind cu argumente în sprijinul preferinţei lor. Să nu uităm însă ceea ce am învăţat în primele capitole în care am studiat natura umană şi anume că suntem iraţionali, că avem memorie scurtă şi tindem să judecăm subiectiv.

Hai să vedem aşadar care sunt formele de guvernământ posibile ţinând însă cont că vom purta o discuţie simplificată tocmai pentru a înţelege marele concept de formă de guvernământ fără

a ne pierde în consideraţiuni tehnice care pot crea confuzie la început. Vom detalia mai târziu.

Monarhia sau *Dictatura*, *Autoritarismul* cum este dictatura numită uneori, sunt ambele forme de guvernământ în care o persoană numită monarh, rege, sau dictator este şeful statului pe viaţă.

Oligarhia este o ramură a autoritarismului şi este forma de guvernământ în care doar o mână oameni controlează totul.

Anarhia este forma de guvernământ în care nimeni nu controlează nimic.

Democraţia este forma de guvernământ în care majoritatea deţine puterea.

Republica este forma de guvernământ în care legea este factorul de putere.

Deschidem o scurtă paranteză aici pentru a menţiona că în prezent oamenii nu mai fac diferenţa între democraţia pură şi republică însă pentru a înţelege bine acest subiect suntem nevoiţi să fim foarte specifici şi veţi vedea că în teorie cele două sunt diferite.

Acum că le-am enumerat vă întreb din nou, care vi se pare cel mai potrivit cu propriile interese?

Hai să le luăm acum pe rând şi să extragem esenţa fiecărui sistem de guvernământ.

Monarhia este în teorie controlată de o singură persoană însă aceasta este doar gogoaşa vândută maselor populare pentru că în realitate este vorba întotdeauna de o elită, un grup, care pune în fruntea statului pe unul de-al lor. Regii au consiliul lor de aristocraţi iar dictatorii se înconjoară de miniştri specializaţi fiecare într-un domeniu sau altul. Cu alte cuvinte, ideea că o singură persoană conduce un stat nu există şi în realitate avem de-a face cu oligarhii bine deghizate.

Ajungem astfel la a doua formă de guvernământ, *oligarhia,* și aceasta este cea mai des întâlnită formă de guvernământ din istorie și din zilele noastre. Cele mai multe țări sunt conduse de o mână de oameni puternici care de multe ori stau în umbră și se folosesc de fețe publice pentru a guverna.

Cea de-a treia formă de guvernământ, *anarhia,* apare regulat în istoria popoarelor însă are mereu caracter provizoriu, este temporară pentru că un stat fără legi nu poate exista și nici libertate fără legi nu poate exista, așa cum scria filosoful american John Locke în secolul al XVIII-lea. În anarhie trăim în junglă și trebuie să ne apărăm individual în fața agresiunilor însă pentru a ne dezvolta trebuie să alegem pe altcineva să ne apere avuția în timp ce noi muncim fiecare unde dorim pentru a trăi o viață mai bună. Bineînțeles că auziți peste tot îndemnuri la anarhie însă toate acestea sunt strigătele celor profund nemulțumiți care vor să schimbe guvernanții de azi cu alții mai buni decât ei. De îndată însă ce anarhiștii reușesc să schimbe elita de la putere și să preia puterea foștii anarhiști se transformă în grup oligarhic și istoria se repetă. Țineți minte cum Vladimir Ilici Lenin și Adolf Hitler au condus mase largi de anarhiști care au preluat puterea pentru a se transforma imediat în oligarhi. Cu toate astea anarhia nu este o formă permanentă de guvernare ci o formă de tranziție între două forme stabile.

Ajungem acum la ultimele două, *Democrația* și *Republica*. Așa cum am menționat cele două sunt practic folosite cu înțeles identic și anume Democrația este pentru Republică ceea ce este Monarhia pentru Regat. Există însă un detaliu fundamental care din punct de vedere academic arată diferența uriașă dintre Democrație și Republică.

În Democrație majoritatea dictează. De exemplu dacă un grup de oameni furioși prind pe un semen de-al lor și votează în unanimitate pentru a-l omorî pe acesta, actul criminal este rezultatul majorității deci se poate spune că trăim în democrație. La fel, dacă toți vecinii de pe strada voastră votează să vă ia casa pentru a-și face acolo teren de tenis și asta tot

democraţie este pentru că se face voinţa majorităţii. În ambele cazuri, şi a celui omorât şi a voastră, democraţia a triumfat iar cei aflaţi în minoritate au pierdut. Democraţia pură este aşadar nimic mai mult decât dictatura majorităţii.

Republica pe de altă parte adaugă un element esenţial democraţiei şi anume domnia legii. Astfel şi grupul de oameni furioşi dar şi voi sunteţi protejaţi de majoritate prin lege şi cei mulţi nu pot face ce vor doar pentru că sunt mai mulţi decât voi. Atât de mare era diferenţa dintre democraţie şi republică în urmă cu 250 de ani încât părinţii fondatori ai Statelor Unite ale Americi, cei care au scris Constituţia, au refuzat categoric să dea naştere unui stat democratic şi dacă citiţi textul Constituţiei americane veţi vedea că aceasta nu are nici o referire la acest cuvânt.

Mai mult decât atât, James Madison, rămas în istorie ca tatăl constituţiei americane scria în lucrarea sa intitulată *"Scrisorile Federaliste"*, lucrare pe care o aveţi trecută la bibliografia acestui curs, că *"democraţia a fost întotdeauna turbulentă şi plină de confruntări, aceasta nefiind compatibilă cu siguranţa personală sau cu dreptul de proprietate al tuturor*". James Madison încheia scriind că *"democraţiile în istorie au avut mereu o viaţă scurtă şi au sfârşit violent*". Alt membru al constituantei americane, Alexander Hamilton era de aceeaşi părere şi spunea că *"libertatea reală nu se află în despotism şi nici în extremele democraţiei"*. Al treilea exponent faimos, americanul Samuel Adams, aflat şi el printre semnatarii Declaraţiei de Independenţă a statului american faţă de coroana britanică ce şedea în acei ani pe capul regelui George al III-lea, scria că *"democraţia niciodată nu durează, se epuizează şi se sufocă pe sine"*.

Toate aceste opinii erau ancorate în istoria antică iar exemplele Atenei şi Romei erau grăitoare. Grecii ignoraseră sistematic sfaturile înţeleptului lor edil pe nume Solon care sesizase pericolul reprezentat de dictatura pură a majorităţii şi propunea introducerea de legi care să echilibreze balanţa în societate. Fără

aceste legi, înainte de fondarea oraşului-stat Atena, grecii erau democraţi în sensul că cei mulţi făceau ce voiau, sfârşeau prin a se bate între ei şi a face pace doar sub autoritatea unei oligarhii tiranice. În contrast cu grecii romanii au creat 12 table cu legi şi au introdus controlul statului în democraţie limitând astfel abuzurile.

Cu toate acestea nici romanii nu au păstrat peste timp conceptul că esenţa libertăţii este limitarea puterilor guvernului deşi s-au dezvoltat enorm în toate teritoriile din jurul Mării Mediterane. Atunci când creşte puterea guvernului scade puterea populară şi Roma antică nu a făcut excepţie. Elita a început să abuzeze de propria putere şi aşa au apărut furturile de terenuri, taxele mărite şi falimentele în lanţ, toate conducând la o stare de conflict care a sfârşit prin schimbarea formei de guvernământ din republică în tirania oligarhiei cezarilor numită Imperiul Roman inaugurat în anul 27 d.Hr. odată cu venirea la putere a lui Octavian.

Iată aşadar cum am explicat prin aceste exemple că democraţia, deşi sună bine în teorie, nu este decât un transfer lent către o oligarhie atotputernică.

Concluzia care se desprinde este foarte simplă, indiferent de cât de frumos sună în teorie diferite sisteme politice în realitate omenirea a avut mereu de ales doar între două, oligarhia sau republica echilibrată prin legi.

Această concluzie ne conduce către întrebarea cu care am început acest capitol, ce vi se pare mai potrivit, o monarhie sau o republică?

Ştiind acum ce înseamnă fiecare deducem că de fapt avem de ales între o oligarhie şi o republică deşi, din nou, termenii pot fi greu de separat pentru că există republici bune şi altele rele. Care sunt cele bune? Pe baza celor studiate vom decide că cele în care guvernul este limitat în putere sunt cele mai bune iar cele capturate de un grup de oligarhi sunt cele mai puţin bune.

Dacă însă credeţi că puteţi răsufla uşuraţi că aţi înţeles am o veste proastă pentru voi şi anume aceea că pe modelul ”omul sfinţeşte locul” avem şi state care o duc bine sub oligarhi dar şi state care o duc rău. În istorie avem regi blestemaţi şi regi iubiţi, preşedinţi urâţi de popor şi preşedinţi iubiţi însă atunci când judecaţi nu uitaţi că depinde din ce perspectivă priviţi pentru că zicala ”pentru unii mumă şi pentru alţii ciumă” se aplică şi aici.

Iată câteva exemple. Împreună cu Nero şi cu Commodus, Caligula (12-41 d.Hr.)a rămas în istorie drept unul dintre cei mai ticăloşi conducători pe care i-a avut Roma antică şi care a sfârşit prin a fi asasinat de propria sa gardă de corp, Garda Pretoriană. Îl amintim aici şi pe Ivan cel Groaznic (1547-1584 d.Hr.) care a distrus boierimea locală din Rusia, le-a confiscat pământurile şi le-a dat celor din jurul său în timp ce a condamnat la sărăcie milioane de ruşi din păturile de jos. Avem apoi regina Ranavalona I din Madagascar (1828-1861 d.Hr.) care deşi a apărat regatul de invazia colonială a britanicilor şi a francezilor a domnit atât de dur şi nemilos încât jumătate dintre supuşi au trebuit să fugă din ţară pentru a scăpa de abuzuri.

Tot aşa avem pe regele britanic Edward al VIII-lea care s-a făcut de râs, nu i-a păsat de coroană şi a abdicat sau africanul Jean Bokassa (1976-1979 d.Hr.) care s-a proclamat împărat al imperiului Centrafrican şi care a ucis nenumăraţi cetăţeni.

De cealaltă parte a baricadei avem regi şi împăraţi iubiţi de popor precum Vespasian în Roma (69-79 d. Hr), cel care a luat puterea de la Nero şi care a reconstruit Roma după marele foc pus de Nero. În acelaşi fel Louis al XVI-lea al Franţei (1774-1792 d.Hr.) care nu putea refuza nimănui nimic dar care a sfârşit prin a fi alungat de la putere în timpul revoluţiei franceze. Îl avem deasemenea pe ultimul ţar rus, Nicolae al II-lea (1894-1917 d.Hr), şi el scos de pe scena istoriei de o revoluţie, de data asta revoluţia bolşevică. Acesta a condus destinele Rusiei cu mână blândă spre deosebire de predecesorii săi sângeroşi.

În cazul republicilor avem preşedinţi iubiţi de popor precum Nelson Mandela, simbolul luptei anti apartheid în Africa de Sud

(1990-1999), Isabel Peron (1974-1976) soţia fostului preşedinte argentinian Juan Peron, mai recent îl avem pe fostul preşedinte venezuelean Hugo Chavez care a făcut din lupta împotriva colonizării americane idealul său de viaţă. Contestat de toţi susţinătorii vestului acesta a fost considerat un salvator de către popor. În România Nicolae Ceauşescu (1965-1989) a reuşit în doar 25 de ani industrializarea ţării şi plata tuturor datoriilor însă ultimii 10 ani au fost atât de austeri încât populaţia s-a lăsat atrasă de iluzia vestului bogat şi a acceptat o lovitură de stat care i-a fost fatală.

Vedem aşadar că avem oameni buni şi oameni răi de ambele părţi ale istoriei politice însă aşa cum am spus, istoria este scrisă de învingători şi depinde cărei tabere politice te adresezi atunci când întrebi dacă un lider este bun sau este rău.

Aceste detalii ne conduc la concluzia finală a acestui capitol şi anume aceea că forma de guvernământ are importanţă secundară pentru popor. Mult mai important este ca acesta să ştie cum să aducă la putere liderii potriviţi aspiraţiilor sale ca popor.

Încă un amănunt istoric important, deşi omenirea a trăit timp de milenii în monarhii, acestea s-au prăbuşit la începutul secolului al XIX-lea după primul război mondial atunci când cele patru mari imperii coloniale dispăreau din istorie la sfârşitul primului război mondial în 1918. Mă refer aici la Imperiul Rus, Imperiul Austro-Ungar, Imperiul Turc şi Imperiul German. Atunci apărea pe scena Europei modelul statului american fondat la finele secolului al XVIII-lea, tinere republici care luptau pentru scuturarea jugului imperial. Acest proces este în plină desfăşurare chiar şi astăzi mai ales în Africa şi în Asia unde vedem foametea şi sărăcia lăsate în urmă de colonizatori. Astăzi mai supravieţuiesc doar cele mai rezistente familii regale iar coroana britanică este de departe cea mai faimoasă dintre acestea. Chiar şi monarhia însă este în realitate o oligarhie deci există lupte de putere ascunse şi se văd consecinţele în conflictele nesfârşite din lume.

Acum înţelegeţi mult mai bine de ce am ales să încep acest curs cu acel capitol despre dreptate şi justiţie socială pentru că de acolo izvorâsc atât de multe dorinţe ale poporului.

La întrebarea care este cel mai bun sistem politic însă, în mod surprinzător, se poate răspunde cu cuvintele "*oricare sistem este bun*", fiecare bineînţeles cu particularităţile sale, atât timp cât liderii sunt curaţi la suflet, iubitori ai neamului care i-a ales şi educaţi. Oamenii simpli vor doar să fie protejaţi, sprijiniţi şi educaţi şi le pasă mai puţin dacă cei care fac asta sunt regi sau preşedinţi.

Am tras această concluzie în ciuda unor aşa-zis experţi sau analişti care promovează încă monarhia evreiască în România sau altora care îl prezintă pe Nicolae Ceaușescu drept cel mai bun preşedinte pe care l-a avut România noastră ignorând aspectele negative ale acestor domnii.

Înarmaţi cu aceste cunoştinţe vom vorbi în încheiere despre România de astăzi care are forma de guvernământ de republică semiprezidenţială adică în teorie suntem în regulă din punct de vedere al instituţiilor. Avem preşedinte ales de popor care conduce ţara împreună cu un prim ministru şi un cabinet de miniştri, guvernul ţării. Aceşti miniştri sunt aprobaţi de către parlament. Puţine state în lume sunt organizate ca republici semi-prezidenţiale. În prezent doar 30 din cele aproape 200 de state recunoscute de Organizaţia Naţiunilor Unite sunt republici semi-prezidenţiale iar dintre acestea doar Rusia şi Franţa sunt mai importante, restul fiind reprezentat de ţări africane şi asiatice.

Deşi în teorie România este o ţară democrată în realitate aceasta face parte din categoria ţărilor cu caracter oligarhic. În România democraţia este doar un concept teoretic, elita politică, economică şi militară face ce vrea fără să se teamă de consecinţe iar capitalul românesc a fost pulverizat în timp ce bazinul demografic este secat. Pentru a înţelege situaţia imaginaţi-vă un oraş în care toţi cetăţenii stau afară în frig şi de acolo privesc

înăuntru prin ferestrele iluminate feeric ale unui palat minunat în care elita participă la un banchet nesfârşit.

Cunoscând acum formele de guvernământ credeţi voi că forma de guvernământ este problema în România? Credeţi că putem obține prosperitatea doar schimbând forma de guvernământ? Răspunsul este evident negativ pentru că nu instituţiile în sine au adus dezastrul în România ci oamenii. Nu sistemul politic este vinovat ci oamenii. Omul sfințește locul şi nu locul sfințește omul.

Pentru a salva neamul românesc de la dispariţie este aşadar nevoie de schimbarea noastră şi nu de schimbarea sistemului politic. Şi în republici prezidenţiale şi în cele semi-prezidenţiale şi în republicile parlamentare sau în monarhii omul sfințește locul. Omul simplu trăieşte bine în orice sistem politic dacă are lideri buni cărora le pasă de ei. Însă atât timp cât omul simplu va alege să nu se educe viitorul său şi al copiilor săi va rămâne sub zodia norocului pentru că dacă va avea conducători buni aceasta nu i se va datora lui ci loteriei politice.

Închei acest capitol repetând concluzia de azi şi anume că forma de guvernământ este secundară iubirii de neam, curăţeniei sufleteşti şi educaţiei. Cu alte cuvinte, în acest moment din istorie dacă nu se educă neamul românesc va fi în continuare jefuit şi batjocorit indiferent ce regim politic ar alege străinii pentru România.

CAPITOLUL 7

ORGANIZARE ADMINISTRATIVĂ.

INSTITUȚII PUBLICE. SCRUTINUL ELECTORAL

”Rolul alegerilor este acela de a da poporului iluzia că participă la actul guvernării”

Gerald F. Lieberman

Acest capitol este necesar în special celor care vor să se implice activ în lupta civică şi în cea politică deoarece vă ajută să înţelegeţi cum este distribuită puterea statului în teritoriu, care sunt polii locali de putere şi în ce fel vă puteţi organiza pentru a lupta cu şanse la alegeri.

Aşa cum ştiţi deja România este formată din trei provincii, Ţara Românească, Transilvania şi Moldova, organizate la rândul lor în nouă regiuni. Astfel Ţara Românească este formată din Oltenia, Muntenia şi Dobrogea, Transilvania din Banat, Crişana, Maramureş şi Ardeal iar Moldova din Moldova de Vest şi Bucovina de Sud. Observaţi că am ales să vorbim exclusiv de regiunile care se află în prezent sub autoritatea statului român pentru că celelalte teritorii româneşti aflate în Republica Moldova şi în Ucraina nu se află sub jurisdicţie românească.

Conform Constituţiei României teritoriul este împărţit în Comune, Oraşe şi Judeţe. Comuna este unitatea elementară de organizare teritorială şi este formată din mai multe sate. România are 2.861 de comune însumând 13.285 de sate adică în medie fiecare comună are cinci sate. În acelaşi fel România are 263 de oraşe iar cele mai mari dintre acestea poartă denumirea de municipii. Toate satele, comunele şi oraşele sunt împărţite în 41 de judeţe şi în plus Municipiul Bucureşti, capitala României.

Toate aceste unităţi administrativ teritoriale sunt în grija a două categorii de autorităţi, pe de o parte guvernul şi pe de altă parte cetăţenii României. La nivel local reprezentanţii guvernului sunt prefecţii iar reprezentanţii cetăţenilor sunt primarii şi preşedinţii de consilii judeţene împreună cu consilierii acestora. Astfel există 42 de prefecţi pentru cele 41 de judeţe plus municipiul Bucureşti, 41 de preşedinţi de consilii judeţene, 3.124 de primari şi peste zece mii de consilieri ai acestora.

Aceste cifre arată că zeci de mii de cetăţeni sunt implicaţi activ în politică toţi formând elita studiată în cadrul capitolelor precedente însă şi mai important este că Produsul Intern Brut (P.I.B.) este rezultatul muncii acestor unităţi administrativ teritoriale şi nu al unui grup de parlamentari sau de miniştri. Acesta este motivul pentru care aşa numiţii baroni locali au putere în toate partidele parlamentare şi de cele mai multe ori ei decid cine este pus pe listele electorale.

Hai să vedem cum funcţionează un consiliu local pentru că acesta este celula administrativă şi pe modelul acesta funcţionează toate celelalte. Consiliile locale şi primarii funcţionează ca autorităţi ale administraţiei publice locale şi rezolvă treburile publice din comune, oraşe şi municipii.

Consiliul este alcătuit din primar şi din consilieri aleşi cu ocazia alegerilor locale din patru în patru ani. Acest consiliu local se întâlneşte lunar în şedinţe ordinare şi ori de câte ori este nevoie în şedinţe extraordinare. Între aceste şedinţe consiliul îşi desfăşoară activitatea în comisii de specialitate care propun admiterea sau respingerea proiectelor de hotărâri ale consiliului.

În aceste comisii se duce marea luptă politică iar această luptă se concretizează în momentul votului din consiliu adică acolo unde aritmetica politică îşi spune cuvântul. Cele mai multe decizii sunt luate cu majoritate simplă, adică 50% + 1 din cei prezenţi la acea şedinţă. Sunt şi hotărâri importante care se iau cu majoritate absolută adică 50% + 1 din totalul consiilierilor aleşi nu doar a celor prezenţi la acea şedinţă.

Majoritatea afacerilor cu statul trec prin mâinile consiliilor locale şi judeţene sporind astfel enorm importanţa acestor entităţi în economia alegerilor locale. Conform legii primarii şi preşedinţii consiliilor judeţene sunt cu toţii ordonatori de credite adică au dreptul de a cheltui banul public, de aici derivând importanţa lor uriaşă în strategia alegerilor locale. Facem aici o mică paranteză pentru a explica diferenţa dintre primari şi preşedinţii de consilii judeţene. Primii sunt aleşi să coordoneze activitatea în comune, oraşe sau municipii pe când preşedinţii de consilii judeţene coordonează activitatea întregului judeţ format din comune, oraşe şi municipii. Ambele funcţii sunt însă extrem de importante atunci când vorbim despre bani şi de aceea este o aşa de mare bătălie pe aceste locuri la alegeri.

Deşi poporul are mereu ochii aţintiţi pe alegerile parlamentare şi prezidenţiale în realitate bătaia peştelui în ceea ce priveşte banul public se dă la locale iar acolo câştigătorii pot fi foarte diferiţi de cei pe care îi vedeţi în parlament. Astfel nu doar partidele care se află în parlament se află la putere şi la nivel local ci în funcţie de voturile obţinute acolo apar partide care la nivel central nu au trecut pragul de 5%. Această aritmetică electorală permite unor partide mici să facă politică activă la nivel local.

Iată câteva exemple din politica prezentului aşa cum au rezultat ele la alegerile din anul 2020. În afară de P.S.D., P.N.L., U.S.R. şi U.D.M.R. în Alba P.M.P. este în consiliul judeţean deşi nu se află în parlament, la fel la Arad sunt în consiliul judeţean P.M.P. şi Pro România, la Argeş este Pro România, la Bacău avem P.M.P., Pro România şi A.L.D.E., la Botoşani sunt A.L.D.E. şi Pro România, la Botoşani sunt A.L.D.E. şi Pro România, la Brăila, culmea alături de P.M.P. se află U.D.M.R., la Constanţa sunt P.M.P. şi Pro România.

Acest rezultat electoral trebuie privit ca semnificativ din două motive. Primul este acela că viaţa politică reală nu este limitată la parlament şi alte partide sunt la putere la nivel local. Al doilea

este acela că poporul îşi poate găsi, promova şi vota partide total diferite de cele mari care acaparează scena politicii centrale. Iată cum Pro România, P.M.P. şi A.L.D.E. sunt active la nivel local în timp ce lumea crede că acestea au ieşit din politica românească pentru că nu le mai vede în parlament.

În prima parte a acestui capitol am văzut care este organizarea administrativ-teritorială în România, cine sunt principalii ordonatori de credite şi cum funcţionează celula politică numită consiliu local.

Vom vedea în continuare în ce fel se cheltuie banul public pentru că aici este mierea la care trag politicienii întotdeauna. Astfel, ativitatea în teritoriu este asigurată de către *instituţii publice*, organizaţii cu personalitate juridică ce aparţin administraţiei publice centrale sau locale care gestionează resursele financiare publice, adică banii plătiţi de voi toţi în forma de taxe şi impozite. Numărul acestor instituţii este în jur de 130.000 din care 110.000 sunt ONG-uri. Toate au nevoie de bani publici, toate depind de hotărârile primarilor, ai preşedinţilor de consilii judeţene şi ai miniştrilor din guvernul României. Şefii acestor instituţii publice devin astfel importanţi din punct de vedere financiar şi de aceea se înscriu şi ei în categoria elitei politice. Activităţile curente dau naştere unei încrengături de interese ce se ţese între miniştri, parlamentari, preşedinţi de consilii judeţene, primari şi consilierii acestora, rezultând astfel zeci de mii de membrii ai elitei politice împreună cu familiile lor, prietenii lor şi partenerii de afaceri directe sau prin interpuşi.

Să nu vă mire, aşadar, când auziţi că după zeci de ani de jaf şi bătaie de joc la adresa neamului românesc partidele parlamentare încă sunt susţinute şi votate de procente importante din populaţia României. Aceşti votanţi sunt exact membrii elitei, familiile lor şi partenerii lor de afaceri, cu toţii fiind direct interesaţi în menţinerea privilegiilor pe care le au dacă se află la conducerea acestor instituţii publice.

Vom enumera aici câteva instituţii publice pentru a înţelege mai bine în ce fel sunt acestea implicate în cheltuirea banului public şi cât de importante sunt alegerile locale pentru accesul la banii voştri.

Lista celor 170 de *instituţii centrale* include Camera Deputaţilor, Senatul, ministerele, Casa Naţională de Pensii, Comisia Naţională de Strategie şi Prognoză, Avocatul Poporului, Banca Naţională a României, Serviciul Român de Informaţii, Monetăria Statului, Monitorul Oficial, Patriarhia Română şi multe altele.

Tot instituţii publice sunt şi cele 8.147 de *şcoli* din România care se ocupă intens de distrugerea educaţiei copiilor români aşa cum dovedesc rezultatele dezastruoase obţinute de aceştia la testele organizate la nivel naţional.

Lor li se adaugă 6.836 de *direcţii, agenţii* şi *servicii publice*, câteva dintre ele fiind Agenţia pentru Ocuparea Forţei de Muncă, Agenţia pentru Protecţia Mediului, Casa de Asigurări de Sănătate, tribunalele, cluburile sportive, bibliotecile, serviciul public de asistenţă socială, direcţiile de statistică, penitenciarele, inspectoratele de poliţie, direcţiile pentru agricultură, unităţile militare şi Administraţia Naţională Apele Române.

Mai există deasemenea aproape o mie de instituţii de sănătate publică ce include *spitalele* şi unităţile complementare ale acestora, apoi prefecturile, consiliile judeţene şi primăriile.

Toate aceste instituţii duduie de angajaţi în total având 1.200.000 de oameni care împreună cu familiile lor depind de banul public iar şefii lor sunt legaţi direct de clasa politică ticăloşită. Putem astfel înţelege mult mai bine motivele pentru care bătălia electorală este aprigă dar şi motivele pentru care fără educaţia civică şi politică pe modelul celei pe care o facem aici oamenii obişnuiţi nu au nici cea mai mică şansă de a prelua puterea în stat.

Până acum am văzut care este organizarea administrativ teritorială şi care sunt instituţiile publice adică cine repartizează banul public şi cine cheltuie aceşti bani. Hai să vedem acum în ce fel se menţine această elită la putere prin alegeri locale, parlamentare şi prezidenţiale. Aşa cum veţi observa imediat a fost nevoie să vorbim despre administraţie înainte de a vorbi despre alegeri pentru că administraţia este cea care organizează alegerile iar elitele care controlează administraţia sunt cele mai interesate să fraudeze mereu procesul electoral pentru a-şi menţine privilegiile.

Primul element important de reţinut este o anomalie pe care nu o discută nimeni şi anume faptul că întotdeauna alegerile sunt organizate şi raportate de către partidele aflate la putere deci direct interesate să rămână la putere cu orice preţ. Cu cât este mai mare jaful pe care-l fac într-un ciclu electoral cu atât mai mare este disperarea cu care şantajează, mint şi fură voturi pentru că ştiu că dacă vin la putere oameni cinstiţi şi curajoşi atunci vor ieşi la iveală toate fărădelegile făcute în anii trecuţi şi vor plăti scump, cu averea şi cu libertatea, pentru toate trădările şi ticăloşiile lor.

Avem aşadar pe de o parte elita atotputernică dar ticăloasă iar pe de altă parte poporul lipsit de resurse dar cinstit. Primii fură de rup la alegeri în timp ce poporul caută salvatori din patru în patru ani.

Hai să vedem acum care sunt actorii principali ai acestei lupte politice acerbe din România. Deasupra tuturor se află Autoritatea Electorală Permanentă (A.E.P.), instituţia care veghează pasămite asupra calităţii procesului electoral. A.E.P. menţine registrul electoral şi registrul secţiilor de votare. În teorie această agenţie este independentă însă în practică este profund politizată deci se află în permanenţă sub controlul elitei aflată la putere. Astfel preşedintele A.E.P. este numit de parlament iar cei doi vicepreşedinţi sunt numiţi de către preşedintele României respectiv de către primul ministru. Vedem aşadar că nici vorbă nu poate fi de independenţă în

acelaşi fel în care cei nouă judecători ai Curţii Supreme de Justiţie sunt numiţi politic şi ei.

În timp ce A.E.P. este permanentă pe timpul alegerilor se formează Birouri Electorale temporare. Acestea sunt Biroul Electoral Central, Birourile Electorale de Circumscripţie şi cele ale secţiilor de vot. Toate aceste birouri sunt însărcinate cu organizarea şi supravegherea desfăşurării alegerilor propriu-zise în cele 19.000 de secţii locale de vot. Componenţa birourilor electorale ale secţiilor de vot spune totul despre legea făcută de elite pentru apărarea intereselor elitei pentru că din biroul electoral nu pot face parte decât *reprezentanţii partidelor parlamentare* în felul acesta ignorând partidele încă neparlamentare care sunt nevoite să se sprijine exclusiv pe delegaţi şi pe observatori voluntari pentru a monitoriza procesul de vot însă aceştia nu au voie să numere voturile sau să se implice în vreun fel în procesul electoral. Mai mult decât atât, preşedinţii şi locţiitorii secţiilor de vot sunt aleşi doar dintre cei gestionaţi de către A.E.P. adică tot politic.

Al treilea actor important alături de A.E.P. şi de birourile electorale sunt reprezentanţii guvernului adică prefecţii, reprezentanţii elitei de la putere. Aceştia tipăresc buletinele de vot, confecţionează ştampilele pentru vot şi asigură transportul şi distribuirea materialelor prevăzute de lege şi se asigură că se face instructajul cu membrii birourilor electorale.

Alături de cei trei actori mari intră apoi în scenă primarii localităţilor unde sunt amplasate secţiile de votare. Aceştia dotează secţiile de vot cu cele necesare, tipăresc listele electorale permanente, stabilesc locaţia afişelor electorale şi se asigură că acestea sunt protejate.

Ultimul actor dar şi cel mai puternic din ecuaţia alegerilor este Serviciul de Telecomunicaţii Speciale (S.T.S.), o altă anomalie strigătoare la cer de care se pare că nu este deranjat niciun partid parlamentar. Acest serviciu de informaţii controlează serverele, personalul şi tabletele folosite în ziua votului,

centralizează procesele verbale şi apoi raportează rezultatele alegerilor.

Acum ştim care sunt actorii implicaţi în procesul electoral şi ne este foarte uşor să înţelegem dificultatea uriaşă pe care o întâmpină oricine se află în afara elitelor dacă vrea să preia puterea din mâinile acestora în mod democratic, o sarcină aproape imposibilă.

De o parte avem uriaşa fortăreaţă a elitelor care este protejată electoral de proprii agenţi aflaţi în A.E.P., în birourile electorale, în prefecturi, în primării şi în S.T.S., adică absolut în toate instituţiile care controlează procesul electoral şi de cealaltă parte avem partidele noi şi candidaţii independenţi împreună cu poporul jefuit de elite, aceştia din urmă nefiind însă prezenţi decât într-un singur punct cheie şi anume în ziua de vot la urne.

Acesta este motivul pentru care elita se perpetuează la putere, pentru că a făcut o lege electorală care pune piedici uriaşe pentru partidele mici şi care în acelaşi timp menţine procesul electoral în mâinile sale.

Ştiind că premizele sunt atât de sumbre pentru suveraniştii care vor să preia puterea din mâinile elitei hai să vedem acum în ce fel se pot frauda alegerile atunci când controlul organizării lor nu este suficient elitei pentru a câştiga.

Vom lista aici cele mai folosite metode de fraudare iar apoi vom discuta despre cum pot suveraniştii să lupte cu şanse mai mari pentru victorie.

METODE DE FRAUDARE

LA URNE
Vot pe liste suplimentare.
Cetăţenii pot vota de mai multe ori în secţii de votare diferite deşi S.T.S. pretinde că blochează asta prin folosirea tabletelor de verificare.

Urna mobilă
Buletine false introduse în urnă sau votanţilor li se indică unde să pună ştampila sau urna oficială este înlocuită cu alta conţinând buletine falsificate.

Lipsa ştampilei de control
Votanţilor li se înmânează buletine de vot care nu au aplicată ştampila de control a secţiei de votare.

Vot fictiv cu CNP-ul altei persoane
Se ştie că anumite persoane nu vor veni la vot (plecate din localitate sau decedate) şi membrii comisiei electorale adaugă CNP-ul la listă şi introduc voturi false în urnă.

Buletine false aduse de votanţi
Votanţii sunt plătiţi să voteze pentru un anume candidat. Inainte de vot terţe persoane înmânează buletine false ştampilate deja la schimb cu cele originale care sunt scoase din secţia de votare.

Îngreunarea procesului de votare
Încetinirea ritmului votării în secţiile unde se ştie că votul este preponderent în favoarea unui anume candidat.

DUPĂ VOT

Anularea buletinelor valabile
Aplicarea unei a doua ştampile pe buletin conducând la anularea sa.

Mutarea buletinelor în alt teanc
După aranjarea buletinelor pe categorii se mută buletine de la un candidat la altul înainte de numărătoarea hărtiilor.

Sustragerea buletinelor valabile
După numărare anumite buletine sunt furate şi distruse.

Falsificarea Procesului Verbal
Adăugarea de totaluri false înainte ca membrii comisiei să semneze Procesul Verbal.

Ştampilarea buletinelor nefolosite
Introducerea în urne a buletinelor nefolosite după ce sunt ştampilate de către membrii comisiei electorale.

LA CENTRALIZAREA VOTURILOR

Falsificarea rezultatelor
Falsificarea rezultatelor cu ajutorul programului computerizat de numărare, centralizare şi raportare a datelor de pe tablete, a voturilor prin corespondenţă şi a buletinelor de vot.

Sondaje de opinie false
Diseminarea în spaţiul public a unor sondaje de tip *Exit Poll* falsificate pentru a corespunde rezultatelor obţinute prin frauda computerizată.

Graba cu care se încheie procesul electoral după doar 24 de ore de la închiderea urnelor.

Grăbirea anunţării rezultatelor şi a confirmării acestora la maxim 24 de ore după încheierea votului pentru a acoperi uriaşele fraude şi pentru a împiedica eventualele cercetări.

Iată câte metode de fraudare are la dispoziţie elita care deja organizează şi controlează procesul electoral.

Hai să vedem acum care sunt metodele cu ajutorul cărora suveranismul poate lupta cu şanse mai mari împotriva elitelor politice, militare şi economice căci toate trei sunt implicate financiar şi logistic în alegeri.

Este foarte important de ştiut că în afară de membrii biroului electoral format din reprezentanţi ai partidelor politice parlamentare în ziua alegerilor pot monitoriza procesul de vot alte două categorii şi anume observatorii independenţi şi delegaţii partidelor neparlamentare. Această din urmă categorie

este cea folosită de partidele noi suveraniste pentru a se asigura că nu sunt furate la vot.

Deşi în teorie este uşor de imaginat o astfel de activitate în practică aceasta este foarte dificilă şi presupune o organizare exemplară însoţită de un sistem de comunicare eficient şi securizat. Obstacolul principal îl constituie numărul uriaş de secţii de vot din teritoriu în prezent existând în jur de 19.000 de secţii de votare. Deşi multe partide mici nu au candidaţi în toate circumscripţiile electorale este evident că este necesară acoperirea cât mai completă cu delegaţi voluntari măcar pentru secţiile importante. Deasemenea trebuie pusă la punct o reţea de comunicare aflată în afara platformelor sociale globaliste pentru că este absolut cert că suveraniştii vor fi blocaţi în acea perioadă. În plus partidele suveraniste trebuie să plănuiască această activitate din timp, să identifice voluntarii dispuşi să ajute şi să pună la punct şedinţe de pregătire teoretică pentru aceştia. Este vorba de lucrul cu echipe formate din sute şi mii de oameni şi cele mai multe partide neparlamentare nu vor avea efectivele necesare pentru asta. În afară de aceste sute şi mii de voluntari este nevoie de instructori pricepuţi, capabili să pregătească aceste echipe uriaşe. Din aceste motive punerea în practică a luptei la urne este foarte dificilă, trebuie începută cu mult înainte de alegeri şi necesită sprijinul populaţiei.

Iată acum care sunt măsurile pe care le pot lua partidele neparlamentare în ziua votului.

Prezenţa în toate sau în cât mai multe dintre secţiile de votare din ţară şi din diaspora.

Cunoaşterea în detaliu a procesului electoral.

Identificarea metodelor de fraudare pe care le putem controla şi raporta oficial pentru că ce se întâmplă după centralizarea computerizată nu mai putem controla.

Cunoaşterea modalităţilor de raportare oficială în caz de fraudă.

Inspectarea urnelor, inclusiv a celor mobile, înainte ca acestea să fie sigilate în dimineaţa alegerilor.

Aplicarea corectă a ştampilei de control pe toate buletinele de vot.

Însoţirea urnei mobile şi cunoaşterea numărului total de votanţi la domiciliu.

Monitorizarea urnelor pentru a împiedica introducerea de voturi multiple cu buletine aduse din exterior.

Contabilizarea numelor de pe listele suplimentare şi trimiterea listelor pentru verificare şi centralizare (compararea listelor suplimentare din secţiile de votare vecine).

Verificarea sigiliilor de pe urne la sfârşitul zilei de vot, sigilarea ştampilelor şi a fantei urnelor de vot.

Anularea tuturor buletinelor neîntrebuinţate.

Stabilirea totalului alegătorilor conform listelor electorale.

Stabilirea prezenţei la vot conform numărului de votanţi prezenţi.

Numărarea vot cu vot de către preşedintele secţiei de votare şi gruparea buletinelor valabile pe categorii. Separarea voturilor declarate nule.

Cunoaşterea în detaliu a modalităţii de completare a Procesului Verbal şi monitorizarea corectitudinii cu care se finalizează şi se semnează acesta.

Afişarea copiei procesului verbal la intrarea în secţia de vot şi comunicarea rezultatelor în timp real în spaţiul public şi către instituţii internaţionale.

Centralizarea rezultatelor obţinute de observatori şi compararea acestora cu cifrele oficiale comunicate de Biroul Electoral Central.

Publicarea setului complet de procese verbale în presa din ţară şi din străinătate.

Monitorizarea buletinelor de vot venite prin corespondenţă pentru că şi acestea au acelaşi regim ca cele plasate fizic în urne.

Presiuni civice pentru eliminarea din legea electorală a votului prin corespondenţă sau online şi pentru introducerea buletinelor de vot înseriate şi pentru accesul public la arhiva buletinelor de vot.

Din analiza măsurilor pe care le au la dispoziţie suveraniştii reiese clar că singura etapă electorală pe care aceştia o pot controla este *ziua votului propriu-zis*. Restul procesului electoral este controlat complet de către elite însă tocmai aici se află uriaşa vulnerabilitate pe care nici chiar ei nu o pot elimina complet şi anume *monitorizarea de la urne şi comunicarea rezultatelor reale imediat după semnarea proceselor verbale*.

Devine astfel absolut esenţial ca toate partidele neparlamentare suveraniste să realizeze planuri concrete de monitorizare însă pentru asta este nevoie de efective importante de oameni. La fel de important este ca susţinătorii partidelor suveraniste să monitorizeze spaţiul public şi locaţiile secţiilor de votare pentru a prelua imediat rezultatele comunicate de către delegaţi şi a le distribui cât mai repede în spaţiul public înainte ca elitele să poată începe fraudarea prin centralizare şi raportare mincinoasă.

Legislaţia electorală este foarte complexă şi conţine multe prevederi care pot ajuta enorm delegaţii care monitorizează votul însă aceştia trebuie pregătiţi cu atenţie pentru că altfel vor asista neputincioşi la activitatea din secţia de votare şi nici măcar nu vor şti ce se întâmplă acolo mai cu seamă pentru că trebuie să înţeleagă din start că membrii biroului electoral le sunt potrivnici. Membrii biroului electoral sunt în realitate reprezentanţii elitelor militare, economice şi politice şi sunt acolo pentru a-i împiedica pe delegaţii partidelor neparlamentare să blocheze frauda reală din ziua votului. De

aceea delegaţii şi observatorii vor fi şicanaţi, li se va cere să stea în locuri izolate din sala de vot în aşa fel încât să nu vadă hoţiile planificate iar la finalul zilei când se numără voturile membrii biroului vor conlucra febril pentru distragerea atenţiei delegaţilor. În fiecare secţie de vot se va purta aşadar o luptă crâncenă între elitele antiromâneşti ale partidelor parlamentare şi delegaţii suveraniştilor români şi singurele arme pe care aceştia le au vor fi cunoaşterea legilor electorale, curăţenia lor sufletească şi curajul de a lupta pe faţă în singura zi din an în care lupta democratică are vreo şansă să triumfe în colonia numită de Traian Băsescu sugestiv Românica.

CAPITOLUL 8

DESPRE PROGRAMUL POLITIC ŞI DESPRE MANIPULARE

”Mugurii manipulării apar atunci când oamenii nu învaţă să judece raţional ci doar speră şi sunt emotivi”

Stephen Jay Gould

Am parcurs împreună foarte multă materie în cele şapte capitole precedente dar nu trebuie să uităm că toate, absolute toate aceste capitole caută să răspundă la o singură întrebare, *pe cine să aleg*?

În ultimele trei capitole vom discuta despre programul politic, despre profilul politicianului naţionalist şi despre situaţia României în lume, oferind astfel o posibilă soluţie pentru cei care vor să aibă o altă clasă politică în România, însă facem asta după ce ne-am asigurat că avem cunoştinţe solide despre dreptate, despre natura umană, despre echipe şi organizarea lor, despre comunicare, despre putere, despre forme de guvernământ şi despre alegeri. Am făcut asta pentru că în absenţa acestor cunoştinţe şi programul politic dar şi profilul politicianului vor rămâne un teren vulnerabil la manipulări de tot felul despre care vom vorbi astăzi.

Ce este programul politic?

Nimic altceva decât o *promisiune*. Am citit zeci de programe politice din România şi din străinătate şi toate, absolut toate funcţionează conform unui model simplu pe care îl voi prezenta acum.

„Eu sunt bun, ceilalţi sunt răi”.
”Numai eu vă pot salva pe când ceilalţi nici măcar nu vor să

ajute”.
”Țara suferă din cauza hoției celorlalți și doar eu nu sunt hoț”.
”Chinurile voastre se sfârșesc doar dacă mă alegeți pe mine”.
”Am toate resursele necesare pentru a aduce raiul pe pământ”.

Acesta este modelul folosit de toate partidele politice. De regulă se aleg patru-cinci probleme ce se află la ordinea zilei și promisiunile încep să curgă. Dacă pensiile sau salariile sunt mici doar noi le vom face mari, dacă inflația este mare doar noi o vom reduce, dacă se fură doar noi vom pune lacăt vistieriei, dacă s-au făcut datorii externe uriașe doar noi vom opri jaful, dacă nu aveți autostrăzi doar noi putem construi autostrăzi, dacă vreți suveranism doar noi suntem suveraniști, dacă nu mai vreți partide vechi doar noi suntem partid nou, și tot așa, în programele partidelor politice se găsește o bogăție de binefaceri nemaivăzută și nemaiauzită care însă de zeci de ani refuză să se materializeze. Poporul trece din partid în partid și din candidat în candidat tot sperând că promisiunile din programele politice strigate în gura mare vor fi puse în practică.

Realitatea însă este cu totul alta și trebuie doar să priviți în jur pentru a o vedea. Capital românesc pulverizat, resursele țării controlate de străini, industria românească distrusă complet, educația și sănătatea la pământ, datorii externe imposibil de plătit vreodată, infrastructură deplorabilă, jaf inimaginabil la fiecare nivel de putere, corupție generalizată în administrația locală și o elită economică, politică și militară controlată de colonizatori străini. Nimic din toate acestea nu se găsește însă în vreun program politic și este firesc să fie așa pentru că oamenii vor să trăiască mai bine și nu ar vota în veci pe cineva care să le promită că-i minte, că-i fură și că-și bate joc de ei. De aceea de când e lumea lume, pe hârtie, nu a existat program politic rău. În teorie toți vor binele poporului și numai al poporului însă practica arată că acele hârtii nu au nicio valoare iar cei care se apleacă asupra lor încercând să afle viitorul au aceeași șansă de a-l afla ca și atunci când merg la vrăjitoare sau citesc în cafea.

Ne oprim aici pentru câteva momente pentru a ne aminti câteva exemple concrete din istoria recentă a României. Fac asta pentru a vă ajuta să vedeţi cât de iluzoriu este un program politic luat ca unic criteriu de selecţie a unui partid sau a unui candidat. Toate cele pe care le voi prezenta acum au fost intens mediatizate de presa ticăloasă în aşa fel încât în lunile dinaintea alegerilor să nu se vorbească decât despre asta pentru a se asigura că poporul nu are alte subiecte de discuţie. Judecaţi acum cu mintea voastră şi nu uitaţi că mulţi, foarte mulţi dintre cei despre care vom vorbi sunt încă activi în politică în faţa sau în spatele reflectoarelor.

Promisiunile din programele politice se învârt invariabil în jurul banilor ca metodă de îmbunătăţire a vieţii voastre. Nimeni nu vorbeşte despre ce trebuie să ştie cu adevărat un om educat, toată naraţiunea este despre bani. Hai să vedem câteva dintre cele mai mari promisiuni privindu-le însă din viitor şi nu din perspectiva de atunci a alegerilor adică din perspectivă reală şi nu imaginară.

Timp de zeci de ani refrenul preferat al multor partide a fost *refacerea infrastructurii rutiere*, faimoasele autostrăzi româneşti care urmau să brăzdeze teritoriul ţării noastre în toate direcţiile.

Astfel în anul 2003 guvernul Adrian Năstase (P.S.D.) acordă firmei americane Bechtel Corporation, fără licitaţie, contractul de construcţie al autostrăzii Transilvania şi promite marea cu sarea dar Bechtel dispare din România, ne ia banii iar autostrada române doar o promisiune.

Pe acelaşi model în urmă cu douăzeci de ani Călin Popescu Tăriceanu (P.N.L.), cel ce urma să fie premier, promitea la alegeri că va construi nu mai puţin de trei autostrăzi dacă este ales dar acestea nu au apărut niciodată decât în forma unor cioturi de segmente amărâte şi incomplete care se surpau şi erau de nefolosit.

În anul 2009 Emil Boc (P.D.L.) împreună cu Mircea Geoană (P.S.D.) promiteau din nou autostrăzi, de data asta 1.648 de kilometri de autostradă urmau să fericească pe români însă şi de asta s-a ales praful imediat după alegeri.

Guvernul Victor Ponta (P.S.D.) promite şi el lucrări majore la şase autostrăzi şi le lasă doar pe hârtie după ce încropeşte câteva zeci de kilometri amărâţi şi cu costuri uriaşe.

Liviu Dragnea (P.S.D.) nu se lăsa mai prejos şi promitea apoi în programul de guvernare construirea a 2.500 de kilometri de autostradă dar în realitate nu au existat mai mult de 75 de kilometri realizaţi tot cu costuri enorme.

Pe lângă moda cu autostrăzile a existat moda *spitalelor moderne* iar promisiunile din programele politice au reflectat asta şi, culmea, au fost din nou crezute de sute de mii de votanţi.

Guvernul Călin Popescu Tăriceanu promitea înainte de alegeri să aloce sănătăţii nu mai puţin de 6% din Produsul Intern Brut dar niciodată nu a schimbat nimic iar sănătatea a rămas sub 2%.

Mai târziu guvernul condus de Emil Boc promitea o reţea de spitale de urgenţă regionale şi reabilitarea spitalelor publice dar singura măsură luată a fost aceea de a închide 67 de spitale existente.

Guvernul Victor Ponta plusează şi el pe tema a opt spitale regionale, înfiinţarea a trei spitale regionale pentru arşi şi modernizarea spitalelor judeţene însă abia a început renovarea câtorva dintre ele.

Liviu Dragnea promite şi mai mult adăugând spitalelor regionale şi un spital metropolitan însă totul a rămas la etapa studiilor de fezabilitate adică a milioane de euro plătiţi unor firme fantomă care apoi au dispărut.

Promisiunile au continuat pe teme de *bunăstare generală a populaţiei* iar scăderea taxelor şi majorarea salariilor şi

pensiilor s-au aflat mereu la loc de cinste în programele politice rămase simple texte tipărite.

Guvernul P.D.L. promitea reduceri de taxe şi măriri de salarii însă a sfârşit prin a creşte TVA de la 19% la 24% şi a tăia salariile bugetarilor cu 25%.

Guvernul Ponta promite scăderea TVA la 19%, îl aduce la 20% dar introduce o supraacciză pe carburant care anulează beneficiile scăderii TVA.

Guvernul P.S.D. promitea mărirea pensiilor cu 40%, o iluzie care continuă şi astăzi şi apare în toate programele politice.

De ani de zile domeniul educaţiei trebuie finanţat cu 6% din PIB şi deşi toţi promit că vor respecta legea care obligă la asta în realitate educaţia nu are mai mult de 2%.

La nivel individual promisiunile au însoţit programele politice în diferite forme pe modelul minciunilor sfruntate folosite de partide.

Astfel Ion Iliescu promitea să fie ”un preşedinte pentru liniştea noastră”, poporul l-a crezut şi l-a votat.

Emil Constantinescu promitea să ajute ”să reclădim împreună speranţa”, poporul l-a crezut şi l-a votat.

Ion Iliescu revine şi îl învinge pe Corneliu Vadim Tudor la alegerile prezidenţiale cu promisiunea ”aproape de oameni, împreună cu ei”, poporul l-a crezut şi l-a votat.

Traian Băsescu a folosit sloganul de campanie şi promisiunea că acesta ”luptă pentru tine”, poporul l-a crezut şi l-a votat.

Klaus Iohannis promitea şi el ”o Românie a lucrului bine făcut”, poporul l-a crezut şi l-a ales.

Privind în ansamblu aceste promisiuni şi programe politice începând cu Ion Iliescu care promitea să fie ”un preşedinte pentru liniştea voastră” şi până la Rareş Bogdan, fostul jurnalist

transformat în politician P.N.L. care promitea că dacă este ales ”va desfiinţa pensiile speciale în 30 de zile”, avem în faţa noastră o uriaşă menajerie de politicieni care promit marea cu sarea ştiind că *nu există nicio lege a responsabilităţii politice şi nicio memorie colectivă care să sancţioneze minciuna şi manipularea*.

Acesta este motivul pentru care aceiaşi oameni politici apar în faţa voastră de zeci de ani pentru a promova programe politice fanteziste care nu se vor materializa niciodată şi fac asta ştiind că poporul nu are memorie şi că o dată la patru ani vor exista în spaţiul public patru-cinci subiecte majore pe marginea cărora ei vor putea să scrie un program politic plin de promisiuni goale de conţinut pe care nu le vor respecta niciodată.

O altă formă foarte nocivă de promisiuni politice este alianţa politică, în care mai mulţi mincinoşi se adună pentru a minţi mai cu spor. Istoria românească postdecembristă are câteva exemple celebre prin magnitudinea unirii şi prin eşecul lor colosal în ciuda faptului că, din nou, poporul i-a crezut şi i-a votat.

Prima şi cea mai notorie este alianţa tuturor partidelor parlamentare, fiecare pe rând, cu Uniunea Democrată a Maghiarilor din România (UDMR) care astfel se află la guvernare de zeci de ani în ciuda faptului că a fost mereu votată doar în trei din cele 43 de circumscripţii electorale. Acest O.N.G. luptă deschis împotriva statului naţional, suveran, independent, unitar şi indivizibil aşa cum este el definit în Constituţie şi timp de zeci de ani a depus nenumărate proiecte de legi antiromâneşti. Cu toate astea partidele parlamentare guvernează în permanenţă împreună cu U.D.M.R. motivând această decizie prin ”nevoia de stabilitate”.

A doua alianţă ca anvergură şi durată este cea care a existat între 1991 şi 2000, o alianţă care a captivat imaginaţia poporului aflat în permanentă căutare de idoli şi de salvatori, aceasta fiind Convenţia Democrată Română (C.D.R.) care a şi ajuns la putere în 1996 împreună cu Emil Constantinescu. De data aceasta

păcăleala pe care urma să o ia poporul român era amplificată de o promisiune implicită, aceea de unire a tuturor forţelor democrate împotriva F.S.N.-ului condus de Ion Iliescu adică împotriva comunismului. Poporul ignorant a fost captivat imediat de basmele servite de partidele componente ale acestei convenţii, printre ele aflându-se P.N.Ţ.C.D, P.N.L., Partidul Alianţa Civică (P.A.C.), U.D.M.R., Federaţia Ecologistă precum şi formaţiuni civice ca Asociaţia 21 Decembrie, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici şi Solidaritatea Universitară. În total la apogeu C.D.R. era formată din nu mai puţin de 13 formaţiuni politice sau civice care împreună prezentau un program politic la fel de pompos dar la fel de gol de conţinut ca toate celelalte.

Acest fiasco total care a şi dispărut în anul 2000 atunci când ţărăniştii nici măcar nu au mai intrat în parlament a fost urmat de un alt balon de săpun plin de promisiuni politice numit alianţa DA, Dreptate şi Adevăr, formată între P.N.L. şi P.D.

A venit apoi peste români o altă promisiune politică sub forma alianţei Uniunea Social Liberală (U.S.L.) între doi adversari aflaţi la poli opuşi din punct de vedere doctrinar la acea vreme, P.S.D. şi P.N.L. Dezastrul acela este repetat prin alianţa între P.S.D. şi P.N.L. cu singura diferenţă că P.N.L. nu mai există politic la fel ca P.N.Ţ.C.D. pentru că membrii săi de astăzi sunt de fapt membrii partidului P.D.L. inventat de Traian Băsescu.

Avem deci o istorie bogată în promisiuni amplificate de alianţe mai mari sau mai mici care toate au folosit acelaşi model de program politic, ”noi suntem mai buni ca ei” iar poporul i-a ales mereu pentru că ”vorbeau bine”, ”arătau bine” şi ”aveau şcoală”.

Privind astăzi în jur vedem însă că poporul greşeşte fără încetare şi în partea a doua a capitolului vom vedea care sunt motivele şi cum putem îndrepta această stare de lucruri deplorabilă.

Iată aşadar de ce suntem nevoiţi să concluzionăm că programele politice sunt *simple iluzii*, promisiuni fără nicio acoperire în realitate şi că cea mai bună abordare este de a nu crede absolut nimic din ceea ce promit politicienii în campania electorală.

Vom vedea la finalul acestui capitol cu ce anume trebuie să înlocuim credinţa oarbă în programele electorale pentru că vestea bună este că există o metodă foarte eficientă pentru a deveni obiectivi.

Având în vedere toate cele prezentate se pune întrebarea cum este posibil ca poporul să continue să creadă promisiunile aceloraşi oameni politici care timp de ani de zile au minţit cu nerușinare şi care se pregătesc febril să mintă din nou la alegeri.

Motivul este acela că aceste promisiuni conţin întotdeauna un element esenţial şi asta le face greu de respins, uşor de crezut şi le ajută să aibă succes în mod repetat iar acest element este *emoția datorată naturii umane*.

DESPRE MANIPULARE

Suntem cu toţii oameni şi suntem dominaţi de propria natură umană, propria dorinţă de mai bine şi dacă nu putem să trăim bine prin propriile forţe atunci rămânem cu speranţa că va apărea prin minune un salvator care va aduce în viaţa noastră ceva ce noi singuri nu am putut aduce.

Acest element esenţial, emoţia, este motorul manipulării şi de aceea în partea a doua a capitolului vom vorbi despre manipulare ca metodă de control a convingerilor şi a deciziilor voastre.

Trebuie să ştiţi chiar de la început că de cele mai multe ori manipularea nu o fac direct partidele politice ci canalele mass-media plătite de partide doarece pentru cititorul sau privitorul ignorant ele par independente. Aici începe manipularea pentru că poporul are acces la informaţie prin intermediul presei însă presa nu transmite ştiri ci *comentarii partizane* ale unor ştiri iar comentariile sunt realizate în aşa fel încât să conţină emoţii adică să manipuleze pe cei neavizaţi.

Manipularea este procesul prin care suntem împinşi să gândim şi să acţionăm într-un anume fel care are ca rezultat punerea în avantaj a celui care manipulează, această acţiune petrecându-se în detrimentul nostru. În acest fel se pot creşte de exemplu vânzările unui produs însă tot aşa se pot naşte noi ideologii, se pot schimba convingeri vechi şi se pot dezrădăcina populaţii întregi.

Psihologii au descoperit de mult timp faptul că *noi oamenii nu vedem cu ochii ci cu creierul*. Cu alte cuvinte vedem doar ceea ce vrem să vedem, observăm doar informaţia care ne confirmă convingerile deja existente.

Aceasta este cheia de boltă a manipulării, crearea convingerilor iar apoi bombardarea noastră cu informaţie falsă care se potriveşte însă cu minciunile manipulatorilor.

Dacă este adevărat că cele mai puternice emoţii umane sunt *teama* şi *lăcomia* atunci pentru a putea decide înspre binele nostru educaţia în materie de manipulare trebuie să ţină cont de faptul că în mod permanent oscilăm cu toţii între cele doua extreme.

De exemplu majoritatea covârşitoare a ştirilor şi a comentariilor din presa audio-vizuală şi scrisă se concentrează pe dezastre, războaie şi crime (teamă) sau pe măsuri fiscale, mişcări de preţuri, salarizare, ştiri despre oameni bogaţi (lăcomie). În acest fel, cititorul, privitorul şi ascultătorul sunt atacaţi emoţional şi toate comentariile sunt difuzate cu un scop ascuns dar bine definit de către cei care controlează respectivele canale mass-media.

Din fericire pentru noi toţi manipularea are limitele sale iar educaţia personală este călcâiul lui Ahile în ceea ce-i priveşte pe manipulatori.

Legea fundamentală pe care se sprijină un om educat este aceea că *o concluzie corectă porneşte întotdeauna de la premise corecte* şi în tot ce aude, vede şi citeşte, acesta va căuta adevăruri

dovedite şi nu presupuneri, comentarii făcute de ”experţi” sau de formatori de opinie, aprecieri sau simple zvonuri.

De exemplu, formulări generale de genul următor sunt de cele mai multe ori manipulări fără bază reală: ”o ştire de pe surse”, ”se vorbeşte tot mai mult”, ”există persoane care susţin că”, ”surse apropiate guvernului ne-au informat”, ”publicul este din ce in ce mai ostil”, etc...

Observaţi cum nu există în realitate nimic cert, nimic concret, doar o generalizare menită sa ne inducă o opinie, din păcate lipsită de fundament. În contrast, comentariile pertinente sunt pline de detalii, de raţionamente, nume de persoane şi concluzii bazate pe acestea.

Pentru a ne pune la adăpost de manipulare trebuie să ştim cum să identificăm în mod corect următoarele capcane prin care manipulatorii mint şi formează convingeri ce nu sunt ale noastre.

Învăţând să folosim ghidul de mai jos, devenim puternici datorită faptului că nu mai putem fi manipulaţi atât de uşor şi prin asta putem să ne decidem soarta independent de minciunile şi atacurile celor care nu ne reprezintă interesele.

Să ne gândim la aceste procedee de fiecare dată când citim o postare din spaţiul public sau un articol de ziar, când urmărim o ştire la televizor sau când discutăm cu cineva care încearcă să ne impună o concluzie sau să ne împingă să luăm o decizie cum ar fi cumpărarea unui produs, votul electoral sau renunţarea la o convingere anume.

În mod fundamental, mecanismul prezentat în cele ce urmează, serveşte unui singur scop şi anume schimbarea opiniei publice în aşa fel încât o idee respinsă iniţial şi considerată imposibilă să devină acceptată, îmbrăţişată şi promovată chiar de către public.

Pentru a obţine acest rezultat aparent imposibil pentru populaţia nepregătită manipulatorii profesionişti folosesc

metoda dezvoltată de Joseph Overton, vicepreşedintele Centrului Mackinac pentru Politici Publice, aflat în Statele Unite ale Americii.

Teoria a identificat şase etape prin care trec convingerile opiniei publice în legătură cu o idee, cu un proiect de lege sau de exemplu cu un partid sau un candidat la alegeri:

1 *De neimaginat, imposibil* – propunerea (candidatul) este lansată dar nu este luată in considerare

2 Posibil însă foarte radical – propunerea devine posibilă însă doar teoretic

3 *Acceptabil* – propunerea începe să fie discutată şi considerată practic posibilă

4 *Logic* – propunerea este de acum privită ca opţiunea cea mai logică, cea mai viabilă

5 *Favorit* – propunerea (candidatul) devine favorita opiniei publice şi este promovată insistent

6 *Decizia luată* – propunerea devine lege sau candidatul este votat de public

Ne amintim cu toţii exemple ale unor idei sau propuneri legislative sau chiar a unor candidaţi la alegeri care au apărut brusc, din neant, şi au început să fie discutaţi, promovaţi iar in final aleşi parcă prin minune. În acelaşi fel când ni se spune că un anumit nou acord impus din afară este ”opţional”, să nu uităm că este doar începutul, că acel prim mugure reprezintă doar pasul 2 sau 3 din strategia paşilor mici de mai sus prin care ni se schimbă convingerile în mod artificial. Acesta este mecanismul prin care opinia publică este manipulată pentru aducerea la îndeplinire a oricărui plan care în mod normal ar fi refuzat de cetăţeni.

Cum pun manipulatorii în practică aceşti şase paşi de formare a opiniei publice?

Manipulatorii ştiu că trebuie să creeze premise greşite pentru a ajunge la concluzii greşite dar utile scopurilor lor ascunse. Iată o listă cu cele mai eficiente metode pentru care aceştia nu prezintă niciodată dovezi sau explicaţii logice:

• Se folosesc de ”formatori de opinie” (persoane cunoscute cărora li se face reclamă permanent), în speranţa că presupusa superioritate intelectuală a acestora va ţine loc de dovezi sau de logică. Aceste persoane sunt cele care apar cel mai des pe un post de televiziune sau ale căror articole sunt mereu publicate.

• Dau impresia că ceea ce susţin este confirmat de multe alte persoane asemănătoare cu noi, făcând apel la spiritul nostru de turmă.

• Prezintă propriul comentariu părtinitor drept fapt real, deci noi nu avem acces la fapte reale ci doar la interpretări partizane ale unor fapte reale.

• Generează sentimente de teamă sau de lăcomie în noi.

• Fac afirmaţii conţinând doar jumătăţi de adevăr la care alătură minciuni, în speranţa că alăturarea va transforma minciuna în adevăr prin asimilare.

• Ameninţă cu consecinţe mult exagerate sau complet inventate, care nu rezistă în faţa unor întrebări simple.

• Se bazează pe premise imposibil de verificat pe care le folosesc pentru a trage concluzii cu pretenţie de adevăr absolut.

• Repetă de multe ori aceeaşi minciună în speranţa că repetiţia va ţine loc de adevăr şi că aceasta ne va schimba opiniile.

• Acelaşi comentariu nu se adresează tuturor ci doar anumitor grupuri ţintă de oameni care preiau ştirea şi o trimit mai departe la prieteni. Comunicarea este astfel ”compartimentalizată”, adică rostită cu bună ştiinţă doar pentru un anume grup de oameni din audienţă. Aceasta este cauza pentru care discursul unui politician poate apărea ca o minciună sfruntată pentru un anume grup din audienţă pe când acelaşi text apare perfect logic

şi acceptabil pentru grupul deja manipulat care are încredere în politician. De aceea, întotdeauna trebuie să ţinem minte că politicienii nu vorbesc tuturor cetăţenilor ci doar unor anumite grupuri ţintă.

• Folosesc titluri bombastice care în realitate nu au nici o legătură cu conţinutul articolului respectiv.

• Plătesc şi publică sondaje de opinie mincinoase cu cifre falsificate pentru a se potrivi cu direcţia în care vor să ne atragă manipulatorii. În general sondajele de opinie sunt folosite atunci când se pregăteşte o fraudă electorală iar procentajele prezentate sunt de fapt cifrele de care au nevoie trădătorii. De cele mai multe ori singura utilitate a unui sondaj este de a ne arăta care este direcţia dorită de manipulatori.

Metodele prezentate mai sus ne învaţă să identificăm felul în care manipulatorii de profesie îşi propagă ideile în presa tradiţională (ziare, tv, audio) şi în mod special în cea virtuală (Facebook, Twitter, Instagram, TikTok).

Înarmaţi cu aceste cunoştinţe ne putem proteja împotriva manipulării propriilor convingeri învăţând să ne punem mereu o serie de întrebări de verificare. Accesul la internet ne pune la dispoziţie o cantitate uriaşă de informaţii prin intermediul cărora ne putem da răspuns la următoarele întrebări prin care ne putem apropia de adevăr:

• *Cine controlează financiar un anumit canal mass-media (publicaţie, post tv, reţea socială)?*

Cu alte cuvinte, cine are interes ca o anume idee să apară în public, cine dă aprobarea pentru ca redactorii de ştiri să discute despre un candidat la alegeri de exemplu.

• *Care este trecutul public al unui formator sau lider de opinie?*

Formatorii de opinie sunt oameni publici, promovaţi insistent de manipulatori. Cu toate acestea, toţi liderii de opinie au un trecut personal şi din comentariile şi luările lor de poziţie

anterioare ne putem face o idee cine le sunt stăpânii şi căror interese servesc aceştia.

• *Care sunt afinităţile politice sau culturale ale autorilor de articole, postări sau dezbateri?*

În mod similar formatorilor de opinie, autorii postărilor din mediul virtual au şi ei un trecut care poate fi identificat prin căutarea postărilor din trecut.

• *Ceea ce citim sau auzim este fapt concret sau doar o interpretare a unui fapt?*

De exemplu, afirmaţia următoare, ”noua lege restrânge libertăţile fundamentale ale românilor” conţine fapte sau doar interpretări manipulatoare? Pentru a ne lamuri trebuie sa ne întrebăm: ştim concret care sunt libertăţile fundamentale despre care se vorbeşte?; am citit cu ochii noştri noua lege?; avem pregătire juridică pentru a înţelege litera şi spiritul noii legi? Daca răspunsul la aceste întrebări este negativ atunci mai mult ca sigur că nu ne putem forma o opinie independentă şi informată şi suntem vulnerabili atacurilor manipulatoare.

• *Opiniile grupului mare de oameni au fost obţinute prin analiza similară cu a mea?*

Simplul fapt că mai mulţi oameni au o opinie nu înseamnă că acea opinie este corectă şi mai ales nu înseamnă că acea opinie ne este folositoare şi nouă. Regulile de protecţie împotriva manipulării sunt valabile pentru toţi şi dacă un grup de oameni nu le urmează în procesul de formare a opiniei personale atunci rezultatul este acelaşi, manipularea şi minciuna pot înlocui adevărul.

• *Este afirmaţia adevărată? Poate fi aceasta probată?*

Abilitatea de a discerne dacă o afirmaţie este adevărată sau nu este esenţială pentru a ne proteja. Pe măsură ce ne educăm şi ne obişnuim să trecem prin filtrul gândirii proprii fiecare informaţie devenim mai eficienţi în descoperirea adevărului.

Primul pas este să căutăm probe, să ne întrebăm dacă există dovezi care să sprijine afirmația, dacă aceste dovezi provin din surse credibile și dacă acestea sunt confirmate de mai multe persoane independente.

• *Sunt consecințele unui fapt chiar atât de grave cum sunt ele prezentate?*

Manipulatorii care se referă la ”consecințe” ne proiectează intenționat temerile și lăcomia undeva în viitor acolo unde în realitate nimeni nu poate cunoaște ce va fi. Emoția pe care o creează este reală însă premisa este falsă deoarece afirmațiile sunt doar previziuni, așteptări și păreri personale. Dacă facem greșeala să acceptăm aceste puncte de vedere începem să dăm greutate de fapt împlinit unor evenimente care doar urmează să aibă loc în viitor.

• *Textul bombastic și incitant are caracter general sau se referă la detalii concrete?*

De cele mai multe ori manipulatorii opiniei publice inundă spațiul virtual cu declarații generale, folosind cuvinte încărcate emoțional dar fără conținut concret. Singurul scop este crearea unei emoții puternice care însă nu va fi probată niciodată. Iată un exemplu: ”Puterea fură avuția poporului și apoi votează legi care să o scape de răspundere”. Dacă citim cu atenție afirmația observăm că aceasta folosește ceea ce în Programarea Neuro-Lingvistică (ramură a psihologiei) poartă numele de ”limbaj de suprafață”. Acest tip de limbaj este folosit pentru a generaliza și a crea o culpabilizare în masă în ceea ce privește puterea.

Pentru a neutraliza astfel de atacuri cu limbaj de suprafață trebuie să ne punem întrebări precise despre fiecare element al afirmației.

Iată câteva întrebări aplicate afirmației generale de mai sus:

Ce este puterea de fapt?

Cum se exercită puterea?

Puterea fură sau doar anumiţi reprezentanţi ai săi?

Cum se poate fura concret?

Ce anume s-a fura?

Cine a descoperit furtul?

Ce detalii există?

Care este legislaţia în vigoare pe baza căreia o instanţă de judecată a decis definitiv că s-a comis un furt calificat?

Care este calea legislativă prin care un proiect de lege ajunge cu adevărat lege votată şi publicată în Monitorul Oficial?

Ce mecanisme Constituţionale există pentru a împiedica abuzurile de putere?

• *Cine a plătit un anume sondaj de opinie?*

Sondajele de opinie sunt costisitoare iar cele pe teme politice sunt uneori diferite de cele comandate de companii pentru a studia piaţa unui produs sau serviciu. În cazul celor politice cifrele reale sunt ţinute secret de către formaţiunea politică finanţatoare iar apoi, în cârdăşie cu firma de sondare a opiniei publice, alte rezultate false ajung la cunoştinţa noastră. Dacă aflăm cine a comandat sondajul, putem şti în ce fel a fost acesta falsificat pentru a se potrivi intereselor politice ale finanţatorilor.

În laboratoarele manipulatorilor se cunoaşte cu claritate faptul că opinia publică este o masă uriaşă de oameni cu interese diferite, cu capacităţi de înţelegere diferite şi, până la urmă, cu educaţie diferită. Toate acţiunile de manipulare se bazează pe aceste slăbiciuni inerente maselor mari de oameni. La nivel individual omul este un mister însă masele largi de oameni sunt predictibile cu precizie matematică.

Din nenorocire tocmai aceste mase mari de oameni formează opinia publică iar aceasta generează voturi, hotărând astfel

soarta cetăţenilor unei ţări. Dacă vrem să ne hotărâm singuri soarta şi să luam decizii bazate pe adevăr şi certitudine atunci trebuie să ne educăm pentru a deveni imuni la manipulări.

Fiţi mereu conştienţi că nu vedeţi cu ochii ci cu mintea. Cu alte cuvinte, după ce vă formaţi o opinie, în tot ce citiţi, auziţi, vedeţi sau discutaţi veţi căuta neîncetat să vă confirmaţi acea opinie deja formată. În acest fel deveniţi mult mai rigizi în percepţii şi mai uşor de manipulat deoarece nu percepeţi realitatea ci o reprezentare partizană a acesteia conform convingerilor voastre.

Acesta este motivul pentru care *propaganda* a fost, este şi va rămâne regina neîncoronată a politicii. Nu uitaţi că sunteţi cu toţii prizonierii propriilor convingeri iar duşmanii neamului românesc ştiu asta. De aceea vor încerca mereu să vă atragă de partea lor ştiind că de îndată ce începeţi să credeţi propaganda lor veţi fi mult mai uşor de manipulat.

Revenind în final la subiectul capitolului, programul politic, hai să tragem concluzia ce se impune şi anume că este o greşeală de amator să judecaţi oamenii politici exclusiv în funcţie de bazaconiile pe care le scriu aceştia în programe pentru că nu există răspundere legală pentru promisiuni şi niciodată nu-i veţi putea trage la răspundere pentru promisiuni neonorate.

Mult mai util este să ştiţi ce au făcut aceştia concret pentru neamul românesc în trecut, care sunt partenerii lor politici şi ce au făcut şi ei în trecut şi care sunt sursele lor de finanţare.

În prezent spaţiul politic este plin până la refuz de astfel de exemple de politicieni care promit de zeci de ani, care trăiesc bine de zeci de ani dar care nu au realizat nimic pentru români şi care se pregătesc să deşarte din nou sacul cu promisiuni la alegeri.

Printre cei mai activi se află Mircea Geoană, Victor Ponta, Marcel Ciolacu, Liviu Dragnea, Ludovic Orban, Nicolae Ciucă, Eduard Hellvig, Adrian Năstase, Crin Antonescu, Traian

Băsescu, Dan Barna, Dacian Cioloş, şi armata de parlamentari şi funcţionari guvernamentali care scriu cu febrilitate programele politice care vor umple canalele media în curând.

Se va vorbi fără îndoială despre siguranţa naţională, despre pensii, despre salarii, despre spitale, despre drumuri, despre şcoli şi despre tot ceea ce serviciile secrete ştiu că vă interesează datorită supravegherii digitale a spaţiului public în care vă exprimaţi zilnic.

Toate aceste vorbe goale nu vor putea însă ajunge la voi decât cu ajutorul propagandei plătite pe care politicienii o fac în mass-media trădătoare. Aceasta are şi ea numele ei celebre, la fel de vechi în promovarea politicienilor menţionaţi şi care vor fi foarte activi la alegeri. Printre ei se află Mihai Gâdea, Cosmin Prelipceanu, Cozmin Guşă, Ion Cristoiu, Sorin Roşca Stănescu, Robert Turcescu, Victor Ciutacu, Cristian Tudor Popescu, Ioana Ene Dogioiu, Andrei Pleşu, Marius Tucă şi mulţi alţii nevăzuţi care pun umărul cu sârg la menţinerea la putere a elitei antiromâneşti.

Orice veţi auzi, vedea sau citi din partea celor menţionaţi trebuie comparat cu realitatea dezastrului românesc. Toţi au trăit în România, toţi au făcut politică şi jurnalism în România şi toţi au fost aliaţi unii cu ceilalţi timp de zeci de ani şi singura întrebare pe care trebuie să v-o puneţi atunci când vă promit ei sau vă explică ceva este următoarea, *"ce credibilitate mai au aceşti oameni dacă sub autoritatea şi influenţa lor România a fost distrusă*".

CAPITOLUL 9

PROFILUL POLITICIANULUI NAȚIONALIST

”Un politician se gândeşte la viitoarele alegeri pe când un om de stat se gândeşte la viitoarea generaţie”

James Freeman Clarke

Începem şi acest capitol cu o întrebare, *cum arată politicianul ideal*?

O întrebare aparent uşoară la care însă foarte puţini dau răspunsuri corecte. Aşa cum am discutat în capitolul despre educaţie şi despre natura umană oamenii sunt emotivi, iraţionali şi superficiali iar alegerea politicianului preferat nu face excepţie de la aceste reguli.

Iată încă o sumă de întrebări care complică şi mai mult problema aceasta:

Are profilul politicianului ideal ceva de-a face cu originile acestuia?

Are ceva de-a face poate cu nivelul său de instruire?

Poate că importante sunt abilităţile cerute de munca de zi cu zi din primărie, din parlament sau din guvern?

Ce anume defineşte un politician ”eficient”?

Oricât de multe întrebări ne punem despre profilul ideal al politicianului o altă întrebare este în realitate prima la care trebuie să dăm răspuns pentru că fără acest răspuns toate celelalte de mai sus sunt inutile.

Această întrebare este următoarea, *ştie poporul cu ce se ocupă în realitate un politician*? Ştiţi voi cu ce se ocupă primarul, preşedintele consiliului judeţean, senatorul, deputatul sau ministrul vostru?

Aici trebuie să începeţi creionarea profilului pentru că doar ştiind ce i se cere să facă şi apoi comparând fişa postului cu abilităţile sale personale puteţi decide dacă o persoană este potrivită pentru rolul de om politic.

Fără să fie necesar să intrăm în detalii putem spune cu certitudine că orice om politic, odată ales, va fi nevoit să muncească non stop. Acesta va trebui să citească şi să înţeleagă mii, chiar zeci de mii de pagini de proiecte legislative, proiecte de hotărâri de consiliu local, judeţean sau de guvern sau analize şi sinteze pregătite de echipele politice respective. Aceste proiecte au un caracter extrem de divers deoarece privesc toate domeniile de activitate din viaţa cetăţii. Astfel într-o zi omul nostru politic poate avea de studiat un proiect de lege referitor la agricultură, în altă zi apare un proiect referitor la relaţiile internaţionale apoi altul referitor la industria construcţiilor, la educaţie, la sănătate, la transporturi şi la toate celelalte domenii de activitate din economie.

În primării, în parlament şi în ministere se discută în fiecare zi zeci de proiecte de legi şi de hotărâri şi fiecare dintre acestea are zeci de pagini de expunere de motive, forma iniţială şi anexe. De aceea este nevoie de o gândire analitică şi critică, o experienţă de viaţă îndeajuns de bogată încât să ofere o privire de ansamblu asupra societăţii şi o înţelegere a contextului în care se găseşte fiecare proiect sau document ce trebuie analizat.

O altă activitate zilnică va fi aceea de negociere pentru obţinerea rezultatelor dorite în ceea ce priveşte respectivele documente menţionate. Fiecare partid reprezintă interesele unor grupuri de presiune formate din oameni de afaceri şi de aceea de multe ori se dau adevărate bătălii pentru fiecare articol de lege sau hotărâre de guvern şi aici intervine această necesitate de a fi un negociator abil.

Totodată atunci când omul nostru politic nu se află la primărie, la parlament sau la guvern acesta este în teritoriu pentru a se întâlni direct cu oamenii din comună, din oraş sau din minister. Pentru astfel de întâlniri este nevoie de abilităţi avansate de comunicare, de răbdare şi de empatie pentru că doar aşa se poate realiza un nivel eficient de contact cu publicul.

Tot omul nostru politic este mereu vânat de presă deoarece jurnaliştii au nevoie de ştiri din zona politică. De aceea politicianul trebuie să fie capabil să întreţină o relaţie bună cu mass media, să stabilească un raport pozitiv cu jurnaliştii, să ştie tot ce se întâmplă în comuna sau în oraşul său şi să formeze o relaţie de ajutor mutual cu anumite canale media.

Alt aspect cert este acela că în activitatea politică omul nostru deţine puterea şi de aceea este în permanenţă curtat de o sumedenie de oameni de afaceri care vor să-i cumpere bunăvoinţa şi susţinerea pentru diferite proiecte de afaceri. Acestora li se adaugă familia politicianului, prietenii acestuia şi cunoscuţii care vor să intre în contact cu el în permanenţă. Pentru a face faţă tuturor acestor presiuni politicianul trebuie să fie integru, curat la suflet şi capabil să întreţină relaţii corecte atunci când interacţionează cu aceste persoane. Trebuie deasemenea să fie extrem de bun organizator pentru că fără asta fiecare zi va fi un haos iar randamentul său va suferi în permanenţă.

La lista aceasta deja lungă se adaugă hărnicia, spiritul de echipă, simţul umorului, relaţiile de colaborare cu membrii altor partide sau formaţiuni civice şi un interes autentic pentru tot ce este românesc pe lume.

Din cele prezentate se poate trage concluzia că profilul omului politic indică un fel de supraom în comparaţie cu poporul neinstruit, superficial şi iraţional. Psihologul britanic Jon Sutton a studiat îndeaproape acest subiect pentru a afla care este profilul ideal al politicianului modern şi a ajuns la aceleaşi concluzii.

Astfel omul politic ideal este un om educat, excelent comunicator şi organizator, are abilităţi intelectuale deosebite, este bun negociator, are gândire critică, are valori morale înalte, este foarte muncitor şi îşi iubeşte semenii.

Aici se sfârşeşte însă idealul politic şi începe lumea reală pentru că aceşti supraoameni trebuie aleşi din popor, acel popor neinstruit, superficial şi iraţional, şi pe deasupra chiar acel popor trebuie să judece critic, să caute cu sârguinţă şi să sprijine doar pe aceşti supraoameni.

Descoperim astfel marele paradox al tuturor statelor democratice şi anume acela că poporul care este iraţional, superficial şi neinstruit este chemat să-şi aleagă lideri dintre oamenii politici raţionali, profunzi şi instruiţi adică modele de viaţă complet diferite de ei.

Credeţi că este posibil aşa ceva? Credeţi că are alegătorul obişnuit abilităţile necesare pentru a alege în cunoştinţă de cauză atât timp cât el nu este la acel nivel, nu are prieteni sau colegi la acel nivel şi nu are exerciţiul analizei critice? Credeţi că în prezent ştie alegătorul să analizeze corect abilităţile enumerate atunci când i se pune în faţă o listă cu zeci de nume de candidaţi despre care nu a auzit niciodată sau a auzit doar cu câteva zile înainte de alegeri?

Dacă privim situaţia obiectiv observăm un paradox electoral pe care nimeni nu-l bănuieşte şi anume acela că cei care votează nu au abilităţile necesare pentru a vota şi astfel cei votaţi de ei ajung la putere pe criterii total diferite.

Această adevărată prăpastie socială existentă între electorat şi elita politică reprezintă patul germinativ ideal pentru minciunile electorale pentru că omul neinstruit, emotiv şi superficial nu poate lua decizii informate ci se ia după discursuri frumoase, oameni carismatici şi aparenţe strălucitoare.

Înainte de a merge mai departe ne vom opri pentru a analiza propriile reflexe, propria metodă de judecată atunci când analizăm performanţa unor oameni politici.

Întrebarea cea mai importantă este *cu ce ochi privim şi analizăm un om politic?* Răspunsul este foarte grăitor şi explică dezastrul de la urne acolo unde poporul invariabil alege prost.

Miza existentă în jocul politic are un singur nume iar acesta este *încrederea*. Încredere că va fi om bun, încredere că va face ce a promis sau încredere că este competent.

Cu toţii exact asta căutăm atunci când judecăm prestaţia unui politician, discursul său şi promisiunile programului său politic. Încrederea este însă de cele mai multe ori doar ”un sentiment”, o emoţie pe care încercăm să o raţionalizăm în fel şi chip şi despre asta vom vorbi acum pentru că de cele mai multe ori la oamenii neinstruiţi asta este doar o capcană.

Vom lua în discuţie câteva profesii pentru a vedea cum priveşte fiecare atunci când analizează oferta politică.

Prima regulă este cea confirmată de natura umană şi spune că oameni se compară în permanenţă cu ceilalţi din jurul lor pentru a evalua atitudini, abilităţi şi trăsături de caracter. De obicei însă fac asta cu oameni din aceeaşi pătură socială, cu cei din jurul lor şi cu cei cu care intră cel mai des în contact.

Psihologul american Leon Festinger a lansat această teorie în 1954 şi a explicat mecanismele prin care oamenii se compară în permanenţă cu ceilalţi. Astfel oamenii compară aspectul lor fizic cu cel al vedetelor, abilităţile lor profesionale cu cele ale colegilor de muncă şi situaţia materială cu a celor apropiaţi lor. Oamenii se compară pe toate cele trei direcţii, se compară cu cei percepuţi drept inferiori, se compară cu egalii lor şi cu cei percepuţi drept superiori.

Mai mult decât atît noi oamenii tindem să căutăm aspecte cu care suntem familiari, domenii de activitate pe care le cunoaștem și fapte care seamănă faptelor noastre. Cu alte

cuvinte încercăm în mod irațional să ne comparăm mereu cu omul politic ce vine în fața noastră cu un discurs. Într-un anume fel urmărește un discurs un profesor de limba română și în cu totul alt fel urmărește același discurs un profesor de sport. Profesorul de limba engleză va căuta fluența în exprimare pe când profesorul de sport va observa imediat dacă vorbitorul este gras sau este slab iar aceste criterii vor determina prima impresie. Dacă aceasta este favorabilă atunci privitorii vor fi tentați să și *creadă* ce spune vorbitorul exclusiv datorită familiarității lor cu argumente complet diferite de subiectul discursului.

În același fel un bărbat în vârstă de 75 de ani va privi altfel decât o femeie de 30 de ani, primul căutând elemente tradiționale pe când femeia observând inițial trăsăturile fizice și îmbrăcămintea vorbitorului. Tot așa un țăran va privi discursul cu alți ochi decât un orășan rezident chiar în orașul vorbitorului, grașii vor aproba pe cei grași iar slabii pe cei slabi, pletoșii pe cei cu plete iar cheii pe cei cu chelie, cei cu carte pe cei cu facultate iar cei fără liceu pe cei needucați.

Această discrepanță dintre nivelul de instruire al votanților și nivelul politicienilor dă naștere unor reflexe de gândire superficiale. Astfel pentru omul neinstruit oricine are facultate apare ca un soare pe cer iar această admirație a omului needucat suplinește inabilitatea sa de a gândi critic și de a observa că o educație profesională într-un domeniu îngust de activitate nu este deloc suficientă pentru a acoperi toate abilitățile necesare despre care am discutat aici și în niciun caz nu este dovada curățeniei sufletești și a iubirii de neam românesc.

În același fel dacă un politician folosește cuvinte greu de înțeles de către omul needucat atunci acesta din urmă decide că omul politic este priceput nevoie mare pentru că, nu-i așa, vorbește frumos, vorbește bine.

Folosind acest model puteți să vă imaginați spectrul uriaș de așteptări, comparații și înțelegere și deși un singur om vorbește

mulţimii fiecare om din acea mulţime va percepe mesajul în funcţie de educaţie, interes personal şi valorile sale morale.

De aceea la întrebarea ”cum arată politicianul ideal” în realitate poporul nu poate răspunde corect pentru că marea masă populară nu are abilităţile necesare pentru a cântări pe candidaţi la nivel individual dincolo de cele zece porunci biblice şi chiar şi atunci când o face rezultatul este dictat de circumstanţele personale ale omului simplu.

Refrenul omului simplu este mereu simplist, alesul trebuie să nu mintă, să nu fure şi să-şi iubească aproapele însă chiar şi aceste standarde aparent universale sunt în realitate înţelese de fiecare foarte diferit în funcţie de propria experienţă de viaţă. Cinstea unui hoţ este diferită de cea a unui om curat la suflet, onestitatea unui patron de afacere care fură taxe este diferită de cea a unui angajat la stat care îşi respectă statutul moral, iubirea de semeni a unui orfan crescut în abuzuri este diferită de cea a unui copil privilegiat şi îngrijit cu iubire de părinţii săi.

Simţind vulnerabilitatea acestor oameni neinstruiţi politicienii le dau acestora în campania electorală exact ce vor adică promit să nu mintă, să nu fure şi sa-şi iubească aproapele iar omul neinstruit şi emotiv traduce în felul său aceste himere, se ia după fentele din campania electorală şi pune ştampila cu frenezie pe toţi ticăloşii şi borfaşii partidelor tradiţionale iar peste patru ani se plânge că rămâne tot sărac, tot incult şi tot superficial.

Problema se află în lipsa unui standard unic pe care cu toţii să-l folosească atunci când compară promisiunile politicienilor care le cerşesc votul. Dacă oamenii ar fi cu toţii conştienţi de această imensă subiectivitate dată de circumstanţele personale atunci ar putea să-şi ridice nivelul civic şi politic educându-se şi punându-şi întrebarea ”cum pot să-i aduc pe toţi la acelaşi numitor comun?” în aşa fel încât să pot decide în cunoştinţă de cauză cui îi dau încrederea mea atunci când toţi promit luna de pe cer. Adică atunci când toţi au programe politice care promit

același lucru cum îi departajezi, cui îi dai încredere, pe cine crezi?

Soluția acestei probleme este privirea în trecutul politicianului respectiv în așa fel încât să vedeți dacă ce promite astăzi este o continuare a muncii și a realizărilor sale din trecut sau doar o promisiune deșartă și foarte diferită de activitățile sale trecute. Pentru a putea face acest lucru este însă nevoie de educație. Acesta este motivul pentru care a apărut nevoia unui curs politic naționalist, pentru a vă educa îndeajuns de mult încât să puteți apoi analiza rațional trecutul tuturor celor care vă promit marea cu sarea.

În lumina tuturor celor discutate se desprinde o concluzie importantă și anume aceea că pentru a alege corect poporul trebuie să fie el educat întâi și abia apoi acesta poate spera că își va putea alege liderii în cunoștință de cauză.

Un analfabet funcțional, așa cum sunt în prezent 50% dintre tineri, nu poate decide dacă un candidat poate citi și înțelege un proiect de lege format din sute de pagini și anexe sau dacă acesta este bun negociator.

Un om total irațional care-și trăiește viața dominat de emoții nu poate discerne care candidat este rațional și ia decizii înțelepte.

Un om superficial care se mulțumește cu sloganele aruncate de televiziuni și cu titlurile de pe facebook nu poate observa dacă un candidat are abilități intelectuale deosebite.

Un om care trăiește doar din datorii, care minte și căruia nu-i pasă de familia sa nu poate judeca valorile morale ale unui candidat la alegeri.

În fine, un om leneș care evită munca și care trăiește doar pe scurtături nu poate aprecia dacă un candidat este harnic, dacă muncește din greu și dacă este ambițios.

Folosesc aceste exemple pentru a ilustra situația tragică în care se află în prezent electoratul român de la care suveraniștii

aşteaptă salvarea şi izbăvirea. La alegeri va fi nevoie şi de candidaţi excepţionali dar şi de votanţi excepţionali pentru că dacă votanţii sunt mediocri, ignoranţi şi superficiali atunci aceştia vor cădea foarte uşor în plasa manipulatorilor de profesie care le vor promite cu uşurinţă programe politice pompoase beneficiind de toate resursele financiare necesare pentru a face ca totul să arate frumos şi atrăgător pentru poporul neinstruit.

Dacă vreţi să puteţi face o alegere informată atunci voi ca popor trebuie să vă formaţi o idee foarte clară despre cum arată un astfel de om politic ideal adică un om educat, excelent comunicator şi organizator, cu abilităţi intelectuale deosebite, cu gândire critică, cu valori morale înalte şi care este foarte muncitor şi îşi iubeşte semenii.

Toate acestea le veţi găsi doar în voi şi doar încercând să vă trăiţi viaţa aşa cum aveţi pretenţia ca oamenii voştri politici să o trăiască pe a lor.

Secretul succesului vostru ca alegători este să înţelegeţi că absolut toţi oamenii politici pe care-i veţi vota trebuie să fi trăit deja ca supraoameni înainte de a veni în faţa voastră să vă ceară votul.

Excelenţa în viaţă nu începe după ce-i alegeţi ci cu mult înainte de asta.

De aceea candidaţii voştri trebuie să poată arăta că în trecut au fost supraoameni şi nu doar să vă promită că dacă îi alegeţi vor deveni peste noapte eroii pe cal alb pe care-i visaţi voi.

Cereţi-le aşadar să vă arate ce au făcut în trecut pentru a-şi dovedi toate abilităţile pe care le-am discutat aici. Au fost buni comunicatori? Cereţi exemple. Au fost buni organizatori? Cereţi exemple. Au fost buni negociatori? Cereţi exemple. Au avut gândire critică? Cereţi exemple. Au fost buni români? Cereţi exemple. Au muncit cu îndârjire? Cereţi exemple. Au fost curaţi la suflet? Cereţi exemple. Au avut abilităţi intelectuale

deosebite? Cereţi exemple. Au avut valori morale înalte? Cereţi exemple.

Aşa şi nu altfel se pregăteşte votul, luptând pentru a vă cunoaşte candidaţii. Nu mai votaţi liste opace făcute de păpuşari externi care vă bagă pe gât toate otrepele care au făcut bani din jaf şi care şi-au plătit locul în parlament. Luaţi listele la puricat şi cereţi-le candidaţilor să vă dovedească în ce fel îi recomandă trecutul, în ce fel au fost deja supraoameni şi ce alte persoane îi recomandă.

Căutaţi lista cu partidele politice înregistrate la tribunal şi căutaţi siturile lor pe internet, căutaţi activitatea lor pe platformele sociale consacrate, intraţi în dialog cu ei şi puneţi-le toate întrebările de mai sus. În acest fel veţi descoperi foarte mulţi politicieni care nu sunt promovaţi de mass media trădătoare şi nu veţi mai putea spune că ”nu aţi avut cu cine vota”. Oferta politică este mult mai bogată decât vă lasă să credeţi elita antiromânească aflată la putere de zeci de ani.

Sunt sigur că aţi observat deja că folosind modelul meu civic şi politic voi alegătorii, voi oamenii politici noi, aveţi mult mai mult de muncă înainte de alegeri însă vă asigur că roadele acestei munci sunt fabulos de bogate pentru că dacă faceţi cum vă spun eu veţi avea politicieni destoinici care vor lupta pentru voi şi împreună cu voi iar jaful şi bătaia de joc pe care o suportaţi astăzi vor fi de domeniul trecutului.

Nu uitaţi niciodată lecţia de astăzi şi anume că pentru a vă putea alege lideri supraoameni trebuie mai întâi să fiţi voi supraoameni pentru că până la urmă în societăţile puternice şi prospere politicienii nu sunt decât nişte simpli angajaţi publici aflaţi în slujba voastră şi nu invers cum este acum în România. Fiţi voi stăpâni altfel angajaţii plătiţi de voi vor continua să fie stăpânii voştri.

CAPITOLUL 10

ELEMENTE FUNDAMENTALE DE GEOPOLITICĂ. RELAȚII INTERNAȚIONALE

”Diplomația este arta de a spune -ce căţel drăguţ- până când găseşti o piatră”

Will Rogers

Iată-ne ajunşi la ultimul capitol al cursei noastre cu obstacole, capitolul care întredeschide ușa către politica mare, către interdependenţele existente la nivel international şi către acel adevăr pe care îl simțim şi anume că suntem cu toţii cetăţeni ai planetei Pământ.

Încep ca de obicei cu o întrebare şi vă rog să încercaţi să răspundeţi la ea înainte de a continua.

Ce credeţi că este Geopolitica?

În termeni populari, așa cum spunea profesorul american de ştiinţe politice James Kurth de la celebra universitate Swarthmore din Pennsylvania, *geopolitica este disciplina ce studiază realităţi şi mentalităţi din localităţi*. Această exprimare simplă este însă extrem de bogată în semnificaţii şi este traducerea definiției academice care spune că *geopolitica este studiul relațiilor internaționale dintre state prin prisma istoriei, geografiei şi culturii fiecărui stat*.

Nimeni nu mai poate trăi astăzi complet izolat de lume pe modelul folosit de Japonia care între secolele al XVII-lea şi al XIX-lea, în perioada cunoscută sub numele de Edo, în timpul şogunatului lui Tokugawa Ieyasu, timp de 250 de ani s-a izolat aproape complet de lume.

Tehnologia a desfiinţat graniţele tradiţionale în multe domenii şi raţiuni comerciale şi de apărare împing mereu statele lumii, de voie sau de nevoie, unele în braţele celorlalte.

Din aceste interacţiuni se nasc raporturi pozitive dar şi raporturi negative şi niciuna dintre crizele despre care aflaţi din presă nu apare din neant. Chiar dacă la prima vedere acestea vă sunt prezentate ca şi consecinţe ale unor incidente recente în realitate ele au rădăcini în istorie, izvorăsc din moştenirile culturii locale şi, desigur, sunt prizonierele realităţilor geografice zonale. Termenul de ”prizonier”, folosit şi în titlul unei lucrări excelente despre geopolitică, mă refer la ”Prisoners of Geography”, în limba română tradus ca ”Prizonierii Geografiei” al cărei autor este jurnalistul britanic Tim Marshall, este foarte relevant deoarece limitările geografice nu pot fi schimbate direct şi de aceea statele trebuie să se adapteze acestor realităţi naturale.

Există motive profunde pentru care lumea contemporană se confruntă cu conflicte şi rivalităţi între state, ca de exemplu între Rusia şi Ucraina, între Turcia şi Siria, sau între Iran şi Arabia Saudită, chiar şi între Statele Unite şi China. În mod similar, există motive pentru care rareori discutăm despre posibilitatea unor tensiuni între Madagascar şi Noua Zeelandă sau Kazahstan şi Chile. La nivel mondial există astăzi peste cincizeci de conflicte militare însă mass media alege să vorbească doar despre foarte puţine iar asta spune enorm de multe despre calitatea informaţiei şi despre echidistanţa jurnaliştilor.

Acum că ştim ce este geopolitica hai să vedem câteva exemple cu ajutorul cărora să înţelegem importanţa geografiei în relaţiile dintre state.

Zonele bogate în resurse naturale precum gaze şi petrol au fost întotdeauna râvnite de marile puteri şi de aceea statele din Orientul Mijlociu sunt afectate de conflicte nesfârşite finanţate de alte state puternice care vor să controleze acele resurse. Situaţia este identică şi în cazul Venezuelei în nordul Americii

de Sud şi în cazul Nigeriei în Africa Centrală sau Algeriei în Nordul Africii.

Un alt exemplu sunt rutele comerciale care traversează state învecinate şi care la fel atrag marile puteri. În această categorie putem include Canalul de Suez din Egipt care oferă acces din Marea Roşie în Marea Mediterană legând astfel Sudul Global de Nord, apoi avem Canalul Panama din ţara cu acelaşi nume şi care face trecerea din Oceanul Pacific în Oceanul Atlantic. Strâmtoarea Hormuz de la Golful Persic deasemenea joacă un rol geopolitic uriaş fiind cea mai importantă cale de acces a petrolului din zona Golfului.

Tot la acest capitol includem conductele petroliere şi de gaze naturale pentru că zonele în care acestea traversează diferite state sunt mereu prilej de dispute politice. Un exemplu foarte bun este povestea celor două conducte de gaze naturale, prima între Qatar şi Bulgaria iar cea de-a doua între Iran şi Grecia. Ambele conducte urmăreau să aducă gaze naturale ieftine din zona Golfului Persic dar aceste proiecte aveau nevoie de aprobarea şi cooperarea Siriei deoarece conductele treceau pe teritoriul sirian controlat de preşedintele Bashar al Assad. Dacă gazul din Orientul Mijlociu ar fi ajuns în Europa atunci interesele economice ale Rusiei ar fi fost compromise ştiindu-se că 80% din gazul produs de Gazprom era vândut în Europa. Aceste interese comerciale au condus la un conflict uriaş în Siria ca şi ţară de tranzit a celor două conducte iar implicarea mai multor state în conflictul militar din Siria este făcută conform intereselor legate de aceste rute comerciale.

Chiar şi schimbările climatice joacă un rol important în relaţiile dintre state pentru că uneori sursele de apă ale unui stat izvorăsc în amonte în alt stat. Kuwait de exemplu îşi asigură apa 100% din exterior depinzând de ţări îndepărtate precum Franţa, Italia şi Norvegia pentru asta.

Un ultim dar important element îl reprezintă formele de relief, componente extrem de importante atunci când vorbim despre geopolitică. De exemplu câmpia existentă în Europa de Nord

reprezintă o uriaşă ameninţare pentru Rusia deoarece trupe militare inamice pot traversa cu rapiditate acea zonă iar lipsa munţilor face imposibilă o apărare coerentă. Exact în acest fel a fost atacată Rusia de două ori deja în istoria recentă a omenirii, în secolul al XIX-lea de către armatele franceze conduse de Napoleon Bonaparte şi din nou în secolul al XX-lea de către armatele germane ale lui Adolf Hitler.

Un alt exemplu diametral opus îl reprezintă lanţul muntos dintre China şi India care face aproape imposibil un conflict armat direct în acea zonă deşi ambele state sunt angajate în conflict în multe alte feluri. Europa este un ultim exemplu grăitor, aceasta reuşind să se dezvolte mult mai repede decât alte regiuni ale globului datorită reţelei sale de râuri şi fluvii care au contribuit la creşterea comerţului pe apă.

Un alt element geopolitic important este cel demografic, lipsa resurselor umane sau prezenţa unor etnii străine care devin majoritare. Țări ca România, Irlanda, Armenia, Liban, Siria, Palestina şi Irak au pierdut milioane de locuitori în timp ce altele precum Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, Franţa, Spania, Germania şi Suedia se confruntă cu probleme majore din pricina comunităţilor formate din imigranţi. Şi în cazul statelor părăsite şi în cazul statelor adoptive guvernele trebuie să adopte măsuri speciale pentru compensarea lipsei de productivitate sau creşterea costurilor legate de serviciile comunitare. Statele cu imigraţie masivă se confruntă cu creşterea pericolului ca anumite regiuni să devină greu de guvernat datorită diferenţelor culturale şi de limbă.

Ca o primă concluzie putem spune că fiecare stat are un anume profil geopolitic şi că acest profil dictează relaţiile internaţionale în care se angajează statul respectiv.

Înarmaţi cu această concluzie hai să analizăm situaţia României din punct de vedere geopolitic.

O primă observaţie foarte interesantă este dispunerea teritoriului României în jurul arcului Carpatic, situaţie care face

ca nicio regiune a ţării să nu fie protejată de munţi împotriva atacurilor din exterior. În sud există Câmpia Română, în est Câmpia Moldovei iar în vest Ardealul deluros. Pentru a înţelege mai bine acest mare handicap imaginaţi-vă celebra stemă a firmei de automobile Mercedes. Ei bine munţii Carpaţi sunt aşezaţi asemănător acelei stele în trei colţuri iar cele trei regiuni româneşti sunt aşezate dincolo de munţi adică fără protecţie naturală muntoasă la graniţele externe.

Această realitate geopolitică ne-a cauzat multe dureri de cap în istorie pentru că niciuna dintre cele trei regiuni nu poate fi apărată uşor. Transilvania a fost atacată şi a intrat sub stăpânire maghiară şi apoi Austro-Ungară, Muntenia a fost atacată de imperiul Otoman pe când Moldova a fost atacată de imperiul Otoman şi cel Rusesc. Astfel teritoriul României s-a aflat mereu într-un echilibru precar iar guvernanţii au avut nevoie de o diplomaţie strălucită pentru a supravieţui între imperii, între imperiile Austro-Ungar, Otoman, Rus şi cel German.

Ţara noastră s-a aflat în permanenţă într-o luptă surdă pentru supravieţuire iar prezentul nu este foarte diferit. Datorită acestor riscuri regionale statul român a căutat alianţe cu puteri garante rezultatul fiind apartenenţa noastră la N.A.T.O. şi la Uniunea Europeană. Tragedia noastră este că aceste garanţii de securitate sunt cu totul iluzorii, N.A.T.O. fiind doar un nume pompos pentru braţul armat al S.U.A. iar Uniunea Europeană nefiind altceva decât o uriaşă piaţă de desfacere pentru Germania şi pentru Franţa.

Astăzi imperiile coloniale reprezentate de Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord, pe scurt N.A.T.O. îşi stabilesc în mod agresiv baze militare şi zone de influenţă pe aliniamentul format din ţările baltice, Estonia, Letonia şi Lituania în nord alături de Polonia şi România în centru şi spre sud apropiindu-se în felul acesta din ce în ce mai mult de Rusia. La rândul său Rusia face tot ce poate pentru a păstra o zonă de siguranţă prin Belarus, Ucraina şi Republica Moldova iar ţara noastră se află chiar la graniţa acestei noi bătălii între giganţi.

A doua observaţie legată de teritoriul României este accesul nostru la comerţul maritim mondial prin porturile fluviale şi maritime cu acces la Marea Neagră, cel mai important dintre acestea fiind portul Constanţa. Acest avantaj aduce însă cu sine un risk de securitate deoarece importanţa strategică a Mării Negre a fost, este şi va fi mereu disputată de două mari puteri regionale şi anume Rusia şi Turcia, ambele interesate în rutele comerciale ce se deschid prin strâmtorile Bosfor şi Dardanele către Marea Mediterană. Poziţia geografică a portului Constanţa a atras puterea de la Washington care a amplasat în zonă o bază N.A.T.O. echipată cu rachete Patriot şi Aegis, dealtfel singura zonă echipată cu instalaţii militare americane în toată Marea Neagră.

Deasemenea în contextul conflictului militar dintre Ucraina şi din Rusia interesul Statelor Unite ale Americii pentru zona Mării Negre a crescut considerabil şi de aceea au crescut şi riscurile pentru România deoarece pentru a se proteja Rusia trebuie să controleze Marea Neagră în timp ce Turcia vrea să tragă maximum de foloase din controlul celor două strâmtori protejate de Convenţia de la Montreaux. Aceasta limitează accesul vaselor militare însă SUA nu fac parte din convenţie ceea ce complică enorm situaţia.

O menţiune separată se cuvine situaţiei infrastructurii româneşti în special cea referitoare la absenţa autostrăzilor. Nu mai este un secret pentru nimeni că statul român nu este lăsat să dezvolte o astfel de reţea din motive strategice impuse din afară. Dată fiind proximitatea Rusiei şi teama S.U.A. că ruşii pot traversa rapid teritoriul ţării noastre politica regională impune blocarea oricăror proiecte coerente de dezvoltare a celor 3.000 de kilometri de autostradă necesari pentru dezvoltarea României. În mod paradoxal această decizie afectează chiar firmele multinaţionale care însă nu pot schimba dictatul colonial existent.

O altă dimensiune importantă a situaţiei geopolitice din România o reprezintă aspectul economic privit prin prisma

resurselor naturale importante şi a capitalului existent în România. Resurse naturale precum gazul natural din Marea Neagră, fondul lemnos, resurse minerale şi zăcămintele de metale rare fac obiectul unui atac permanent din exterior pentru exploatare în folosul străinilor iar aceste influenţe afectează statul român în foarte multe feluri. Capitalul românesc a fost pulverizat şi în prezent sectoarele industriale de vârf sunt complet controlate de străini. Din punct de vedere geopolitic această realitate implică dominaţia factorului extern în guvern, în parlament şi în justiţie adică îngenuncherea completă a statului Român.

Astfel companiile multinaţionale sunt foarte influente şi au acces la vârful puterii din România schimbând legi şi regulamente în favoarea lor, exportând profiturile şi evitând orice răspunderi legale. În acelaşi fel aceste companii influenţează decizii la nivel european şi pun presiune pe guvernul de la Bucureşti pentru a satisface interesele comerciale străine legate de resursele în discuţie. Statul român este şantajat în permanenţă cu sancţiuni şi cu retragerea finanţării dacă nu dă curs politicilor comerciale impuse de către cei care exploatează resursele României din exterior.

Se cunoaşte foarte bine dezastrul exploatării gazelor naturale din Marea Neagră din care România nu rămâne cu nimic toţi miniştrii şi parlamentarii executând ordine externe şi menţinând cota redevenţelor cuvenite la un nivel absolut ridicol de redus.

Exportul de masă lemnoasă este în aceeaşi situaţie companii străine controlând acest sector industrial şi afectând astfel interesele României pe termen scurt, mediu şi lung.

Un alt subiect de importanţă geopolitică absolut covârşitoare în România este factorul demografic adică resursa umană disponibilă. Deşi analiza geopolitică se centrează în mod tradiţional pe laturile economic şi militar în realitate factorul uman este cel mai important pe termen lung în ceea ce priveşte

competitivitatea între state. Două exemple sugestive demonstrează acest adevăr.

În anii 1850 populaţia Statelor Unite ale Americii era de 23 de milioane în timp ce Franţa avea 36 de milioane de locuitori. Astăzi populaţia Statelor Unite este de 360 de milioane în timp ce Franţa abia şi-a dublat numărul de locuitori şi se află la 67 de milioane, Marea Britanie are 67 de milioane de locuitori, Germania are 84 de milioane, Italia are 58 de milioane şi Spania 47 de milioane de locuitori. Chiar şi luate împreună toate aceste ţări au mai puţini locuitori decât Statele Unite ale Americii.

Timp de peste un secol S.U.A. au avut o politică agresivă de atragere a resurselor umane de pe tot globul înţelegând că oamenii reprezintă de departe cel mai mare potenţial creator.

În acelaşi fel şi China, cu o populaţie de un miliard şi jumătate de locuitori, a devenit o supraputere şi împreună cu Statele Unite ale Americii conduc lumea în mod autoritar.

Privit în mod pragmatic, geopolitic, încă din vechime mai mulţi oameni au produs mai mult deci au adus mai mulţi bani prin taxe şi deasemenea au contribuit la armate mai mari. În prezent o sănătate mai bună, o educaţie superioară şi o hrană pe măsură au avut ca rezultat populaţii din ce în ce mai pregătite şi mai longevive. La fel un climat de afaceri sănătos a încurajat creşteri economice uriaşe.

Un caz particular îl reprezintă situaţia demografică a Rusiei care în ciuda faptului că deţine cel mai mare teritoriu din lume are o populaţie foarte redusă în raport cu teritoriul, doar 150 de milioane de locuitori, iar asta afectează foarte mult capacitatea sa de dezvoltare.

În contrast dramatic cu aceste state România cunoaşte cea mai mare emigraţie pe timp de pace pierzând dintre graniţele sale aproape 10 milioane de locuitori din cei aproximativ 30 de milioane de români care trăiesc în total în lume.

Deşi numărul în sine deja spune multe în realitate un alt criteriu folosit la nivel internaţional arată tragedia acestei hemoragii demografice şi anume măsurarea creativităţii în raport cu alte state. Astfel din cele 16 milioane de patente de invenţie şi inovaţie existente la nivel mondial China controlează 3.6 milioane, Statele Unite ale Americii 3.3 milioane şi Japonia 2 milioane adică peste 50% din totalul mondial iar în ceea ce priveşte cererile de înregistrare de noi patente în ultimii ani China are 700.000, SUA au 600.000 iar Japonia 500.000 de invenţii, la nivel mondial primele 10 ţări deţinând 90% din creativitatea lumii. China, Statele Unite ale Americii, Japonia, Coreea de Sud, Germania, Franţa, Marea Britanie, Elveţia, Suedia şi Olanda sunt cele mai mari deţinătoare şi creatoare de invenţii şi inovaţii.

În comparaţie cu aceste adevărate superputeri intelectuale România a cerut în ultimii ani înregistrarea a 800 de patente din care doar 300 au fost aprobate, un rezultat care spune totul despre dezastrul demografic actual.

În ceea ce priveşte productivitatea România se află la nivelul de 12.000 de dolari S.U.A. pe cap de locuitor producând astfel 250 de milioane ca produs intern brut. Imaginaţi-vă la ce nivel s-ar afla acest produs intern brut dacă cei 10 milioane de români fugiţi din ţară ar produce pentru România şi nu pentru alte ţări.

În afară de adulţii fugiţi din ţară trebuie luaţi în considerare şi copiii ce se nasc în pribegie şi care vor fi educaţi în alte culturi şi cel mai probabil vor fi pierduţi pentru totdeauna pentru cauza neamului românesc. Cei care încă se mint gândindu-se că pribegii trimit bani acasă trebuie să ştie că de îndată ce familiile lăsate în România nu vor mai fi şi banii vor înceta să mai vină iar copiii celor plecaţi vor creşte în alte ţări şi nu vor mai avea niciun motiv să ţină legătura cu România.

Pierderea bazinului demografic înseamnă astfel pierdere de *creativitate*, de *productivitate* şi de *natalitate*, vectori esenţiali pentru prosperitatea unui neam.

Impactul geopolitic este dramatic pentru că raţiunea de a fi a unui stat este reprezentată de binele cetăţenilor săi iar relaţiile internaţionale stabilite de stat sunt direct legate de interesele populaţiei.

Avem aşadar informaţiile necesare pentru a concluziona că din punct de vedere geopolitic România se află într-o situaţie nefericită atât din punct de vedere al limitărilor geografice cât şi al politicilor economice şi demografice din ultimele decenii.

Vom încheia acest capitol cu o serie de propuneri pentru suveranişti cu speranţa că educaţi în felul acesta noua clasă politică va şti ce este de făcut pentru salvarea neamului românesc de la dispariţie.

La nivel internaţional soluţiile geopolitice fac parte din disciplina *Marii Strategii*, o sumă de acţiuni concepute pentru atingerea obiectivelor fundamentale ale unui stat şi care sunt puse în practică prin *forţă, presiune indirectă, diplomaţie, subterfugii* sau *orice alte metode* necesare atingerii obiectivelor propuse. Pentru atingerea obiectivelor sale statul foloseşte *orice mijloc politic, economic sau militar* conform legilor descrise încă din antichitate în lucrările generalului şi istoricului atenian Tucidide, acesta scriind că la nivel de stat există doar măsuri raţionale precum interesele concrete în timp ce dreptatea şi etica sunt absolut irelevante.

Tot Tucidide scrie că statele mari îşi impun dorinţele cu forţa în timp ce statele mici, chiar dacă nu vor, trebuie să respecte aceste dorinţe iar la nivelul statelor mici în realitate marea strategie se referă mai mult la evitarea înfrângerii şi a distrugerii totale.

Cu alte cuvinte strategia relaţiilor internaţionale a statelor mici, cum este şi România, a fost întotdeauna defensivă spre deosebire de cea ofensivă a marilor puteri. Datorită bazei reduse de impozitare statul român nu are resursele necesare pentru o armată numeroasă şi bine echipată şi de aceea nu-şi poate apăra cu succes teritoriul în faţa atacurilor unei mari puteri.

Din acelaşi motiv în lipsa unei forţe militare redutabile chiar şi rezultatele eforturilor diplomatice bazate pe forţă sunt foarte limitate. Din aceleaşi motive statele mici au capabilităţi reduse în ceea ce priveşte culegerea de informaţii la nivel extern acest handicap contribuind la dificultăţi majore în arena diplomatică.

Din aceste motive România ca stat mic are de ales între două strategii, ambele rezervate statelor mici. Prima strategie se referă la *neutralitate* în relaţiile internaţionale iar cea de-a doua se referă la identificarea de *domenii de nişă* în care România să devină foarte utilă marilor puteri care să fie astfel interesate să protejeze ţara noastră.

Prima strategie, cea de neutralitate, cere statelor să nu intervină nici direct şi nici indirect în conflictele internaţionale conform prevederilor Convenţiei de la Haga din anul 1907. Problema neutralităţii este că protecţia rezistă doar atât timp cât este permisă de către statele mari.

A doua strategie, cea de adăpost la umbra unor state mari, presupune servicii făcute acestora în schimbul protecţiei. În acest fel statele mari oferă protecţie militară în schimbul unor servicii de mediere, expertiză tehnică, menţinerea păcii, prevenirea conflictelor şi dezvoltarea durabilă. O diplomaţie competentă poate asigura statelor mici o poziţie favorabilă în ecuaţia puterii regionale deoarece statele mari au mereu nevoie de stabilitate, de sprijin şi de servicii auxiliare în zonele de influenţă.

În cazul României realităţile geopolitice fac aproape imposibilă o eventuală neutralitate mai ales că această opţiune funcţionează doar cu bunăvoinţa marilor puteri. Mult mai eficientă este o politică de colaborare cu marile puteri regionale, însă o colaborare pe criterii onorabile şi nu în genunchi aşa cum a făcut România în ultimele decenii.

Pentru asta este însă nevoie de reformarea completă a diplomaţiei româneşti pentru ca aceasta să poată dezvolta din nou relaţii internaţionale utile statului român şi nu statelor care

ocupă în prezent România. Domeniul educaţiei trebuie deasemenea reformat pentru că fără specialişti în domenii de vârf România nu are ce oferi la schimb marilor puteri pentru protecţia intereselor zonale ale acestora. O şcoală competitivă reprezintă sursa permanentă de specialişti în domeniul I.T., de ingineri, de medici, de juriști și de diplomaţi care împreună pot construi un pachet de servicii prin care România să devină utilă uneia sau mai multor mari puteri care sunt active în colţul nostru de lume.

Am văzut deja că marile puteri din regiunea noastră sunt Rusia, Statele Unite ale Americii, Turcia şi Germania, fiecare cu profilul său care dictează marea strategie folosită de acestea. Obiectivul Rusiei este securizarea unei zone tampon între ea şi Europa în timp ce Statele Unite ale Americii vor încercuirea Rusiei cu baze militare N.A.T.O., Turcia vrea controlul Mării Negre în opoziţie cu Rusia iar Germania vrea să-şi asigure pieţe de desfacere pentru economia sa uriașă.

România se află în centrul acestei agitaţii geopolitice internaţionale şi se află deja sub pulpana Statelor Unite ale Americii importând masiv produse Germane şi sfidând Rusia de sub aripa americanilor. Din nenorocire pentru neamul românesc în prezent România nu are niciun fel de strategie a interesului naţional deoarece şi parlamentul şi guvernul şi justiţia sunt controlate de marile puteri rezultatul fiind că acestea din urmă primesc imediat tot ce cer din avuţia românilor în formă de scutiri de taxe, de protecţie a firmelor multinaţionale de către serviciile secrete, de achiziţii forţate de echipamente militare, de importuri la preţuri exorbitante, de împrumuturi externe cu dobânzi uriașe şi de luări de poziţie umilitoare şi împotriva intereselor româneşti pe probleme internaţionale care nu privesc România.

Dacă suveraniştii reuşesc să preia puterea obiectivele fundamentale în relaţiile internaţionale sunt refacerea reputaţiei diplomaţiei româneşti, pregătirea de specialişti în domeniile de vârf ale comerţului internaţional şi refacerea din

temelii a şcolii româneşti pentru că doar aşa vom putea repoziţiona statul nostru mic în creuzetul fierbinte al colţului nostru de lume.

Dacă relaţiile internaţionale sunt raţionale, pur interesate şi nemiloase atunci singura şansă a României este să redevină raţională, pur interesată şi nemiloasă atunci când vine vorba de interesul neamului românesc şi nu al altor neamuri care votează azi în parlament, decid în guvern şi judecă în tribunale.

CONCLUZII FINALE

Acest manual de luptă politică suveranistă a fost imaginat ca o competiţie cu zece obstacole, naţionaliştii fiind alergătorii în timp ce globaliştii colonizatori sunt cei care plasează obstacole în calea primilor.

Aşa cum am văzut unele obstacole sunt generate de lipsa educaţiei personale în timp ce altele sunt legate de interesele elitelor economice, politice şi militare.

Soluţia propusă de acest manual este sintetizată în fraza de încheiere de mai jos care cuprinde cuvinte cheie ce se regăsesc în titlurile fiecărui capitol studiat. Punerea în aplicare a soluţiei de mai jos oferă din nou tuturor celor cu inima română speranţa că nu este totul pierdut şi că depinde de noi să schimbăm soarta României.

Dacă învăţăm ce este *dreptatea* (capitolul 1) şi aflăm *ce trebuie să ştie un om educat* (capitolul 2) atunci putem începe să *comunicăm* şi să ne *organizăm* (capitolul 3) pentru *construirea unor echipe eficiente* (capitolul 4) cu ajutorul cărora *să preluăm puterea în stat* (capitolul 5) prin *monitorizarea procesului electoral* (capitolul 7) şi astfel să impunem la vârf *oameni politici curaţi la suflet, iubitori de neam şi educaţi* (capitolul 9) ce vor reface *educaţia şi diplomaţia românească* (capitolul 10).

SFÂRŞIT

BIBLIOGRAFIE

1. Republica. Platon
2. Dialoguri. Platon
3. Politicele. Aristotel
4. Etica Nicomahică. Aristotel
5. Retorica. Aristotel
6. Procesul lui Socrate. Platon
7. Istoria Războiului Peloponesiac. Tucidide
8. Meditaţii. Marcus Aurelius
9. Despre Îndatoriri. Marcus Tullius Cicero
10. Scrisori către Luciliu. Seneca
11. Prinţul. Niccolo Machiavelli
12. Spiritul Legilor. Charles de Montesquieu
13. Leviatan. Thomas Hobbes
14. Două tratate despre guvernare. John Locke
15. Contractul Social. Jean-Jacques Rousseau
16. Avuţia Naţiunilor. Adam Smith
17. Scrisorile Federaliste. Alexander Hamilton, James Madison, John Jay
18. Drepturile Omului. Thomas Paine
19. Despre Libertate. John Stuart Mill
20. Arta Războiului. Sun Tzu
21. O Teorie a Dreptăţii. John Rawls

22. 1984. George Orwell
23. Ferma Animalelor. George Orwell.
24. Brava Lume Nouă. Aldous Huxley
25. Revolta lui Atlas. Ayn Rand
26. Cele 48 de Legi ale Puterii. Robert Greene
27. Cum se Fabrică Consensul. Edward Herman
28. De ce se Prăbușesc Națiunile. James Robinson, Daron Acemoglu
29. Capitalul. Karl Marx
30. Lupta Mea. Adolf Hitler
31. Utopia. Thomas More
32. Reflecții legate de Revoluția Franceză. Edmund Burke
33. Ciocnirea Civilizațiilor. Samuel Huntington
34. Cum să Înțelegi Puterea. Noam Chomsky
35. Constituția Statelor Unite ale Americii
36. Despre Război. Carl von Klausewitz
37. Tao Te Ching. Lao Tzu
38. Critica Rațiunii Pure. Immanuel Kant
39. Datoria Nesupunerii Civice. David Thoreau
40. Despre Dreptate. Michael Sandel
41. Protocol. Puterea Diplomației. Capricia Penavic Marshall
42. Diplomație. Henry Kissinger
43. Prizonierii Geografiei. Tim Marshall

44. Despre Elite. C WRight Mills
45. Cel mai Mare Secret. David Icke
46. Ghid Explicativ al Marilor Conspiraţii. David Icke
47. Nebunia Mulţimilor. Charles Mackay
48. Paradoxul Cimpanzeului. Steve Peters
49. Inteligenţa Emoţională. Daniel Goleman
50. Despre Marea Strategie. John Lewis Gaddis